LICEUL „MIHAI EMINESCU"

REVISTĂ ȘCOLARĂ

nr. 8 – 9

Iași – 1977

LUCEAFĂRUL

LUCEAFĂRUL

REVISTĂ ȘCOLARĂ A LICEULUI
„MIHAI EMINESCU"
IAȘI

Nr. 8 – 9
1977

Scanned with OKEN Scanner

COLECTIVUL DE REDACȚIE

MANDRIC MIHAELA, cl. a XII-a F
SAVA DOINA-MIHAELA, cl. a XII-a F
ARHIP CRISTIAN, cl. a XII-a D
LAZĂR OVIDIU, cl. a XI-a D
TOMA ANCA-ROXANA, cl. a X-a D
CIONGRADI IOANA, cl. a X-a D
DRĂGAN LĂCRĂMIOARA, cl. a X-a F
MUNGIU ALINA, cl. a VIII-a C
AMIHĂESEI CRISTINA, cl. a VIII-a C
IVAN CREOLA, cl. a VII-a B

Ilustrațiile :
COVRIG AGNETA, profesor
CIOATĂ DORU, absolvent
PAVELIUC MIHAELA, absolventă

Directorul școlii : *NĂSTASE MARGARETA*
Profesori coordonatori : *ANTONIU MARIA* și *BOICIUC VIOLETA*

Scanned with OKEN Scanner

CÎNTEC PENTRU LUMINA ŢĂRII

Nu se va destrăma lumina ta
Chiar de somn umerii de-or să ne doară
O priveghere adîncă te-nconjoară
Și surpă întunericul spre stea.

Tăiș de spaimă răsucit spre vis
Adulmecă poveștile curate
Nu se va destrăma lumina ta
Nu, spunem morții-n față, „NU SE POATE".

Copiii noștri n-au rămas orfani
Doar sufletele dacă li-s mai sfinte
Doar zîmbetul sfielnic și cuminte
Dacă a îmbătrînit cu cîțiva ani.

Doar mîinile întinse vor afla
Doar leagăn de iubire și de mamă;
Nu se va destrăma lumina ta
Nimic din ce SÎNTEM nu se destramă.

SAVA DOINA-MIHAELA
cl. a XII-a F

Scanned with OKEN Scanner

GLIEI

Vin de fiecare dată la tine,
lepădîndu-mă de păcatele adolescenței,
purtînd în degete neliniști.
Vin de fiecare dată la tine
mai pur, mai liber, mai copil,
spre-a-ți săruta neobosita mînă.
Vin de fiecare dată la tine,
maică a nașterii mele,
înfiorat de gîndul revederii.
Vin de fiecare dată la tine,
maică a drumurilor mele,
cu ploile bucuriei pe obraz,
cu luminile durerii în priviri,
vin alergînd,
vin chiuind,
vin rîzînd,
vin hăulind,
cu ploile bucuriei pe obraz,
pe ochi și pe frunte și pe gură,
maică a nașterii mele,
maică a drumurilor mele...

LAZĂR OVIDIU
cl. a XI-a D

ROMÂNIA

O fată aleargă spre un țel
Bine știut și dorit.
În păru-i despletit
Văd holdele,
În ochi-i azurii
Văd marea,
Pe fața ei văd
Primăvara înflorind,
Dar mai văd în ochi
Speranța
și încrederea,
În pumni tăria,
În pași cutezanța
Și dîrzenia.
O fată
Aleargă asemeni păsării
Ce-și întinde aripile
În zborul spre soare
Și fata se numește România!

DINCĂ LĂCRĂMIOARA
cl. a VIII-a B

Scanned with OKEN Scanner

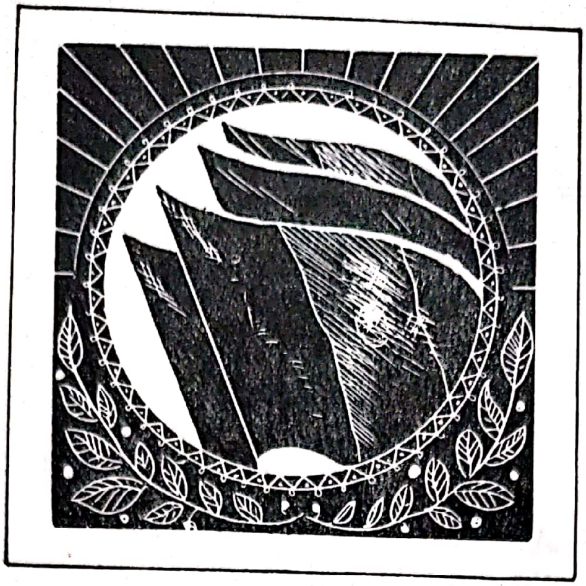

ŢARA

Ca o perdea de vise se întind
Munţii şi văile pe care le cuprind
Şi simt în pumnii mei numai putere
Căci au trecut acele veacuri de durere.

Azi pot îmbrăţişa duios cîmpia
Şi spicele de aur reverse-şi bogăţia
Să-mi umplu umerii şi părul cu-a lor soare
Şi tot prinosul galben să-mi cadă la picioare.

Eu din albastru cer îmi fac cunună
Şi-mi prind pe ea imaculata lună
Un voal îmi fac din noaptea-ntunecată
Iar ochii-mi sînt ca marea nesecată.

Simt cum în vine oboseala n-are loc ;
Sînt prinsă tot mai mult în omenescul joc
Şi strălucesc de-adîncă bucurie
Cînd mă aud strigată : ROMÂNIE !

SIMION MIRELA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

PATRIA

Aș vrea să te cuprind
Cu brațele-amîndouă
Să-ți cînt o doină de demult
Și să te văd rîzînd.
Te văd așa cum ești
Cu buze de povești
Șopotind pe plai
Un cîntec de Mai.
Te văd spic de grîu
Cu brîu auriu
Te văd în izvoare
Și raze de soare
Te văd în păduri
În cîntec de șoapte
În stele, în lună
Și-n noapte.
Te văd înaltă
Îmbrăcată în flori
Cu munții Carpați drept cunună
Cu Dunărea brîu
Și păru-mpletit
Din șuvițe de grîu
Te văd peste tot
De neuitat...
Ne cuprinzi cu o vrajă
Și-un dor minunat.

AMIHĂESEI CRISTINA
cl. a VIII-a C

Scanned with OKEN Scanner

ŢARA

Zăpada cade lin pe-al tău pămînt,
Și umerii ți-acopăr c-o mantie de fulgi
Și vînt.
Sărută-ți pomii grei de ani
Și lacrimi din izvoare
Și sînii tăi de piatră tari,
Sărută-i cu ardoare.
Albastrul cerului senin
În ochi ți se răsfrînge
Iar Dunărea, eternul cînt,
Încet, încet și-l plînge.
Privesc la chipul tău,
O, țară, Românie,
Și toată dragostea
Și viața
Mi-o dau doar ție!

CIOMAGA CEZAR
cl. a XI-a D

CREDO

numai dacă ești de-aicea, numai dacă-ți curge-n sînge
aurora tricoloră a acestui neam român
numai dacă ari cu palma și cu visul și cu verbul
fiecare bob de viață peste care ești stăpîn

numai dacă știi ce-nseamnă să fii soarele răsare
și în val de timp de aur să-ți treci viața pentru toți
numai dacă știi că seva stelei tale călătoare
va fi pîine și lumină și izvor pentru nepoți

numai astfel unduirea și foșnirea razei tale
de poet țîșnit din lutul cel de-a pururea român
va fi boltă de luceferi peste veacuri viitoare
și liman de imn al celor care trec dar nu apun.

TRAIAN ANGELA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

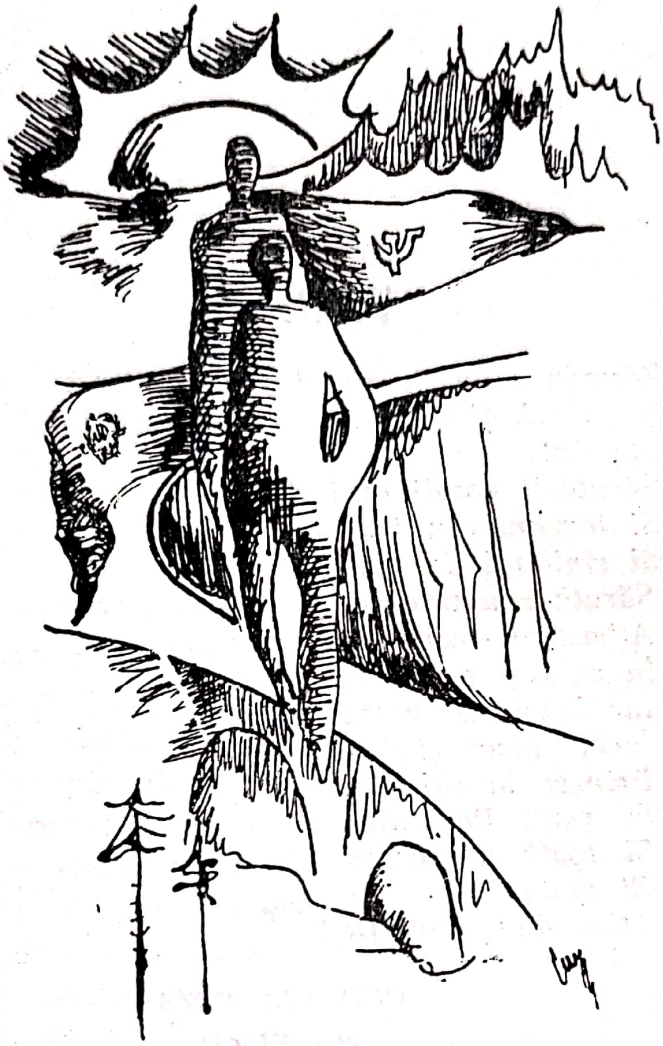

PARTIDULUI

Iubirea ta e tot ce am mai sfînt,
Mai pur și veșnic e cu mine
E pacea și-alinarea pe pămînt
E-un curcubeu cu razele senine.

Privirea ta e pentru mine sărbătoare
Și coroniță ce ți-am pus pe frunte
Din grele spice e-mpletită cu ardoare
De două mîini de fiică iubitoare.

SIMION MIRELA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

CHEMARE

Veniţi
alături de cei care luptă
pentru pace şi linişte-n lume !
Ajutaţi-i
pe cei care suferă de pe urma
călăilor ce vor bani mînjiţi de sînge !
Cîntaţi
şi acoperiţi cu glasul vostru
potopul de explozii şi flăcări !
Strigaţi
pe trupul de băiat ucis
ochilor ce nu mai văd crimele !
Treziţi-vă
din agonia războiului ca să priviţi
fără teamă cerul albastru de-acasă !
Ridicaţi-vă
să purificaţi faţa arsă a pămîntului
şi s-o spălaţi de ură !
Luptaţi
şi năruiţi răul din lume
iar cătuşele se vor topi la para Libertăţii şi a Păcii !

POPA IRINA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

ACESTA E PĂMÎNTUL

Carpații înalță spre zări numele tău,
E-un cor de mii de inimi proletare.
Sondele stau de vorbă cu miezul pămîntesc,
Cetățile luminii răsar în încordare.
La noi furnalele-s turle-a palidității solare
Un zbor înalt de visuri, lumini amețitoare ;
Și cîntecul s-aude, e un zvon tineresc
Este mărețul faur al lumii viitoare
Un vast concert de orgă, armonie constructoare.

Noi cei ce urmăm glasul dorințelor străbune
Iureș de sînge vărsat pentru un mîine
Orașe zidim cu frunți de-oțel lucitoare
Cu meșteri. Manole-în cumplită-ncordare.
Acesta e pămîntul nostru nou
Al patriei vis se face tot mai mare.
E cîntecul României acum în sărbătoare !

POPA IRINA
absolventă

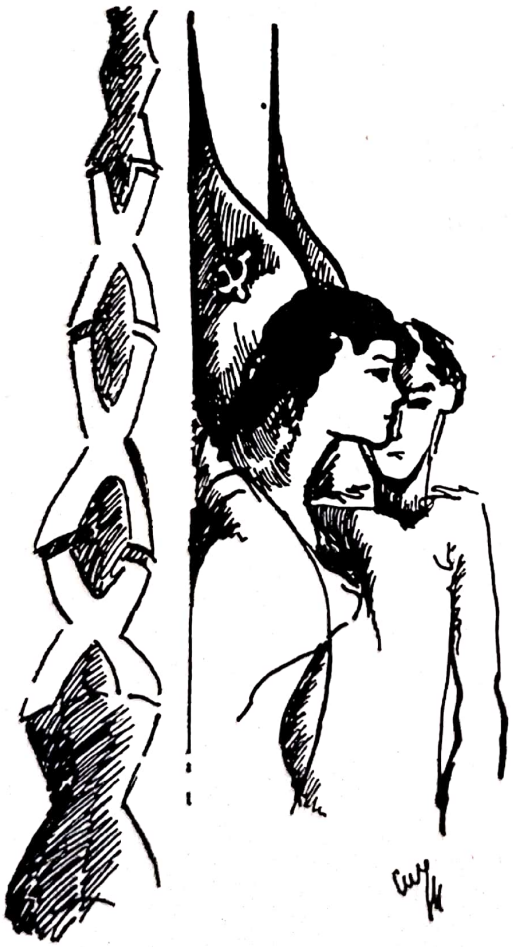

ÎN ȚARA MEA, PLOPII

În țara mea plopii își duc rădăcina
În ape de doine,-n pămînt de baladă ;
În țara mea plopii-nfrățiți cu lumina
Își cîntă iubirea și-n frunza nomadă

Tîrziu cînd apusul le cerne visare
Ei urcă la stele lumina s-o fure
De-aceea în muguri și-n coajă-i răsare
Luceferi de rouă cu iz de pădure...

RADU CONSTANTIN
absolvent — fără frecvență

Scanned with OKEN Scanner

„Ne plecăm cu veneraţie în faţa eroilor naţiunii, în faţa celor care nu şi-au precupeţit viaţa pentru a asigura libertatea şi progresul poporului român, care au pus, la timpul lor, o piatră la temelia măreţului edificiu pe care îl înălţăm astăzi pe meleagurile României socialiste."

NICOLAE CEAUŞESCU

PENEŞ CURCANUL – NUME DE LEGENDĂ ?

„Plecat-am nouă din Vaslui
Şi cu sergentul zece..."

Aşa începe Peneş Curcanul, eroul lui Vasile Alecsandri, povestirea isprăvilor eroice de la Griviţa.

De o sută de ani poemul epic al bardului de la Mircești, „Peneş Curcanul", încălzeşte inimile la focul dragostei de ţară. Puţini cunosc, însă, faptul că poetul a turnat în vers faptele, gîndurile şi sentimentele unui om real. Peneş Curcanul nu este o ficţiune epică ; a existat aevea ; îl chema Constantin Ţurcanu, fiu al lui Gheorghe Ţurcanu şi al Mariei. S-a născut la 1 martie 1854 în oraşul Vaslui. Din 15 mai 1875, a fost soldat în termen la Regimentul 13 dorobanţi. La începutul războiului pentru independenţă era caporal, în august 1877, a fost înaintat la gradul de sergent ; în această calitate a participat la luptele grele de la Griviţa.

La terminarea campaniei, pe pieptul sergentului Ţurcanu Constantin străluceau : „Apărătorii independenţei" şi „Medalia comemorativă rusă". În chip cu totul excepţional i s-a acordat şi ordinul „Steaua României" o distincţie rezervată numai ofiţerilor.

Cu modestia şi simţul firesc al dragostei neşovăitoare pentru ţară, popor şi libertate, în 1916, Ţurcanu Constantin a cerut să fie înrolat în armată, şi în ciuda vîrstei înaintate a luat parte la campania din acel an dramatic. Cu unitatea lui se afla printre cei care, în bătălia de la Oituz (iulie-august) cu piepturile lor au zăgăzuit invazia germană : „Pe-aicea nu se trece !"

La decoraţiile primite cu patru decenii în urmă la Griviţa, neostenita vitejie a lui Ţurcanu a mai adăugat medaliile : „Victoria", „Virtutea militară", „Serviciul credincios clasa I", „Crucea comemorativă a războiului 1916—1918".

Magazin Istoric Nr. 1 — aprilie — 1967

WINTZER PETRU
absolvent

Scanned with OKEN Scanner

VASILE ALECSANDRI

către

IACOB NEGRUZZI

22 octombrie 1877

„Mulţumesc că m-am învrednicit a vedea în apusul vieţii mele ceea ce din copilărie mi-am dorit să văd: Românul în luptă de moarte sau mai bine zicînd: Românul intrat în noua viaţă. Ah! dragul meu Iacob, mult mi-a bătut inima pînă a nu se începe lupta. Românul, lăsînd plugul în cîmp şi apucînd arma ruginită de patru veacuri, a păşit semeţ în faţa morţii, a dat în duşman cu bărbăţie şi a şters rugina de pe armă în pieptul ce-i aţinea calea. Plugarul blînd s-a transfigurat într-o clipă şi prin cuvîntul său de vitejie a ştiut să schimbe porecla glumeaţă de curcan într-un titlu glorios. Ştiam că de la sublim la ridicol este numai un pas, însă pînă astăzi n-am ştiut că de la ridicol la sublim este tot aceeaşi distanţă. A trebuit să vie românaşul nostru ca să creeze acest nou adevăr, precum a probat că armata teritorială poate să înlocuiască cu mari avantaje armata permanentă. De acum mă pot duce pe urma amicilor mei dispăruţi, mi-am văzut visul cu ochii; nu mai pot vedea nimic mai frumos“.

Scrisoare publicată în nr. 8 al revistei „CONVORBIRI LITERARE“ din 1 aug. 1895.

CUPET MARCEL
absolvent

Scanned with OKEN Scanner

VULTURII

Le-au înghețat mîinile
Pe arme,
Și mîinile-n piept.
Soarele s-a topit și de mult
În negrul pămînt,
Viața se topește mereu
În arme ucigașe.
Dar luptă !
De sînge și de morți
E plin pămîntul Plevnei
De țipete și vaiet
Răsună greu pămîntul,
De zăngănit de arme,
De-al tunurilor glas,
De cerul ce se lasă
Cu trăsnet de furtună !
Dar luptă !
Nu li-e frică !
Privesc drept moartea-n față,
O seceră cu săbii
Și gloanțe
Ce nu iartă !
Stau drepți, măreți
În zi victorioasă
Ai noștri vulturi
...Și mîndru, pe redută,
Un tricolor se-nalță.

DINCĂ LĂCRĂMIOARA
cl. a VIII-a B

Scanned with OKEN Scanner

GÎNDURI

Pe firul vremii duse
Țăranca coase flori
Un gînd ce nu-i dă pace
O scaldă în fiori.

Plecat-a ieri feciorul
În cel crîncen război
L-a rugat să rămînă
Dar a strigat : „Nu voi

Ca țara mea să fie
Mereu tot asuprită !“
Din cui a luat pușca
Ca pe o simplă bîtă.

Și a plecat cu gîndul
Făr' să privească înapoi
Strigînd cu-avînt :
„Nu voi !“ și iar „Nu voi !“

Inima-i plînge-n hohot
Dar gîndu-i dă dreptate
Feciorului plecat
Atîta de departe.

„Vai ! Iar am greșit firul
Luîndu-mă cu gîndul
Mai bine să ascult
Ce mai șoptește vîntul !“

„Feciorul ți-e la Plevna
Luptă cu-nflăcărare
Ascultă tu aicea
Și scoală din visare.

Te mai gîndești aiurea ?
E numai foc și pară,
El luptă pentru noi,
El luptă pentru țară !“

Rămase singură din nou
Cu sufletul furtună
Cu două sentimente :
De dragoste și ură.

Ură de dușmani
Și dragoste de țară
Și inima-i și gîndul
La Plevna acum zboară.

AMIHĂESEI CRISTINA
cl. a VIII-a C

LA MORMÎNTUL EROILOR NECUNOSCUȚI

Eram acolo
Cînd ploaia se răsucea pe sub flăcări
Înfășurînd, cu mîngîierea udă
Ascunsele zboruri
fără chip.

Ploua pe un pian cu sunet plin
Silabisind un strigăt fără glas
Și ploaia
Rotunjea pe chipul meu
O lacrimă...

MANDRIC MIRELA
cl. a XII-a F

Scanned with OKEN Scanner

ACOLO, SUS, LA PLEVNA

Cînd am ajuns la Plevna,
era primăvară.
Beat de miresme,
Ameţit de zborul către cer,
ajunsesem la Plevna.

Eram sus, pe culmea aceea,
printre morţii mei,
printre strămunii mei,
printre vitejii mei dorobanţi
Şi goarne sunau,
steaguri cădeau,
drapele se-nălţau
Şi strămunii mei zburau,
Zburau cu dorul de libertate
implîntat adînc în inimi,
Zburau cu dorul de casă
ferecat în suflete.

A fost apoi tăcere
cînd ochii au încremenit
pe crucile albe,
pe florile albe,
pe zările albe...

Apoi bulgarul acela
care mă urmase tăcînd
a început să vorbească
într-o română frumoasă şi caldă
despre dorobanţii mei.
M-am uitat în ochii lui
şi-am zărit în ei
pe strămunii mei
care, rezemaţi de arme,
povesteau despre nevestele lor,
despre copiii lor,
despre casele lor.
Sau cîntau mohorîţi :
„doină, doină,
cîntic dulce !...“

Cînd am plecat de la Plevna,
strămunii mei,
vitejii mei dorobanţi,
mi se sculptaseră în sînge
cu toată istoria făptuită de ei,
De-aceea, de cîte ori plec fruntea
spre foaia albă
sîngele-mi rosteşte :
„doină, doină,
cîntic dulce“...

LAZĂR OVIDIU
cl. a XI-a D

TRIPTIC 1907

Mai port în sînge glasul de revoltă
Ce s-a'nălțat atunci, în nouă sute șapte,
Cînd stelele au sîngerat pe boltă,
Cînd marea s-a cutremurat de șoapte.

Mai port în sînge dangătul de clopot
Ce-a răsucit atunci adînc văzduhul,
Cînd gloanțele s-au revărsat în ropot
Spre gloata care și-a rostit năduful.

Mai port în sînge pasărea de-atunci
Rotindu-se cu strînsul pumn în sîn
Să-l răsădească crud și crunt în prunci
Ca să nu fie niciodat'bătrîn.

Mai port în sînge vremea de atunci
Și sînt în sînge-acum miresme coapte
Și sîngele cum aspru dă porunci:
Mereu să-ți amintească de nouă sute șapte!

LAZĂR OVIDIU
cl. a XI-a D

Scanned with OKEN Scanner

1907

Din depărtare, silueta conacului boieresc răsare ca o fantomă a trecutului, printre casele mici, curate, cu acoperișuri de tablă roșie. În pridvoarele acoperite cu frunze moarte, femeile torc din caiere albe, torc firul nevăzut al amintirilor. Clinchete cristaline plutesc în aerul răcoros îmbinîndu-și cîntecul cu funigei străvezii, cu ciripituri răzlețe.

În curtea mare, iarba a rămas cu vîrfurile plecate, copacilor le cad frunzele.

Conacul e o casă mare, albă, cu geamuri sclipitoare ; acum, aici e muzeu, muzeul care ne amintește de anul acela, de zilele acelea sîngeroase ale lui 1907. Clădirea a fost reconstruită ; bătrînii satului au scotocit prin poduri, beciuri, scrinuri și lavițe și au adus aici furci, topoare, hainele celor căzuți în clipele acelea de foc. Numai poarta a rămas neschimbată. Cărămizile roase de vreme au ieșit din tencuială, varul a căzut. A rămas acolo, însă, ca un simbol viu și nepieritor al victoriei.

Mă uit la casa albă, înaltă, lucitoare și parcă ochii mi se împăienjenesc, aud parcă zgomote din ce în ce mai tari, mai clare.

— Da, da, iată, acolo, în fund, poarta conacului. Chiar în fața ei, e o femeie. Poartă o năframă roșie, o ie care a fost odată albă, o fotă colorată. În spatele ei s-au strîns țărani mulți, cu furci și coase, cu seceri. Afară plouă mărunt, dar nimeni nu simte. Strigă toți la poartă. N-are cine să-i audă, sau poate nimeni nu vrea să-i audă. Boierul e plecat, slujitorii s-au închis în conac și tremură. Jandarmul satului s-a bătut aseară la cîrciumă. Acuma zace acasă cu mîinile rupte, cu fața zdrențuită. N-are cine face ordine. Țăranii stau și strigă mai departe la poartă. Vor grîu, vor mălai. Le mor copiii de foame pe drumuri, iar boierul și arendașul cer mereu mai mult și mai mult !

Dar vestea se împrăștie repede. Telegraful bate ritmic vestea că țăranii s-au ridicat, că vor pămînt. Arendașul trimite de la oraș soldați. Iată-i vin pe drum, înșirați, cu baioneta scoasă. Se apropie încet. Au în frunte un căpitan gras, cu chipiul sclipitor, cu epoleți poleiți. Are o mustață ca pana corbului și ochi de jăratec. Le-a făcut semn oștenilor să

stea. Se uită la țărani, îi măsoară în lung și-n lat și-apoi întreabă cu vocea aspră :

— Care vi-i capul ?

Nimeni nu răspunde. Grupurile de oameni s-au strîns, toți privesc spre cel care e hotărît să-i alunge.

— Care vi-i capul, n-auziți ?

Nu spuneți? Nu vreți să spuneți ? Bine, vedem noi care pe care ! Se întoarce cu fața spre soldați și comandă cu o voce de piatră :

— FOC !

Pușile răpăie scurt. Din primul rînd, cad cîțiva oameni gemînd.

— FOC !

Alți țărani cad, udînd țărîna cu sîngele lor. Au tras de multe ori. Au căzut femei, copii și bărbați.

Un copil în fașă plînge lîngă mama lui. Ochii deschiși ai mamei îl privesc, dar nu-l pot ajuta. O bătrînă îl culege din drum.

Plouă mai departe. Se înserează. Zarea e cuprinsă în flăcări : ard conacele din celelalte sate.

Umezeala se întinde peste trupurile reci, aducîndu-le singura și ultima alinare : liniștea morții.

UNGUREANU CARMEN
cl. a VIII-a C

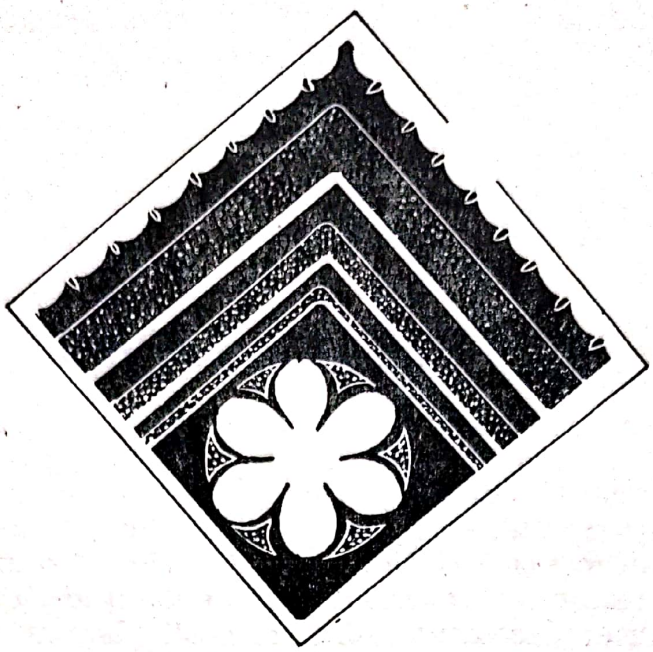

DE PROFUNDIS

Pământule,
la fiecare asfințit
ochii mei sorb cu lăcomie
răcoarea țărînei tale...
la fiecare asfințit
beau însetat
din șoapta adîncă a mării...

la fiecare asfințit
muşc cu plăcere
din imensul fruct al cerului...

Pământule,
mă răstignesc de pieptul tău
să mă simt aproape de tine
să-ți devin sufletul
ars de bucurii și de dureri
la malurile marilor clipe...

Să mă simt aproape de tine
să-ți devin suflet,
pământul meu...

LAZĂR OVIDIU
cl. a XI-a D

Scanned with OKEN Scanner

POEMELE PĂDURII

Mestecenii au fost spice de grîu, care, voind să ajungă pînă la cer, au crescut fără măsură. Mestecenii sînt flăcări albe în vatra timpului. Sînt vîrfuri de munți scufundați care au înflorit, stîlpi de zahăr pe care îi rod căței timpului, sînt pete de culoare pe imensa paletă a dealurilor. Mestecenii au fost smulși de milenii din pămînt și mileniile îi vor preface din nou în pămînt. Sînt mormintele revoltaților, care cu flinte în mînă au apucat drumul codrului, sînt frumoșii plămîni ai unui uriaș pămînt. Noaptea constelațiile stropesc mestecenii cu parfum din cupele lor de alabastru, ziua mestecenii mîngîie soarele cu vîrfurile lor înfipte în platoșă de nor.

Mestecenii sînt scîntei albe, verzi, strălucitoare, sînt palatele argintate ale bătrînilor daci, sînt strălucitoarele trepte spre nemurire. Ei s-au născut cînd primul copil din lume a rîs cu glasul său cristalin care s-a risipit apoi în mii de povești și mii de mesteceni răspîndiți în ceea ce numim univers.

În nopțile de toamnă, mestecenii țes covoare în culorile curcubeului și apoi, dimineața, le dăruiesc lui Zamolxis.

În zilele de iarnă, mestecenii se înveșmîntează în toga albă a trecătoarelor zăpezi. Vara și primăvara mestecenii ard în flăcări de lumină, în flăcări de speranță. Sînt arcurile de triumf ale vieții și ale soarelui, sînt gingașe evantaie de culori călite de timp, sînt albele veșminte ale dealurilor noastre, sînt perlele din coroana Terrei.

Mestecenii nu vor muri niciodată, deoarece numai timpul moare, moare în fiecare clipă, iar acele ceasornicelor noastre șoptesc neîndurătoare epitaful.

Mestecenii au fost spice de grîu care, voind să ajungă pînă la cer, au crescut peste măsură.

MUNGIU ALINA
cl. a VIII-a C

Scanned with OKEN Scanner

EROILOR INDEPENDENȚEI

S-a răsturnat de zeci de ori brazdă în veacul cel nou, brăzdată de pluguri, de sape și apoi de tinerele tractoare.

S-a-ntors de zeci de ori, cu gura spre adîncuri, sugîndu-i seva și hrănindu-se cu ea. Și totuși, de acolo, din pămînt, revine din trecut, prin țeava subțire a tinei împlinite de timp, seva eroilor.

Din pămîntul acesta ne tragem și noi, rînd pe rînd, seva și puterea noastră, ca un balsam.

Vorbim cu eroii pămîntului de cînd au prins a se întoarce brazdele, aducîndu-i din nou aproape, spre lumină.

După un veac, să-ntoarcem iarăși brazda strămoșească și să strigăm eroilor, cu ecoul din creierul munților și cu tăria de granit :

Ne-am înălțat eroi ai independenței, în soare de hidrocentrale, pe scările cu trepte pierdute undeva sus, în nouri, am furat luceferi și i-am supus în șarjele oțelarilor ! Am luat din cușmele de neguri ale munților, izvoarele și le-am zăgăzuit puterile în barajele prezentului. Am închis înțelepciune în cupolele minții și am dat-o cu dărnicie cunoașterii. Cu putere prometeică am mișcat uriașii munți din loc și le-am trecut peste umeri, orașe și sate frumoase ! Am adunat cerul, soarele și oceanul în brațele puternice ale pămîntului. În straie țesute cu culoarea grîului copt, înroșite cu macii cîmpului și albăstrite cu seninul cerului, cu rîuri și motive țărănești, am plecat pe drumuri cu lună și soare, în căutarea viitorului.

Și dacă pașii ne-au fost liberi și siguri în drumul spre mîine, a fost pentru că nu au existat stîncile sclaviei în cale, pentru că nu s-au revărsat puhoaiele dușmane în ropot de cascadă, pentru că nourii urgiei s-au pierdut pe cerul Voronețului. A fost pentru că acum un veac, pașii voștri, ai tinerilor oșteni ai amintirii, au bătut cu ropotul pașilor înverșunați la poarta istoriei și au cerut dreptate și independență.

Sub îndemnul istoriei, glasurile vi s-au prefăcut în tunete, mîinile s-au îmbrăcat în zalele puterii și toiagele voastre de munte, șubrezite de urcușul drumului, s-au preschimbat în sceptrele aurite ale domnilor români.

Voi erați atunci domnitorii țării, voi îi erați străpînii. Veneați pe potecile înguste din inima satelor noastre.

Acolo v-ați descheiat din locul strîmt al gleznei, opincile, și le-ați înlocuit cu cizmele înalte, negre, de uniformă de roșiori. V-ați desfăcut ia și v-ați prins straiul albastru al luptei, culoare luată parcă din cerul cu sclipiri de soare și stele, din șopotirea apelor de munte și din privirea florii de „nu-mă-uita". V-ați împodobit cușmele cu pene mari, împrumutate din penajul viu al cocoșilor de munte și înmuiate în roșul sînge al bătăliei.

Ați pornit, încrezători, la luptă. În orizontul albastru al minții îmi răsar chipu-

rile voastre, eroilor. Walter Mărăcineanu, cu sabia în mîna dreaptă, cu drapelul în stînga, în fruntea bravilor și înflăcăraților lui luptători, își croiește drum de sînge și jertfă, drum de glorii și durere spre parapetul redutei, strigînd: „Trăiască România". Peste el s-abat zecile de gloanțe purtîndu-l în lumea umbrelor, dar peste Grivița flutură tricolorul românesc.

Colonelul Cerchez parcă își trece și acum statura de umbră prin fața mea. gata să se avînte în lupta pentru cucerirea redutelor turcești.

Și trec alții și alții, mii de ostași, necunoscuți apărători ai independenței.

Au mai avut ochii voștri, eroilor, timp să privească atunci, în vuietul bătăliei, petecul de cer de deasupra? A mai avut timp inima voastră să se înspăimînte de fiorul morții?

Au mai avut timp buzele voastre să rostească cuvintele? Să vă întreb dacă era soare sau nori? Dacă era ploaie sau senin, dacă bătea vîntul sau plutea liniștea? Să vă întreb dacă era zi sau noapte, iarnă sau vară? Nu-mi veți răspunde, cu glasurile voastre de pămînt la aceste întrebări.

N-ați mai avut vreme să priviți la soare sau la nori, n-ați simțit adierea vîntului sau liniștea înserării. Și totuși, dintre toate acestea, doar la pămîntul acesta plin de lut, dar și de oseminte, ați privit cu o ultimă mirare și i-ați zîmbit cu un ultim surîs, în clipa dintre viață și moarte. Lui i-ați dăruit sîngele vostru, din belșug și l-ați strîns într-o ultimă îmbrățișare cu mîinile încleștate în țărîna-i. Și unul lîngă altul, ca într-un lung alai ați ajuns să vă îmbrățișați pe voi, eroi ai independenței. Căci tot pămîntul în adîncuri, sînteți voi, cu visele voastre!

Brazda se răstoarnă și voi v-afundați tot mai mult în adîncuri. Aveți o sută de ani adîncime!

Soarele se oprește în fiecare zi de la răsărit spre apus și-admiră ziua. Stele luminează la fel cărările nopții și luna le veghează. Munții străjuiesc cu aceeași înălțime înaltul, apele răscolesc lutul cu aceeași repeziciune, păsările văzduhului zboară la fel de iute, întrecute doar de harnicele avioane.

Totul e la fel ca acum un veac. Dar acum e liniște! E lumină! E libertate!

Să cînte sufletul, în cele patru colțuri de țară, poemul vechilor eroi!

Să se înalțe spre soare porumbeii cu aripile albe ale păcii, zburînd în zbor rotund, egal și veșnic!

CALISTRU ANCUȚA
cl. a IX-a D

Scanned with OKEN Scanner

PRIN FLĂMÎNZI, DUPĂ 70 DE ANI

Coborînd din munţi spre vale sau urcînd colinele domoale ale Moldovei, îţi răsar în faţă satele vechi, de demult, cu nume ce se pierd în sonoritatea istoriei, împrumutate din vechiul tumult al întîmplărilor.

În cojoace miţoase de lînă, sau în scurteici din blană de vulpe, împodobite cu chenare multicolore, ne întîmpină oamenii locurilor cu feţele brăzdate de trecerea timpului, mîngîindu-ne cu palmele lor bătătorite de asprimea muncii.

Poposind într-un astfel de sat cu astfel de oameni, am privit cu ochiul obişnuinţei borna de hotar. Literele se orînduiau cuminţi şi parcă sfioase, obişnuit de simplu ; pe piatra de lîngă drum scria „Flămînzi".

Cîtă istorie trece neştiut, cu paşi înceţi şi privire scrutătoare, curgînd neştiut din fluviul anilor, poposind neîntrerupt prin mijlocul Flămînzilor !

În orizontul albastru al minţii îmi revin întîmplări de acum şaptezeci de ierni trecute, de parcă le-aş fi trăit.

Aud glasul revoltei. Ropotul de paşi s-a îndreptat liber pe pămîntul făgăduinţei.

Piciorul s-a dezlegat din locul strîmt al opincilor şi fuge la vale, spre conacele boiereşti ori spre casele păstorilor din munţi.

Glasurile se unesc în strigătul prelung, puternic, al revoltei şi cheamă inimile miilor de flămînzi.

Mi se deslușesc pe această piatră de hotar ca într-un basorelief, figurile ţăranilor albiţi de cursul celor şaptezeci de ani. Sînt aici, ca soarele, ca cerul cu norii trecători, ca munţii şi ca pămîntul ! Îi văd pe Gheorghe şi Ion, pe badea Vasile sau Ştefan, dezveliţi de giulgiul istoriei, cu picioarele descheiate de opinci, cu iile largi, lipsite de bogăţia mînecilor în rîuri, cu pumnii strînşi, lipsiţi de blîndeţea mîngîierii !

Am rămas acolo, pe borna de hotar, cu amintirile viforîndu-mi gîndurile, pînă cînd un bătrîn, cu privirea de cer și păr țesut de albul vremii, mi-a întrerupt firul amintirii cu curgerea domoală a cuvintelor !

— Bine-ai venit la noi ! Te primim cu pîinea și cu omenia noastră !

Și-am înțeles atunci, că sensul numelui de „Flămînzi“ de altă dată a satului pierdut între coline, a rămas doar ca o poveste sau ca o amintire dragă, pe care țăranilor le place s-o înscrie pe o piatră de hotar ori s-o povestească iarna, în pîlpîirile de jăratec ale focului.

Am înțeles aceasta pentru că mă îmbia de pe ștergarul din mîinile bătrînului cu fața brăzdată de vremi, o pîine mare și albă.

Mi-am spus că e pîinea crescută din grîul adunat de pe ogoarele libere, de mîinile eliberate de lanțurile exploatării.

De-aceea e-așa de mare și bună și aromată, de caldă, a lor, a tuturor țăranilor !

M-aplec încet, cu teamă și sărut piatra de hotar.

Prin ea, pe toți acei flămînzi țărani săraci, cu coase și seceri din nouă sute șapte, prin ea, pămîntul acesta, mirosind a primăvară și a pîine !

CALISTRU ANCUȚA
cl. a IX-a D

Scanned with OKEN Scanner

SOLDATUL NECUNOSCUT

A doua zi copiii se treziră.

Pînă la amiază toți au avut treabă: cîrna avea grijă de frații mai mici, pistruiatul, știrbul și mutul erau pe deal, fata cu ochi de azur muncea la vie alături de părinți.

Soarele dogoritor strălucea vesel, totuși satul era plin de moleșeală. Pe uliță, într-un șanț, trei găini care scurmau pămîntul și cîțiva copii ce se trînteau în țărînă, încolo nimeni.

La amiază s-au întîlnit, dar toți tăcuți, chiar și știrbul care avea renume de vorbăreț. Toți erau frămîntați de aceeași întrebare:

— „Cine este soldatul mort? !“

Primul care curmă tăcerea a fost știrbul:

— Haideți să-l mai vedem o dată și apoi chemăm oamenii să-l îngroape!

Toți îl aprobară în tăcere. O luară peste cîmp. Cînd ajunseră acolo, se uitară de jur împrejur căci simțeau ochii cuiva pironiți asupra lor. Tufișurile foșneau de parcă cineva ar fi mers printre ele, dar nici chiar fetelor nu le era frică. Stăteau și priveau corpul soldatului năpădit de furnici. O muscă se odihnea pe carîmbul cizmei drepte.

Deodată stufiul se dădu în lături și din el răsăriră doi nemți: unul blond și celălalt șaten. Șatenul părea a fi mai mare în grad. Copiii ar fi vrut să fugă, dar nu puteau. O putere nebănuită, vrăjită, îi țintuia pe loc. Fetele se lipiră de salcia din apropiere.

După cîteva clipe de uimire, soldații trecînd pragul de tufișuri, singurul ce-i mai despărțea de copii, începură să rîdă.

— De ce v-ați speriat? Aaa! de uniformele noastre. Ne-am deghizat ca să putem trece frontul.

Blondul se depărtă. Copiilor li se făcură inimile cît un purice: „Dacă descopereau mortul“! asta era în gîndul fiecărui copil.

Se auzi iar vocea șatenului:

— Ați văzut pe aici picior de...?

Dar nu avu timp să-și termine vorba căci se auzi glasul înspăimîntat al blondului:

— Dar asta ce mai e?

Copiii înmărmuriseră: blondul descoperise mortul.

Șatenul, după ce scoase un strigăt care n-avea nimic omenesc în el, spuse :

— Bine dar ăsta-i Toader !

— Cum ? întrebă blondul la fel de mirat ca și copiii. Toader cel care a dezertat ?

— Da, el este, dar vezi bine că nu a dezertat. A fost împușcat pe la spate.

Știrbul se apropie de șaten :

— Cine-i Toader ăsta, nene ?

— Un soldat, a fost trimis în recunoaștere și nu s-a mai întors. A fost considerat dezertor. A murit ca un erou !

Un zîmbet amar stătea pe buzele șatenului. Blondul, cu casca în mînă, îngenunchind lîngă mort, se căznea să-i închidă ochii, dar ochii mortului priveau albastrul imens al cerului.

Se auzi glasul șatenului înecat de lacrimi :

— Voi copii, să fiți ca el și ca mulți alții ! Să țineți minte că noi nu luptăm în zadar ! Chiar și pe niște oase îngălbenite vor străluci decorațiile !

Soldații plecară cu capul în jos lăsînd copiii mirați și îndureraţi.

Seara, de la regiment, a venit o mașină și l-a luat. Copiii au aflat apoi că Albu Toader a fost decorat și mort și că numele lui stă înscris pe monumentul din fața școlii.

Așa au învățat cum se moare pentru patrie !

IVAN CREOLA
cl. a VII-a B

Scanned with OKEN Scanner

PORTRETUL UNUI LUPTĂTOR: PENEŞ CURCANUL

Oare cine nu a citit măcar o dată poezia „Peneș Curcanul“ a bardului de la Mircești, Vasile Alecsandri ? Cui nu i-a răsunat în urechi :

„Plecat-am nouă din Vaslui
Și cu sergentul zece
Și nu-i era zău nimănui
În piept inima rece“.

Sub porecla de Peneș Curcanul, Constantin Țurcanu, sergent de dorobanți, este una din cele mai venerate figuri din anii Războiului de Independență.

Născut în Vaslui, meleag încărcat de istorie, aproape de locul unde cu veacuri în urmă gloriosul voievod Ștefan cel Mare a cîștigat bătălia de la Podul Înalt, Peneș Curcanul era un om minunat.

Părea anume făcut pentru luptă : înalt, voinic, oacheș, cu păr castaniu și ochi de vultur sfredelitori, cu sprîncene negre și groase și mers semeț. Sufletul îi era luminat de un patriotism sublim.

Era oricînd gata să pornească în luptă, avînd ca deviză veselia și nu frica de moarte.

Sergentul din Vaslui, Peneș Curcanul, care se ducea la război cu inima ușoară ca la nuntă, care-și împodobea căciula sa și a celorlalți nouă cu pene de curcan și care rostise vorbe pline de adevăr ca să-și îmbărbăteze camarazii, avea să se întoarcă singur din luptă, trist dar dornic să-și apere oricînd țara.

Deși bătrîn, a luptat și în primul război mondial, fiind alături de cei tineri, semănîndu-le patriotismul în suflet.

Acum cînd sărbătorim un secol de la sîngerosul Război de Independență, Peneș Curcanul este o figură memorabilă, un foarte brav fiu al patriei noastre.

Anii au trecut cum cad frunzele îngălbenite toamna, dar figura eroilor noștri s-a păstrat în amintire și acum ne răsună, parcă mai clar ca niciodată în minte, versurile bardului de la Mircești :

„Plecat-am nouă din Vaslui
Și cu sergentul zece
Și nu-i era zău nimănui
În piept inima rece“.

AMIHĂESEI CRISTINA
cl. a VIII-a C

Scanned with OKEN Scanner

POPAS ÎN ANTECAMERA MORȚII

I

10 octombrie 1944... Război... Zăngănit de vagoane, strigăte, glasuri. Un tren de persoane, o linie aglomerată, fum. Un compartiment gol ; lîngă geam, pe banchetă, o raniță ostășească.

Reintru în compartiment și mă trîntesc pe banchetă, apăsînd pe buze trandafirul alb.

Viață, soare, tinerețe !

Iar eu mă duc spre front...

Amintiri, mamă, copilărie, toate rămîneau în urmă...

Trandafiri albi ! Sora mea, Mara, cultiva trandafiri în grădina casei noastre. Un boboc veșted, cu petale umede. Și cîmpiile care aleargă în dreptul geamului lor în urmă, spre casă și spre lumină...

Iar eu mă duc spre front...

Da, sînt treaz, sînt tînăr, gîndesc. Am să mă întorc într-o zi teafăr, am să fugi în grădină și am să strig Marei și trandafirilor albi : Trăiesc !

Dar astea sînt departe, iar eu acum merg spre front . . .

Morminte, morminte scumpe, morminte dragi . . .

Dar nu, eu vreau să trăiesc, trebuie să trăiesc, pentru mine, pentru oameni, pentru tinerețe.

E numai prezent și datorie. Datoria de a-ți apăra patria.

Trandafiri albi pentru nunta unui prieten . . .

O raniță, un apus de soare, un soldat tînăr și un milion de amintiri.

Merg, merg spre front . . .

Unde ești, mamă, unde ești Mara ? Vreau o poală în care să-mi plec capul și să plîng. Vreau să rîd, să cînt, să trăiesc.

Dar merg spre front . . .

Sîntem undeva pe lîngă un aeroport militar. Decolează un avion de vînătoare... Un fum albăstrui iese din țevile de eșapament.

Deschid geamul și aerul rece mă izbește în față. Închid ochii și arunc trandafirul alb departe, în noapte și în întuneric.

Fără visuri și fără amintiri.

E frig, e rece.

Fără visuri și fără amintiri.

Scanned with OKEN Scanner

II

Un halat alb, o liniște de gheață, pași ușori, glasuri.

„Te-ai trezit ?".

Războiul e undeva departe, aici sînt numai cearceafuri albe și priviri calde. Da, am revenit la viață, dar mi-am pierdut sufletul printre explozii.

Aici e liniște și bine.

Fără visuri, fără amintiri și fără suflet. Am aruncat cîndva în noapte un trandafir alb și am vrut viață.

Acum nu mai știu nimic, nu mai vreau nimic, nu mai cer nimic, decît liniște.

Am aruncat cîndva în noapte un boboc de trandafir alb . . .

„Băiatul ăsta n-o mai duce mult . . ."

Pași, glasuri, șoapte, zgomote infinite și îndepărtate.

Am revenit la viață, dar mi-am pierdut sufletul printre explozii.

Nu mai cunoaștem trandafiri albi, acum cunoaștem tipurile de avioane bombardiere, de mitraliere automate ; știm să ne ferim de obuze și să ne temem de moarte ; știm să dormim în tranșee, pe pămîntul gol, și să stăm treji 72 de ore ; știm să aprindem focul cu lemne ude și să aprindem țigări pe ploaie ; iar acum știm să murim.

Acum cinci minute s-a anunțat la radio că Berlinul a capitulat. Vestea aceasta m-a ușurat. În sfîrșit !

III

Peste două luni, cînd am părăsit sanatoriul, am cules un trandafir alb și mi l-am pus la butonieră ; era ultima mea speranță, și voiam să-l sădesc acasă, lîngă mama și sora mea.

Cînd am coborît din tren m-am speriat. Orașul era altul decît cel pe care-l cunoșteam eu : un morman de ruine în locurile în care altădată sădeam flori în pămîntul copilăriei. Un oraș plin de praful războiului și de epidemiile morții.

Aici, după colț, stăm noi. Mă opresc ; e prima dată cînd sînt emoționat de atîta vreme ; sărut bobocul de trandafir, dau colțul, și . . .

Casa noastră nu mai există. Nu mai sînt pe locul acela decît mormane de moloz și de fier vechi.

Iar în locul unde alădată creșteau trandafiri albi, acum este o groapă de gunoi, în jurul căreia se învîrt cîini vagabonzi.

Pentru mine nu e greu de înțeles ce s-a întîmplat ; am văzut asta de zeci de ori ; dar acum sînt îngrozit și disperat, căci aici era ultima mea speranță și războiul mi-a luat-o, mi-a luat tot. Arunc trandafirul în groapă, mă întorc și pornesc spre gară.

Acum vreau să fug, totul aici e străin și depărtat . . .

Merg spre gară, iau bilet, urc într-un tren ; nu știu unde va merge, dar asta n-are nici o importanță. Iau pachetul de țigări, aprind una și trag în piept. Timpul n-are decît să treacă.

MUNGIU ALINA
cl. a VIII-a C

Scanned with OKEN Scanner

COLUMNA

Ați văzut vreodată un răsărit de soare în Munții Apuseni? Cerul devine albicios la orizont, brăzdat cu dungi roșietice.

Adăposturile companiei noastre se află pe un platou bine camuflat între doi munți. În fața lui, jos, șerpuiește tranșeea în care la ora asta sînt doar santinelele din 15' în 15'. Deocamdată, totul e liniștit și noi sperăm că vom putea să luăm micul dejun în liniște. Barăcile în care dormim sînt aliniate sub munte. Mai în față e cancelaria, lîngă care sînt armele noastre așezate în piramidă. Tot acolo e și cișmeaua unde stăm la coadă vreo 7—8, adică cei din grupa a 5-a.

Primul e Marius care e caporal, șeful nostru de grupă, și, sincer vorbind, cel mai curajos dintre noi. Pe urmă vine Val, care-i cel mai bun țintaș și toată ziua scrie cărți poștale acasă. Următorul e Ovidiu, care, cînd îl cauți, își aranjează buclele sau își curăță unghiile. Apoi Nucu care poartă tot timpul în buzunarul de la piept fotografia logodnicei lui, Eduard, adică subsemnatul, iar ultimii Mihai, Traian și Nelu. Marius și Val au terminat cu spălatul, acum vine Ovidiu care ne ține mult ca de obicei. Dar n-are timp să termine, un obuz explodează foarte aproape urmat de un bombardament violent.

De la cancelarie iese încheindu-se din mers locotenentul nostru, Mărgăritescu. Urlă de departe la noi: În tranșee!

Din celelalte barăci apar oameni pe jumătate dezbrăcați. Ne năpustim toți la piramide și ne înșfăcăm armele; un singur obuz acum în direcția aceasta ne-ar putea ucide pe toți, dar nu ne-au descoperit încă ascunzișul, intrarea e bine camuflată.

Alergăm și sărim de sus în tranșee, postîndu-ne la locurile noastre, Traian, Mihai și Nelu trec la mitraliere, dar nu trag încă, nu se vede nimic.

Deodată apar nemții, mulți și alergînd în toate părțile. S-au răspîndit bine; așa e greu să-i dobori. Una după alta, mitralierele din sectorul nostru încep să latre sacadat și amenințător. Mie mi s-a blocat arma, mă ajută Nucu s-o repar. Între timp ceilalți, în frunte cu Val, trag întruna și nu țintesc prost. Pămîntul e răscolit de obuze în toate părțile, unul explodează chiar lîngă mitraliera a doua pe care o sfarmă în bucăți, iar

Scanned with OKEN Scanner

Traian, aruncat cît colo de suflul exploziei. Alerg cu Nucu la el, dar nu mai putem face nimic. O schijă l-a lovit în ochi și Traian e mort. Ne întoarcem la locurile noastre, dar ne-au descoperit ascunzișul și următoarele proiectile trec peste capul nostru și lovesc în bărăci. Marius e nervos; își dă drumul la toată colecția lui de înjurături și trage într-una. Un neamț a ajuns chiar în fața tranșeei noastre, Marius îi descarcă arma în piept. Cade peste noi; e ciudat de greu și de moale un mort; îl aruncăm în spate. Nelu e rănit la mînă și părăsește mitraliera. Îi ia locul Mihai, dar un obuz explodează chiar acolo, îl rupe în bucăți și sfarmă mitraliera. Mai avem doar o mitralieră la care trec eu. Trag mult și repede, Nelu, care și-a bandajat brațul și este din nou la post, îmi schimbă benzile. Întorc mitraliera în toate direcțiile, trag cu revoltă, cu ură, cu furie, cu o furie veche de 19 ani și jumătate pentru că pămîntul acesta e al nostru și pentru că-l vor alții, dar noi știm că dreptatea și universul sînt cu noi. Nelu primește un glonte în piept și cade, îi ia locul Nucu. Undeva în dreapta, începe să bubuie furioasă o baterie de-a noastră; ceilalți amuțesc imediat, iar noi, în afară de santinele, acum amplasate din 7 în 7 metri, avem voie să ne întoarcem la bărăci. Acestea au un aspect jalnic, aproape jumătate sînt sfărîmate.

Un grup de soldați scot cadavrele din tranșee și le așază unele peste altele.

Val înjură și spune furios:

— Tîrziu s-au mai trezit.

Se gîndește probabil la artileriștii noștri.

Aduc trupul lui Mihai, fără picioare, pe care i le-a smuls obuzul, în locul lor două cioate sîngerînde, pe care atîrnă bucăți de carne și de piele.

Război, apoi morți, cadavre...

MUNGIU ALINA
cl. a VIII-a C

Scanned with OKEN Scanner

ADIO

Ne-am întors luni în țară, războiul se terminase, dar noi eram ușor dezorientați ; un an de grenade și de explozii de care nu ne puteam lepăda așa ușor ; un an de obuze și de morți care era încă pe aproape.

În ce mă privea, am luat imediat trenul spre Galați ; știam că părinții și fratele meu erau morți ; dar alergam spre locurile copilăriei mele, spre pădurile de stuf și bălțile de nuferi pe care nu mai crezusem c-o să le revăd.

Era ora două cînd am sosit la Galați ; am luat o cursă militară spre Sulina, căci altceva nu mai circula pe canale ; și-am coborît la micul debarcader de scînduri pe care-l cunoșteam atît de bine, la vreo jumătate de oră distanță de Sulina.

Nu mai era acolo bătrînul Sava pe care-l cunoșteam eu ; în locul lui era un soldat cu un picior de lemn, care stătea în baraca din spate și răsfoia un teanc de ziare.

L-am salutat ; mi-a răspuns morocănos, dar privindu-mă cu un fel de curiozitate ; am reușit să închiriez o barcă și am pornit spre sat.

Delta era aceeași care o cunoșteam eu ; cu sălcii blonde și lanuri de papură brună ; soarele și apa erau aceleași, insulele și canalele aceleași, dar cred că eu eram altul.

Colo, în stînga, era locul unde stăteam în copilăria mea culcat la pîndă ; vedeam de acolo viața tainică a Deltei pe care n-o cunosc decît păsările, animalele și copiii.

Vedeam atunci roiurile de furnici forfotind în mușuroaie ; vulpile, prudente, sau cuiburile cu ouă de lișiță.

Soarele apune între nouri purpurii, iar Delta capătă acea atmosferă de mister care n-o are decît ea ; acum trebuie să ghicești viața de aici pe care n-o poți niciodată vedea dacă ești străin ; altădată, la ora aceasta, eram ud și gol și mă strecuram printre trestii căutînd să cunosc tot ce se ascundea acolo.

Pe atunci, Delta nu avea taine pentru mine ; cunoșteam fiecare cuib de cufundar. Acum o simt străină și pustie, foarte departe de mine și misterioasă ca pentru oricine ; nu mă recunoaște de prieten al ei ; sînt un străin oarecare, în tunică ostășească. Unde o fi oare copilul bălai de altădată ?

Soarele dispare între ape ; cerul devine albastru închis și apele roșii ; un stol de ciori trec croncănind pe deasupra . . .

Întorc barca ; nu e Delta mea, nu o mai pot înțelege ; totul aici e pentru mine străin. Ajung lîngă debarcader și urc sus.

E noapte și Delta e peste tot ; iar de pe debarcaderul de scînduri un străin privește îngîndurat cerul.

*

A plecat departe și pentru a nu se mai întoarce niciodată ; spre o direcție oarecare, departe de Deltă și de copilărie ; și călător hoinar prin timp a pierdut paradisul pentru totdeauna.

MUNGIU ALINA
cl. a VIII-a C

Scanned with OKEN Scanner

IARNĂ SINGURĂ

Păşind agale, printre mesteceni aproape îngheţaţi şi suri,
Vestita Iarnă risipeşte-n juru-i mantii de fulgi, cu largi volane,
Citeşte-n frunze vechi, rămase pe costişe, s-aşterne lung şi alb peste păduri,
Se-nvăluie în fum şi-n ceţuri, şi din tăceri durează filigrane.

Cu un toiag bătrîn, din lemn de basm uitat,
Străbate, gînditoare, cărări ce-au fost odată în pădure.
E singură sub cerul întretăiat de crengi, cu-argint brodat,
Şi-i singură la marele „Concert pentru amurg şi clinchete de ape pure".

Ne pare, doar, c-ar fi sosit la noi, cum se anunţă prin gazete ;
E doar zăpada ei, de fapt — ce-a prisosit în munţi şi prin ponoare :
Troiene trecătoare, lipind pe străzi, pe ziduri, pe nasuri — polare etichete.
Adevărata Iarnă e încă în fotoliu, la concert, înaltă, albă, gînditoare.

PAIU MONA-LIANA
cl. a IX-a E

Scanned with OKEN Scanner

ÎNVĂŢĂTOAREA MEA

Aşa am văzut-o în prima clipă a vieţii mele de şcolăriţă, cu părul negru ca abanosul în care ninsoarea anilor aşternuse fire argintii, cu ochii albaştri ca o oglindă a sufletului senin, cu gura mică şi fină, ce ascundea un şir de perle, ce ne-a spus şi dăruit multe din sufletul ei.

În prima zi de şcoală, cînd am fost strigaţi întîia oară la catalog, acea carte lungă şi vrăjită, Maria nu rosti nici un cuvînt.

În acea pădure de priviri mirate cea mai matură se apropie de ea :

— Maria, tu ştii să vorbeşti ?

Dar nici de data aceasta nu primi nici un răspuns.

Atunci Doamna îşi dădu seama că fetiţa nu poate să vorbească şi asta o citirăm parcă din ochii ei care păreau umbriţi.

— Maria, spune te rog un cuvînt.

Nu putu. Chiar dacă cerul din privirile Doamnei o implora cu bunătate, tot nu reuşi. Şi văzînd aceasta, Doamna o lăsă de-o parte. Îşi dădu la vreme seama că privirile noastre o căutau prea insistent, poate deveniră indiscrete pentru colega noastră.

Toate eforturile Doamnei luaseră în acea clipă startul pentru o cursă lungă şi grea. Cu o răbdare nemărginită îi descoperi Mariei tot universul graiului, necunoscut de ea pînă atunci. Reuşi într-o bună zi să-şi vadă roadele muncii cînd colega noastră fu pusă să repete un cuvînt, aşa din întîmplare :

— Maria, te rog, spune-mi un cuvînt ! spuse Doamna, care avea în ochi priviri fierbinţi, iar în rostirea frazei o rugăminte imensă.

— Ma-ma ! se auzi o voce calmă în tăcerea profundă.

Atunci am văzut în ochii Doamnei o licărire de mulţumire, o fericire deplină, o bucurie a izbînzii şi am auzit şi exclamaţia unui „Bravo !“ rostit din adîncul sufletului. Dar de aici începeau alte eforturi, cele de a o face pe fetiţă să ne ajungă în pasul învăţăturii.

Erau atît de frumoase lecţiile de istorie, de geografie şi parcă le ţin minte ca acum. La o lecţie am avut inspecţie şi Doamna ne-a vorbit ca întotdeauna, pe placul nostru, minunat. Ne întrebă mai întîi din lecţia de zi, apoi începu să ne povestească o nouă filă scrisă cu litere de aur în cartea istoriei poporului nostru. Şi la fiecare frază parcă un zîm-

bet îi radia pe faţă. Cînd termină lecţia, chipurile inspectorilor, care arătau înainte ca soarele acoperit de nori, acum se luminară şi îi spusera Doamnei :

— Aţi ţinut o lecţie minunată. Pentru aşa ceva meritaţi o a doua decoraţie.

„Decoraţie". Şi pe feţele noastre apăru umbra întrebării. Şi atunci ne-am dumerit. Doamna noastră era o învăţătoare emerită. O priveam cu alţi ochi, o respectam mai mult, şi mai presus de orice eram mai cuminţi, cu toate că „mai" nici nu cred că trebuie scris.

Însă clipe frumoase am petrecut cu Doamna nu numai la şcoală, ci şi în excursiile minunate, destul de numeroase, pe care le-am făcut în ţară. Am văzut munţi vînjoşi, cu crestele înălbite parcă de povara anilor, am văzut printre brazii falnici căprioare săltîndu-şi corpul arcuit, pîrîiaşe repezi cu zgomot argintiu, ecoul privighetorilor, toporaşii radiind în jurul lor lumina razelor şăgalnice de soare, am văzut români adevăraţi. am văzut oraşe mîndre, apusuri de soare cu raze roşiatice, cu cer violet, ce formau un tablou încîntător vederii.

Şi după ce am privit cu adevărat natura, am înţeles-o şi am iubit-o, dar nu numai pe ea, căci am văzut şi acei români de la sate, pe care i-am îndrăgit pentru că ei au apărat această ţară iubită. Trecînd pe aici, Doamnei i se îmbujorau obrajii de bucurie şi privea cu mîndrie frumuseţile nemaipomenite ale ţării.

Odată Doamna nu a mai venit la şcoală, a venit un suplinitor. Şi fără ea sufletele noastre erau ca pămîntul fără Soare. Dar ea a venit după cîteva zile cu ochii umbriţi, îmbrăcată în negru. Văzînd-o numai o clipă atît de tristă ne-am întristat şi noi, însă ea a încercat să schiţeze un zîmbet palid şi să-şi înceapă lecţia ca de obicei.

Cei patru ani de şcoală au trecut repede, ca o clipă fericită şi a sosit la uşă altă clipă, poate mai tristă şi a durat mai mult, clipa serbării unui sfîrşit de an, pe de o parte fericită şi pe de o parte plină de regrete, sfîrşitul celor patru clase.

— Dragii mei elevi, răsunară primele cuvinte ale Doamnei, aceşti ani pe care i-am străbătut împreună, cînd am deschis drum primilor voştri paşi către viitor, au fost şi ultimii ani ai profesiei mele de dascăl, de care cu greu mă pot despărţi. Vă urez mult succes în anii ce vor urma !

Atunci, am simţit o lacrimă ce purta amintiri frumoase, scurgîndu-se, atunci mi-am amintit atîtea lucruri care mi s-au părut închipuire, atunci am văzut un chip de femeie scundă, cu părul negru în care se strecurase cîteva fire argintii, cu ochii albaştri ca o oglindă a sufletului senin, cu o gură fină, ce ne-a dăruit atîtea din tezaurul ei sufletesc.

IONESCU DIANA
cl. a IX-a D

Scanned with OKEN Scanner

OMUL

Mi s-au luminat ochii
În soarele dimineții,
Mi-au zîmbit florile
Și privighetori
Mi-au îndulcit auzul ;
Muntele bunicul
M-a luat pe genunchii
lui
Iar eu i-am mîngîiat
Crestate tîmple . . .
Zefirul mi-a sărutat
Obrajii,
Iar marea s-a oprit
La picioarele
Mele . . .
Un murmur dulce
S-a oprit departe,
În brazi :
„E omul".

DINCĂ LĂCRĂMIOARA
cl. a VIII-a B

PĂRINȚII

Sînt copilul munților
Și-al apelor adînci,
Sînt copilul
Florilor
Și-am crescut
Între ele,
Sînt copilul copacilor
Și m-am odihnit
La umbra lor,
Sînt copilul
Acestei țări
Pe care-o iubesc
Și care m-a învățat
Să iubesc : România.

DINCĂ LĂCRĂMIOARA
cl. a VIII-a B

Scanned with OKEN Scanner

A FI ROMÂN

Ce înseamnă a fi român?
A fi român înseamnă
A fi stăpîn în țara muncii,
A florilor și a copilăriei
Fericite.
A fi român înseamnă
A fi stăpînul plaiurilor
Mioriței,
Acolo unde în hora slobodă
A oamenilor
Se împletesc apele învolburate
Ale muntelui bătrîn,
Acolo unde definiția vieții
Este „Muncă și omenie"!
A fi român înseamnă
A fi stăpînul Carpaților
Ce se pierd în slăvile
Cerului,
Al plaiului scăldat în flori,
Al crîngului
și izvorului.
A fi român înseamnă
Cu primii pași să-nveți
Că țara ți-este cîntec,
Partidul bun părinte
Ce-ți ocrotește pașii.
Și mersul înainte!

DINCĂ LĂCRĂMIOARA
cl. a VIII-a B

Scanned with OKEN Scanner

GÎND DE COPIL

Cad lin razele de soare, mîngîind mugurii tineri ai copacilor. Cad privirile tandre ale mamei pe feţele surîzătoare ale copiilor. Copacii înfloresc sub razele fierbinţi de soare. Copiii înfloresc sub ochii calzi ai mamei.

Surîd cînd mă uit în oglindă şi văd cît am crescut, zîmbesc cînd văd că-ţi trec de umăr şi rîd cînd îmi spui că am să te întrec.

Azi e ziua închinată ţie. Am ales un buchet de flori, cu fiecare floare cuprinzînd gîndurile, iubirile, şi speranţele mele. Ţi le dăruiesc ca să le cunoşti, să le asculţi şi să le înţelegi. Şi îţi ofer, pe lîngă el, şi primăvara cu plete blonde şi ochi albaştri. Din pletele ei am luat florile pe care acum le ţii în mînă. De pe buzele ei am luat surîsul cu care ţi le-am dăruit.

Eu am crescut. Poate nu mai sînt copil în sufletul meu. Ai să-mi spui că pentru tine voi rămîne mereu copil. Ştiam. Dar vreau să-ţi spun că şi atunci cînd voi privi copiii şi voi spune, cu regret: „şi eu am fost ca ei", tu vei apărea ca să luminezi şi să înfloreşti visul care este copilăria mea.

MUNGIU ALINA
cl. a VIII-a C

Scanned with OKEN Scanner

TÎNĂRUL CU OCHI ALBAŞTRI

— Adrian ! Ei, Adi !

Cel strigat era un tînăr de 18 ani, brunet, cu ochii nefiresc de albaştri, care aţipise cu capul pe patul puştii mitralieră.

— Ce... ce s-a întîmplat ? bîigui el ridicînd capul şi privind tulbure spre pădurea din faţa tranşeei. Ne atacă ?

— Nu. Dar nu ştiam că ai adormit. Acum i-am încercuit în pădurice. Aşa că n-am prea avut timp de somn se scuză el stînjenit. Îşi lăsă capul pe umeri peste tresele de un galben ce nu apucaseră încă să se decoloreze. Celălalt rîse.

— Aşa-i la război, băiatule !

— Atenţie ! strigă cineva la capătul tranşeei.

Undeva, departe, spre flancul drept, se auzi glasul unei mitraliere ale cărei răpăituri seci tulburară liniştea stranie a acelei dimineţi reci de septembrie.

— De ce trage ? făcu Adrian enervat. Nu văd nimic !

— Cine ştie, bombăni un soldat mustăcios. Dar nu strigă degeaba !

Adrian îşi înăbuşi un strigăt de surprindere.

— Uite-i, spuse el cu o voce brusc răguşită.

La mai puţin de 100 m. în faţa lor, nemţii ieşeau în salturi din pădure. Imediat după ei apăru, mişcîndu-se greoi printre copaci, ca un animal fantastic, un tanc.

— „Goliat" îl etichetă Adrian.

— Zău ? Mă mir cum ai putut să-l recunoşti de la distanţă, îl luă cineva peste picior. Nimeni nu se mai gîndi la replică deoarece în clipa următoare tancul începu să tragă.

Odată cu tancul deschiseră şi nemţii focul.

Pămîntul din tranşee zbura răscolit de explozii, oamenii mureau cu armele în mîini, neputincioşi în faţa colosului de metal.

— Dac-o ţine aşa, în cinci minute ne vor termina, răcni mustăciosul. Puţin mai încolo, un caporal arunca într-una grenade încercînd să distrugă tancul.

— E prea departe, înjură el furios.

Un şuierat, o explozie chiar lîngă tranşee, o ploaie de schije şi de pămînt. Cînd praful se mai risipi, caporalul zăcea mort lîngă grenadele neexplodate. Adrian culese legătura de grenade şi se aburcă pe malul tranşeei.

— Eşti nebun ? îi strigă o voce apropiată.

— Trebuie să tacă ! fură ultimele vorbe auzite de cei de jos de la el.

Fu zărit în timp ce scotea siguranţa unei grenade. Se opri un moment, îşi făcu vînt şi aruncă legătura. Dar, ciudat, nu se aruncă la pămînt, ci se chirci încet căzînd pe o parte.

Tancul nimerit în plin luă foc. Amuţise.

Chiuind soldaţii români ţîşniră din tranşee spre nemţii care, lipsiţi de forţa tancului, se predară după primele schimburi de focuri.

Peste două ceasuri, cînd lupta se terminase şi ultimii soldaţi plecau, un ofiţer, venit din spatele frontului să-şi vadă prietenul, se descoperi în semn de ultim omagiu în faţa celor căzuţi la datorie. Şi mai ales pentru un tînăr brunet, palid şi cu ochii nefiresc de albaştri...

MUNGIU ALINA
cl. a VIII-a C

Scanned with OKEN Scanner

OPȚIUNE

Unul din sensurile acestui cuvînt se referă la dreptul cuiva de a opta, de a alege unul din mai multe lucruri. Definiția este exactă, implacabilă, rece asemenea tuturor enunțurilor elaborate de rațiune fără intervenția afectivității. Actul opțiunii însă trăit de fiecare ființă umană în parte, într-un anumit timp al existenței sale, este, de cele mai multe ori, rezultatul unor îndemnuri adînci, izvorîte din laboratorul tainic în care, poate, pe baza legilor matematice, fizice sau chimice, se nasc și se consumă procese și reacții, dar acestea se traduc în final prin dorința puternică, cîte-odată prin pasiunea totală de a face în viață numai un anumit lucru. De aceea socot eu că actul opțiunii, al opțiunii pentru o profesiune anumită, este momentul crucial în care un tînăr are nevoie — ca de soare și apă — de înțelegere, de dragoste, de sprijinul sincer și deplin al celor care au trăit cîndva momente asemănătoare. De multe ori îndoiala, neîncrederea sau influențarea cu bună știință a orientării în viață a schimbat destine, a înlocuit adevăratele vocații cu pseudotalentul.

Desigur, a vrea nu înseamnă și a putea. Nu dorința sterilă trebuie, prin urmare, să hotărască drumul nostru în viitor, ci însușirile reale conjugate cu stăruința și pe un strop, o sclipire — dacă e posibil — din pasiunea existentă în spiritul universal, moștenită din generație în generație, și care a condus omul de la peștera primară pînă la primul zbor pe lună.

Ce înseamnă pasiune ? De fapt omul vrea să știe totul. Pe măsură ce mintea lui se îmbogățește, începînd cu tabla înmulțirii, cu prima reacție chimică, cu bucata de magnet care culege, sub ochii uimiți ai școlarilor, acele de pe masă, omul își hrănește setea de a cunoaște tainele naturii. Dar dintre toate aceste taine sau activități umane se întîmplă, în mod firesc, să fii atras cu precădere de una din ele. În clipa aceea s-a turnat stropul de pasiune în cupa din care vei sorbi o viață întreagă. Nu din „teribilism“ stai aplecat asupra broscuței imobilizate pe masa de disecție, aplicîndu-i incizia mortală, ci pentru că vrei să cunoști ceva din mecanismul vieții, dorești să afli, simți o dorință năvalnică de a te dărui în viitor binelui omenirii, asigurînd prin activitatea ta ca medic sau biolog o sănătate mai bună, o viață mai lungă semenilor tăi. Dacă n-ai fi îndemnat de această idee superioară, actul tău ar fi brutal și inutil.

Scanned with OKEN Scanner

Michelangelo diseca în taină trupurile morților, justificat de nevoia vitală de a cunoaște structura corpului omenesc pentru a lăsa peste veacuri dovada geniului său, înfruntînd principiile severe ale epocii în care a trăit. Dorința de perfecțiune, pasiunea pentru activitatea lui era deasupra oricăror false principii.

Ce înseamnă pentru omul zilelor noastre pasiunea ? Cred că dorința de a te dărui unui anumit domeniu cu tot ce ai mai bun și de a face acest lucru cu deplină convingere și sinceritate. Putem avea mai multe pasiuni ? Care sînt limitele omului contemporan, confruntat în permanență cu progresul uimitor înregistrat la toate nivelele civilizației actuale ? În ce măsură o profesiune se poate bucura de o apreciere mai înaltă decît alta ? Putem fi conduși în alegerea profesiunii de calcul ? Iată mai multe întrebări la care trebuie să răspundem fiecare față de noi înșine.

Complexitatea vieții contemporane, cu fluxul informațional imens, cu proiectele grandioase care deschid perspective nelimitate și asigură drumul spre culmile civilizației, ne solicită întregul nostru potențial intelectual, totala abnegație în slujba patriei pe care o dorim mereu mai înfloritoare. Viitorul așteaptă cu porțile deschise să primească partea noastră de contribuție. Vom fi poate tehnicieni de înaltă calificare, chimiști sau constructori ; vom cerceta în laboratoare, sau vom veghea la paturile bolnavilor ; vom proiecta noi orașe într-o societate socialistă multilateral dezvoltată, ale cărei nevoi spirituale și materiale se vor concretiza în noi aspirații, în noi forme. Acum este timpul cînd putem visa la profesiunea noastră viitoare, dar să visăm cu mintea trează. Să căutăm acel strop de pasiune și să-l turnăm în cupa pe care o vom alege. Este profund emoționant momentul opțiunii, momentul în care hotărîm profesiunea pe care o îndrăgim cel mai mult, iar certitudinea că, în țara noastră liberă și generoasă, toate căile ne sînt deschise spre realizarea personalității fiecărui tînăr, ne lasă spre rezolvare o singură problemă : confruntarea loială dintre dorința noastră de a îmbrățișa o anumită profesiune și capacitatea de a o realiza.

LASCU ROXANA
absolventă

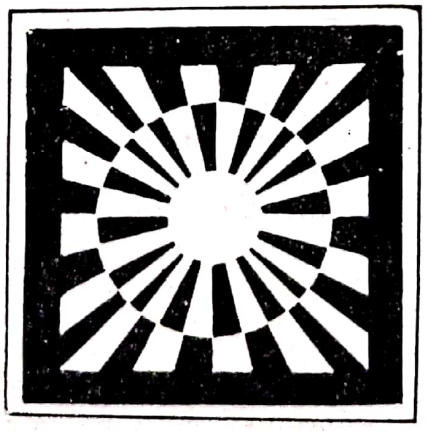

Scanned with OKEN Scanner

CUVINTELE SE ROTEAU CALM SENSURILE SE ORGANIZAU LIMPEDE

Există un anume mod de a ne apropia de esențe. De a le palpa. De a ni le însuși. Există un anume mod de a ne dimensiona : munca. Vehiculată pînă la banalizare, noțiunea capătă sens și valoare raportată inerent la concret.

Astfel de principii se rostogoleau între mine și colegii mei, într-o discuție de o pauză mare. Îi convocasem de la ateliere cu gîndul tăinuit de a-i intervieva. Halate albastre, chipuri trădînd preocuparea.

GAȘPAR LIVIU (Cl. a X-a C) îmi spunea că cei de la atelierul de tîmplărie împreună cu colegii de la lăcătușerie lucrează la îndeplinirea planului de numărători. Că se străduiesc să se achite onorabil de sarcina de a construi mobilier estetic și rezistent.

POPA VIOLETA (Cl. a X-a B), despre care știam că e una din cele mai harnice eleve de la atelierul de țesătorie, mărturisea că o bucură faptul că fețele de masă și șervețelele făcute de degetele ei se vînd repede. Colega ei, Petre Rodica (Cl. a X-a B), de la același atelier, completă, adăugînd că și covoarele, carpetele create de cealaltă grupă atrag atenția și sînt cumpărate cu multă plăcere.

RADU ADRIANA (Cl. a XI-a D), subliniind inventivitatea colegilor ei de la atelierul electro, arată că, în procesul de asamblare a aparatelor de radio, adaugă piese create de ei înșiși.

Cuvintele se roteau calm, sensurile se organizau limpede. Gașpar Liviu amintește de dubla eficiență a acestor ore de practică productivă : cea umană și cea materială. Prin muncă devenim, prin muncă trăim, prin ea ne creăm condiții de viață.

Discuția cade apoi asupra profesorilor maiștri. O avalanșă de nume : Toth Octavian, Ștefano Elena, Banu Marian, Pricop Costică, Roibu Ana. O avalanșă de recunoștință pentru omul de lîngă tine.

Cuvintele se roteau calm, sensurile se organizau limpede. Gîndul de a-i intervieva se ascunse timid. După ce au plecat spre ateliere, nu mai rămăsese decît o discuție de o pauză mare... dar cu greutatea unor sensuri aflate.

LAZĂR OVIDIU
cl. a XI-a D

Scanned with OKEN Scanner

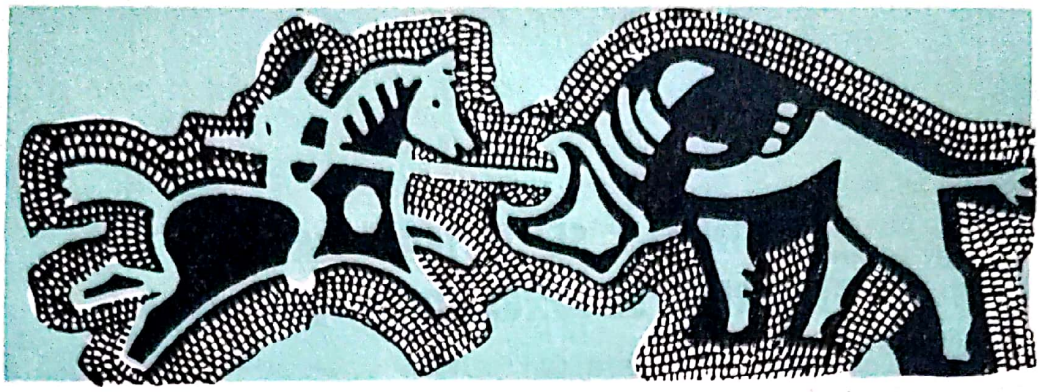

DOROBANȚUL

În profilul aspru al Ceahlăului e o stîncă albă de granit, ce pare că se bucură și ea de înfăptuirile noastre de azi. Ne privește cu ochii săi de piatră și zîmbește cald în lumina fiecărui răsărit.

În jurul profilului ei de piatră, prăpastia se deschide largă, umbrită de cetinile verzi ale brazilor. În depărtare, mîngîiată de razele poleite cu aur ale soarelui, se unduiește liniștit apa imensului lac de acumulare Bicaz. Mai în sus, în zare, se profilează fantomatic plutele Bistriței, uriașe, negre, cu contururi nedefinite.

„Dorobanțul" este o stîncă, dar cu profil aspru de român. Fruntea e lată, ochii sînt adînci, nasul e drept, gura mică și țuguiată, bărbia ascuțită. Pletele par prinse cu o cască ce-i acoperă o parte din frunte. Înfățișarea-i e demnă de un ostaș care scrutează zările, dornic să oprească dușmanul cu trupu-i de oțel.

Dînd la o parte perdeaua de timp, praf și nepăsare a vremii, „Dorobanțul" apare ca un soldat mîndru și curajos, cu fruntea înălțată spre soare. Visurile sale zboară odată cu cîntecul miilor de gornești ai naturii. Vede în fața sa dușmanul distrus, vede steagul patriei umbrindu-i chipul și, cu sentimentul datoriei împlinite, rămîne împietrit ca un simbol al vitejiei ostășești.

Călătorind în corabia timpului, vom găsi în vremurile cele vechi un colț de munte, apoi o piramidă de granit, iar acum o statuie, o operă de artă a naturii.

UNGUREANU CARMEN
cl. a VIII-a C

Scanned with OKEN Scanner

MONUMENTE DIN MOLDOVA

Trăim din nou emoţia plecării în excursie, excursie care ne-a adus atîta bucurie, care a fost un bun prilej pentru a ne cunoaşte mai bine, pentru a lega noi prietenii, o excursie care ne-a purtat pe meleagurile Moldovei, pe care le cunoaştem foarte bine, dar cărora ea le-a adus un plus de frumuseţe, un alt farmec.

Ziua plecării nu a fost însă aşa cum am aşteptat-o : plouase de dimineaţă, în străzile pline de apă, nori posomorîţi îşi oglindeau feţele de pe care lacrimile nu încetau să curgă. Copacii despuiaţi de vîntul rece, îşi lăsau frunzele galbene, ude, să cadă peste tot. Pe feţele unora din noi se putea citi o uşoară melancolie. De ce ? Poate din cauza drumului monoton, mereu acelaşi peisaj, şoseaua udă şi închisă de o parte şi de alta, terenuri de pe care recolta fusese de mult strînsă şi care nu ne mai puteau oferi nici măcar acele valuri stîrnite de adierea vîntului, ce acum sufla cu putere.

Dar cade înserarea ascunzîndu-ne peisajul trist şi oferindu-ne, în acelaşi timp, bucuria primilor fulgi de nea.

Iată-ne ajunşi la marginea unei păduri de brad ; de aici trebuie să urcăm pe jos pînă la cabana ce ne aşteaptă cu braţele deschise.

E noapte, la cabană s-a stins ultimul zgomot, stau la fereastră şi privesc : fulgii cad din negură, căci nu se pot vedea norii. În liniştea adîncă, foşnetul lor se aude pînă la mine, pe crengile brazilor zăpada s-a culcat să se odihnească şi ea, căci e tîrziu ; un bec arde în faţa cabanei, împărţind zăpada în miliarde de diamante. Dar fruntea mi-e grea, plină de gînduri, încerc să mă împotrivesc ceţii ce îmi vremelniceşte gîndurile, dar totul se amestecă cu o ninsoare nesfîrşită şi pătrund, fără să vreau, în lumea visului.

Dimineaţa ne-a întîmpinat tot cu ninsoare. După un drum prin nămeţi, am ajuns la autocarul care ne aştepta.

Am pornit spre mănăstirea Slatina. Şi aici tot zăpadă. Valuri înalte încremenite în drumul lor fără ţintă. Această mănăstire ne-a oferit prilejul de a cunoaşte o altă etapă din istoria bogată a Moldovei, un alt domn, o altă operă de artă, un alt grad al civilizaţiei şi culturii din acele vremuri îndepărtate.

Mănăstirea Slatina a fost construită de către Alexandru Lăpuşneanul, care a domnit în Moldova între anii 1552—1561 şi 1563—1568. Acest monument este cea mai impunătoare operă de arhitectură românească de la mijlocul secolului al XVI-lea şi constituie o preţioasă ve-

rigă de legătură dintre grupul de mănăstiri din vremea lui Ștefan cel Mare și ctitoria de la Sucevița. Zidurile de cetate de la Slatina se înalță pe trapezul izolat dintre M-ții Dealul Mare și Obcina Plaiului, în apropierea a două cursuri de apă, pe malul stîng al pîrîului Șuha Mică cu izvoare în masivul Culmii Stănișoarei. Acest pîrîiaș dă ocol incintei la cîteva sute de metri pe latura de sud-vest. La vest, zidul este împlîntat în coasta stîncoasă a muntelui, iar la est, este o poiană împodobită cu flori multicolore vara. Lîngă poartă este un izvor cu apă sărată și ușor sulfuroasă, care explică dealtfel denumirea locului „Slatina".

În anul 1554, după cronicarul Ion Neculce, în aceste locuri ar fi existat o construcție de lemn locuită de un pustnic, care, zice-se că l-a îndemnat pe domn să zidească lăcașul.

Din anul 1558 pînă în ziua de astăzi, mănăstirea a trecut prin mai multe stadii ; ea este împodobită cu lucruri de valoare de Alexandru Lăpușneanul, este pustiită în timpul războaielor din secolul al XVIII-lea, dar cea mai mare distrugere a avut loc în timpul Eteriei (1821). Mănăstirea a fost reconstruită în 1971.

Prin construirea acestei mănăstiri, Alexandru Lăpușneanul a urmărit să compenseze distrugerile cetăților Suceava și Neamț. El este cel care a mutat capitala Moldovei de la Suceava la Iași, unde se găsește o stradă care îi poartă numele.

La Slatina, Alexandru Lăpușneanul s-a retras în ultima parte a domniei sale, călugărindu-se și fiind otrăvit de către boierii Stroici și Spancioc.

De aici, pașii s-au îndreptat spre mănăstirile județului Neamț. Prima mănăstire unde s-a făcut următorul popas a fost mănăstirea Agapia. Zidită la mijlocul secolului al XVIII-lea de către hatmanul Gavril, mănăstirea este străjuită la nord de pădurile veșnic verzi de pe „Muntele cu flori", iar la vest și sud de culmi abrupte ce te privesc din înălțimile lor. În afară de această mănăstire mai există una, mai mică, curioasă prin faptul că nu are voie nimeni, în afară de maici, să rămînă în incinta ei după apusul soarelui, „Agapia din Deal". Agapia din Vale, a fost prădată de către tătari în 1671, de turci în 1673, de polonezi în 1680 și în 1689, pentru a doua oară de către Sobieschi. În 1821 a fost devastată de turci. Ea a fost reparată între anii 1859—1864, fiind pictată de Nicolae Grigorescu în întregime.

Loc de recreere și meditație, mănăstirea Agapia a fost leagăn de odihnă pentru Al. Vlahuță, Ion Creangă, B. P. Hasdeu, I. L. Caragiale, Delavrancea, G. Coșbuc, Calistrat Hogaș, Mihail Sadoveanu, Ionel Teodoreanu, George Lesnea ș.a.

După ce am aflat lucruri noi, ne-am îndreptat către Mănăstirea Văratec, lîngă care se află acea „pădure de argint" cîntată de Eminescu în „Călin

Scanned with OKEN Scanner

— file din poveste", unde își are mormîntul Veronica Micle.

Aici nu am mai întîlnit zăpadă, ci o toamnă tîrzie, care lua frunzele ruginii și le lasă să cadă monoton, aceeași cădere lentă, nesfîrșită, și timpul și-a oprit parcă scurgerea secundelor, este un amurg fals, un amurg plin de nori, cînd totul intră în nemișcare. Dar încremenirea naturii nu a durat decît cîteva clipe, căci deodată tabloul s-a schimbat aproape brusc, a căzut înserarea ca o perdea densă, prin care se putea pătrunde cu greu. Pe cer a apărut poate prima stea și ea îmi aduce aminte de minunatele seri de vară, cînd stăteam pînă tîrziu să văd Calea Lactee, dar acum era frig și stelele nu mai puteau fi așteptate într-o seară din noiembrie, așa că am preferat să pătrund cu bucurie pentru a nu știu cîta oară în lumea ireală a nopții.

Soarele cu alaiul său de nori trandafirii care aduc bucuria unei noi zile nu s-a putut arăta din cauza unor nori încă supărați, care s-au așternut pe orizont și noi credeam că în această excursie astrul de foc nu ne va zîmbi, încît bucuria noastră a fost deplină cînd, ajunși la Sihăstrie, am găsit zăpadă și un soare ce își filtra lumina printre cîțiva copaci cu frunze ruginii pe o culme, la poalele căreia un pîrîiaș trecea cîntînd o doină în undele sale.

Mănăstirea Sihăstrie există pe plaiurile Moldovei de trei secole și a trăit și ea aceleași vremuri ca și mănăstirile Secu și Slatina.

A fost arsă și ea în 1821, apoi reconstruită în 1824, dar la sfîrșitul secolului al XIX-lea, ajunge în paragină, înființîndu-se aici o fabrică de cherestea. Abia în 1909, mănăstirea își reia viața ei firească. După restaurările făcute în ultimele două decenii, mănăstirea capătă un aspect plăcut și atrăgător. În partea de sud-est se găsește paraclisul, în care se slujește numai iarna și care a fost construit în 1946 pe locul vechiului paraclis mistuit de incendiu. El constituie un prețios tezaur de sculptură în lemn, de o reală valoare artistică.

Închinîndu-și întreaga viață artei, pictorul Irineu Pretcencu, se stabilește la această mănăstire în 1947. Pictura sa e o pictură de sinteză, cu o puternică notă de umanism.

Catapeteasma care cuprinde 52 de icoane a fost terminată în 1948. Aici sînt adevărate capodopere iconografice, antiteză, prototipul bunătății și imaginea celei mai sfidătoare perfidii.

Am plecat impresionați de tot ce am văzut și auzit, am făcut un scurt popas la Tg. Neamț, apoi ne-am îndreptat spre Mănăstirea Neamțului, cea mai veche mănăstire din Moldova, fiind zidită la 7 ianuarie 1407 din porunca lui Alexandru cel Bun. Interiorul bisericii de la Neamț este pictat prin binecunoscutul procedeu moldovenesc. Inițial se aplică o zugrăveală provizorie, imitînd zidul de cărămidă peste care s-a aplicat culoarea.

Biblioteca mănăstirii are peste 600 de ani de existență și cuprinde 11.000 volume, dintre care 549 manuscrise, 216 fiind românești.

Nu departe de acest document viu se află o rezervație de zimbri. Pot să afirm că îmi pare rău, pentru că am avut curiozitatea să o vizitez

Scanned with OKEN Scanner

și eu. Aici mi s-a înfățișat un tablou cît se poate de trist. Toate animalele te priveau cu ochi pierduți, căci pentru ele nu mai putea exista libertatea, pentru că ele nu vor mai putea să se bucure niciodată de răcoarea și întinderea pădurilor. Iar ochii blînzi și umezi ai căprioarelor îți cereau parcă să le redai libertatea atît de dragă lor tuturor și le-aș fi dat-o dacă în această lume n-ar exista acele legi ale bunei cuviințe, care m-au obligat să le privesc doar și eu cu durere și să plec apoi cu sufletul încărcat de milă și întristare.

Îndreptindu-ne spre vechea Cetate a Neamțului, am găsit-o scăldindu-se în razele unui soare blînd de noiembrie. Ajungînd la bătrîna cetate, privesc din înălțimi peste sate și orașe, dealuri și munți, iar în auz îmi sună pașii rari ai marelui domnitor, pe lespezile de piatră, pasul cadențat al unui trup de oștire, strigăte de bătălii, foc... și imaginea se destramă ca un nor de fum, căci acum tineri cu inimi înflăcărate de pragul dintre copilărie și adolescență au venit să trezească vechea cetate din amorțirea-i de veacuri cu cîntecele și flăcările ce ardeau pretutindeni printre zidurile vechi, reci, mărețe, impunătoare. Trăind aici cîteva clipe, este normal să ne întrebăm : „Cîți pași au mîngîiat lespezile pe care acum călcăm și noi ? Cîți oameni au trecut pe aici ? Cîți nu au fost vrăjiți de frumusețea artei și măreția locurilor ?“ Răspunsul nu se poate da, dar vor rămîne mereu vii în amintirea tuturora, clipele în care am trăit prezentul în trecut, visul în realitate.

De aici, însă am pornit pe ultimul drum al excursiei, drum care am vrea să fie nesfîrșit și care totuși are acel „punct terminus“. Acum apune soarele. Cerul e violet, iar soarele dispare încet-încet după orizont. În aceste clipe totul e straniu. Ai impresia că trăiești într-o altă lume, ai impresia că e ora amintirilor, cînd secvențe ca dintr-un film, se derulează una după alta, cînd în minte se reproduc crîmpeie de convorbiri, păreri, idei... Dar timpul nu se oprește niciodată din cursul lui etern și nu-l poți opri, așa cum nu poți opri un copil să se joace, un pom să crească, o floare să înflorească și în depărtare se văd luminile orașului mult iubit. Iașul nostru drag. „Tîrgul Ieșilor“ al lui Creangă și al lui Eminescu.

LUCA MANUELA-ANCA
cl. a IX-a C

Scanned with OKEN Scanner

PE-UN PICIOR DE PLAI

RETROSPECTIVĂ SENTIMENTALĂ A UNEI EXCURSII

Şi totuşi au trecut... Au trecut şi acele zile, aşa cum trec cîrdurile de cocori la venirea iernii... Mi-au mai rămas doar amintirile, acele calde încrustări pe chipul sufletului sculptate cu măiestrie de meşterul Timp.

Era înspre dimineaţă... Zorile se cerneau plumburii peste oraşul îmbrăţişat de noapte. Porumbeii din Piaţa Unirii zburau rotit, sărutînd cu bătaia aripilor lor aerul umed şi tare al unei toamne bacoviene... Am strîns în pumn pîinea, aşa cum orbii strîng în priviri durerea şi i-am dat drumul leneş pe mozaicul indiferent. Porumbeii mîncau, apoi îşi luau zborul spre înălţimile acelea plumburii şi reci care, ciudat, începuseră să mă cheme spre dulcea lor imensitate...

Au venit apoi şi colegii mei şi am plecat... Cu fruntea lipită de transparenţa geamului, îmi lăsam privirea să cadă pe copaci, pe case, pe oameni şi simţeam şi ştiam că sufletul meu plecase spre munţi, spre bătrînii munţi ai Mioriţei...

* * *

Mărăşeşti... Pămîntul pe care călcam gemea sub paşii noştri şi percepeam sub ei gîlgîirea sîngelui atîtor eroi... Ei sînt astăzi ţărînă şi din pieptul lor cresc flori şi copaci ce ating cu frunţile infinitele bolţi ale cerului...

Istorie... Trecut şi prezent... Românescul înţeles al cuvîntului A FI... Luptă şi victorie... Moarte şi viaţă... Dar mai presus de orice, Mărăşeşti înseamnă dragoste de ţară, flacără imensă prin veacuri de înalt şi nemuritor patriotism.

— Plecam... Sub paşii noştri scrîşnea adînc prundişul... Duceam cu noi măreaţa sarcină de a fi român.

* * *

Din cînd în cînd, treceam prin oraşe. Pretutindeni clădiri înalte, ameţitoare, dorind parcă să cuprindă cerul, pretutindeni — modernism, noutate. Doar ici-colo, relicve ale trecutului, căsuţe mici, posomo-

Scanned with OKEN Scanner

rîte, amintind de un trecut imposibil de uitat, cu fața murdară de nedreptate, întuneric și mizerie, dar cu ochii luminoși plini de marile lupte ale poporului.

— Pretutindeni liniște, o liniște calmă pe care nu o spulberă oamenii care se duc la lucru sau, poate, se plimbă. Sirene de fabrici, zgomote de mașini te înecă în marele șuvoi al muncii creatoare.

Pretutindeni am trăit aceste fapte, văzîndu-le la Mărășești, la Focșani, la Tecuci...

* * *

Soveja...

Înserarea își tremura perdelele peste munții tăcuți de pe care brazii priveau înainte, spre zările înnegurate...

Soveja...

Țăranii treceau pe lîngă noi, ne salutau și plecau mai departe. Aveau chipuri puternice, parcă dăltuite în piatră, cu ochii mari și senini în care se jucau straniu niște luminițe mici și fierbinți care te înlănțuiau de la prima privire ; mergeau legănat și rar, călcînd puternic cu picioarele pămîntul înghețat al toamnei. Din păduri glasul bătrîn al munților șoptea :

...Mîndru ciobănel
Tras printr-un inel,
Perișorul lui
Pana corbului...
Ochișorii lui
Mura cîmpului...

În sat s-au aprins luminile... La noi, sus, la cabane, e liniște. O liniște ametitoare... Brazii șuierau domol în bătaia vîntului rece de toamnă, doinindu-și parcă durerea... Bruma înălbise firele de iarbă care plecaseră fruntea pe pămînt... Întunericul s-a lăsat primind îmbrățișarea codrului... Liniștea se leagănă peste bătrînețea acestor munți... O lună palidă se plimba pe cerul albastru închis și-și lăsa fața mîngîiată de trecerea norilor nevăzuți. Greierii nu mai țîrîiau de mult... Era liniște...

— Noapte bună, Țară a Vrancei !... Plaiuri ale Mioriței, vă am lîngă mine, lîngă pieptul meu...

* * *

Ne-a trezit soarele... Un soare mare și roșietic, răsărit de undeva, din spatele munților din față... Ne-a bătut ușor în geam, purtîndu-și razele sîngerii pe chipurile noastre... Aerul era un cristal rece și curat în care sclipea uimitor bruma aceea incredibil de albă... Pădurile își tremurau frunzele ruginii dăruind naturii fermecătoare cîntări...

Scanned with OKEN Scanner

Am vizitat un muzeu mic, în care poze neclare povesteau despre război, despre moarte, despre viaţă, despre eroism... Aveam sufletele grele...

Apoi Mausoleul... În marmura albă zăceau eroii neamului... Dar acolo, într-un beci, într-un colţ de beci rece stătea o stivă imensă de cranii şi oase înnegrite de vreme şi de pământ... Oasele celor care au căzut în război... Cranii mici, de oameni tineri... Tineri... Tineri morţi... Simţeam cum sîngele ne sparge venele... Oameni, dacă sînteţi oameni, de ce v-aţi ucis semenii ?... Nu vă arde trupul stiva aceasta de lemne umane ?... Nu vă simţiţi răspunzători de moartea celor aproape 5000 de suflete ?...

Am lăsat capul în jos... A fost... Aşa a fost... Dar nu va mai fi... Nu vrem să mai fie...

În inimile noastre jucau arzător cuvintele gravate pe faţada Mausoleului :

„Cei ce căzut-au pentru ţară
Pe lanul cîmpului bogat
Jertfind o-ntreagă primăvară
Nu au murit, ci-au înviat.“

* * *

Pereţi acoperiţi cu covoare ce-ţi amintesc de munţi, de brăzi, de Mioriţa... Lucrurile necesare traiului rînduite frumos, dorind parcă să încînte ochiul.

Apoi, oameni pe care nu pot să mi-i închipui fără lucrurile lor, fără casa lor de munte...

Da. Aşa arată vrînceanul şi casa lui de pe spinările stîncilor...

* * *

Am plecat... Zările ne chemau împletindu-şi cîntul cu şoaptele Mioriţei...

Munţii erau acum aproape de noi, le călcam frunţile, le contemplam brazii ca nişte candelabre de la Notre-Dame, ne umpleam cupele privirilor cu ruginiul lor cald, beam cu sete din austeritatea lor seculară...

Zările pe care le doream atît de mult erau acum lîngă mine, lîngă fiinţa şi simţirea mea.

Ne-am oprit... Doream să ne împlîntăm adînc în fiinţe, aerul acela umed şi răcoros, priveliştile acelea imposibil de uitat...

Scanned with OKEN Scanner

Şi-atunci, sunetele unei viori s-au împrăştiat dulce, răspindind maiestuos cîntarea tragică şi înfiorătoare a baladei lui Ciprian Porumbescu. Cerul vibra, pămîntul vibra, brazii vibrau, noi, oamenii, vibram în singurătatea aceea atît de ameţitoare...

Eram cu adevărat OAMENI.

* * *

În drum spre casă, călăuziţi de firul unui rîuleţ rece şi limpede ca soarele verii, am trecut prin Oituz, unde, deşi acoperit de ţărîna grea şi neagră, ardea un foc viu, puternic, imens... Focul dragostei de ţară şi de fiii ei... Focul acesta era generalul Eremia Grigorescu, erau soldaţii lui, marea lui armată de soldaţi ştiuţi şi neştiuţi, care au spus cu glas de tunet duşmanului : „PE AICI NU SE TRECE“ ! Şi nu s-a trecut...

Azi, trecem noi, trec părinţii noştri şi vor trece şi cei ce ne vor urma... Dar noi, aceştia, nu trecem cu arme în mîini, ci cu frunţi senine, cu ochii limpezi, cu suflete curate şi cu flori multicolore... Aşa trecem noi, aşa vor trece urmaşii noştri... Şi-atunci, înţelegem cu durere de ce au căzut strămoşii noştri şi de ce Eremia Grigorescu a dorit, pe patul de moarte, să fie înmormîntat lîngă ostaşii lui, sub acelaşi pămînt...

* * *

Era seară... Unii moţăiau, unii memoram, unii ne gîndeam, unii tăceau... Era seară... Stelele sărutau cerul, luna ne zîmbea discret... Oraşele treceau pe lîngă noi, tremurîndu-şi mii de luminiţe... Era seară... Veneam acasă...

* * *

Şi totuşi au trecut... Au trecut şi acele zile, aşa cum trec cîrdurile de cocori la venirea iernii... Mi-au mai rămas doar amintirile, acele calde încrustări pe chipul sufletului, sculptate cu măiestrie de meşterul Timp...

LAZĂR OVIDIU
cl. a XI-a D

Scanned with OKEN Scanner

PE URMELE MIORIȚEI

Pe-un picior de plai,
Pe-o gură de rai...

De-abia acum mi-am dat seama de ceea ce a vrut să spună poetul anonim prin frumoasele sale versuri, de-abia acum mi-am dat seama pe deplin că natura l-a făcut pe om, natura l-a modelat și l-a format, l-a făcut să iubească, să gîndească, l-a învățat să-și exprime gîndurile în diverse moduri. Copilăria și tinerețea, ne-au îndemnat să plecăm pe plaiurile Mioriței, pe plaiurile codrilor nesfîrșiți, scăldați vara de soarele fierbinte și de verdele tare și sănătos, mîngîiați toamna de soarele melancolic și inundați în ruginiul puternic ce le stăpînește, pînă cînd nourii își scutură puful, acoperind pămîntul cu o plapumă imaculată. Iar apoi în primăvară, pămîntul mustește de viață, mugurii pocnesc născînd flori gingașe, care ne fac să ne îndrăgostim de acești giganți ai naturii.

Plecăm spre acești giganți, plecăm spre locuri frumoase, spre locuri care ne fac să iubim mai mult natura, oamenii și pe cei care au luptat să păzească aceste minunate meleaguri.

Ca de obicei, vremea nu ține cu noi, soarele nici nu încearcă măcar să-și deschidă ochii, dar noi bucuroși, prindem să încălzim atmosfera cu rîsetele și veselia noastră. Părinții grijului ne dau ultimele sfaturi și plecăm. Plecăm spre vitejii ostași de la Mărășești, spre victoriile lor, spre cei ce și-au dăruit viața pentru patrie.

Scanned with OKEN Scanner

Am plecat la drum înfrățiți cu veselia, de care nu ne-am despărțit decît la capăt, dar acest capăt e încă departe și pînă la el mai este mult de mers.

Am trecut peste dealuri, peste cîmpii, am trecut prin codri și vîlcele, șoseaua desfășurîndu-se lungă, nesfîrșită, și ne-am pomenit după cîteva ore bune de mers în frumoasa Vrance, țara minunată a legendelor.

Primul obiectiv al călătoriei a fost Mausoleul de la Mărășești. Nu mai fusesem niciodată pe aceste meleaguri, și m-a impresionat profund felul în care ne-au primit. Clădirea înaltă, maiestuoasă, ne privea mîndră. Frunțile sculptate în piatră ne aminteau de vechile scene de luptă din războiul care a secerat mii de vieți. Am mers pe aleile ce duc la mausoleu cu ochii țintă la acesta. Am urcat cîteva trepte și am pătruns cu profundă emoție în lăcașul celor care au murit la datorie. Un ghid ne-a dat toate explicațiile, conducîndu-ne prin acest altar al vitejilor. Am văzut cripte, nume scrise, am văzut imagini care mi-au născut gînduri și idei groaznice, însă acele săli albe, încărcate de flori, acele săli albe și pietre funerare de marmură, nu le voi putea uita niciodată. Flori, peste tot flori, florile dăruite marilor eroi, adevăraților eroi, oamenilor care și-au slujit țara cu nădejde pînă la capăt.

Am intrat în mausoleu cu teamă dar ies cu părerea de rău a despărțirii de ei, de acești eroi, de faptele lor ; promit sufletului meu că nu-i voi uita. Vîntul aspru îmi biciuia obrajii. Mi se pierdeau din fața ochilor imaginile ce le văzusem. Autocarul însă porni, către casa memorială a lui Moș Ioan Roată.

Căsuța aceea mică în care intri aplecîndu-te, care te primește cu căldură, cum s-ar zice cu brațele deschise. O căsuță mică dar care a ascuns un suflet mare, sufletul unui om, scuipat de boier dar sărutat de domn, un om ale cărui idei au slujit patria.

Noaptea a început să se lase ușoară ca o perdea peste pămînt, iar noi, cu gînduri frumoase, cu zîmbetul pe buze, am pătruns în stațiunea Soveja, unde dealtfel am fost cazați.

Ea, noaptea, a învăluit totul într-o liniște feerică, a stins și ultima lumină la vile, iar codrul apropiat a început să șoptească taine numai de el știute. În noapte am ieșit în prag. Vîntul bătea aspru, frigul mă cuprinse repede, dar pe mine gînduri mărețe mă cucereau, iar privirea mi-era atrasă de întunecimea codrului. Mă cuprinse o teamă nedeslușită, o teamă ce nu-și avea rostul. Pe cărarea ce ducea spre adîncul pădurii becurile erau aprinse și cîteva umbre se mișcau încet. Din străfundul pădurii răzbătu un strigăt ascuțit de spaimă. Am alergat în cameră unde căldura, încet m-a învelit cu pătura-i groasă, iar teama trecu. Mă simțeam în deplină siguranță și nu mult după aceea somnul m-a luat și m-a dus spre porțile viselor.

Dimineața, soarele de astă dată prietenos, și-a trimis oastea de raze să ne trezească. Eram toți plini de forțe și de curaj.

Am vizitat Mausoleul din Soveja și un muzeu cu aspecte din război, file groaznice din istoria patriei. Inimile noastre lăcrimau. Simțeam dragostea pentru acești oameni. Simțeam că îi iubim și îi stimăm. Pe frontispiciul Mausoleului am citit sculptat în piatră versurile : Cei ce căzut-au pentru țară / Pe lanul cîmpului bogat / Jertfind o-ntreagă primăvară / Nu au murit ci-au înviat.

Scanned with OKEN Scanner

Deși soarele era blînd cu noi, frigul se menținea și un ceai fierbinte ne-a înviorat și înveselit. Tot în Soveja am vizitat casa memorială Simion Mehedinți, mormîntul lui Alecu Russo și mănăstirea Soveja, ctitoria lui Matei Basarab.

Am pornit pe drum către Tîrgu-Secuiesc, drum ce tăia munții. A fost prima dată cînd toamna s-a prezentat în toată splendoarea ei. Milioane de culori, pete de lumină nuanțate de calda strălucire a soarelui. brazii, mestecenii, fragii își amestecau culorile formînd un tablou de o minunată frumusețe.

Stînci cenușii înconjurate de pături maronii de frunze de foioase și brazi cu coroanele lor verzi ne încîntau privirile. Peisajele ce nu au pereche, peisaje care egalează sau întrec cele mai mari opere de artă. Acum îmi dau seama ce a creat Mioriţa, îmi dau seama că aceste minunate opere ale naturii au îndemnat gîndirea omenească să creeze o baladă unică prin felul ei de exprimare și subiectul atît de bine ales.

Tot acum am aflat că Mioriţa a fost creată în satele Tulnici și Lepșa.

De la Tîrgul Secuiesc ne-am întors prin valea Oituzului. Aici, generalul Eremia Grigorescu a spus armatelor germane inamice : „Pe aici nu se trece !“, și spusele-i au fost adevărate, căci armatele germane nu au reușit să rupă lanțul de fier și foc al ostașilor români.

Șoseaua șerpuia printre munți, cu Oituzul care își conduce apele paralel cu drumul și în sfîrșit am ajuns la Slănic-Moldova, unde am poposit și am luat masa. Am admirat transformările pe care le-a suferit stațiunea și am pornit în ultima parte a excursiei noastre, drumul spre Iași.

Foarte curînd, noaptea s-a lăsat, iar glasurile noastre s-au făcut tot mai mici. Erau clipele de aducere aminte, în care nostalgia te cuprinde ușor. Sate și orașe treceau repede. Îmi reveneau în minte toate imaginile abia văzute. Clipele acestea apropiate sfîrșitului sînt clipele cele mai grele. Aș fi dorit să nu se mai termine niciodată excursia noastră și regretam din suflet că nu a fost mai lungă.

O revăd astăzi derulîndu-se în fața ochilor ca un film fantastic. A fost cu adevărat frumos și aș dori să mai petrec și alte zile tot așa de minunate.

Pe-un picior de plai,
Pe-o gură de rai...

A fost o excursie de neuitat. O excursie a prieteniei, a veseliei și frumosului, o excursie pe care o voi prețui întotdeauna pentru că mi-a adus numai bucurie și o nouă experiență de viață.

E greu, e foarte greu să-ți aduci aminte de acele clipe frumoase, în care tinerețea a inundat bătrînii codri, în care îți dai seama că prietenia va birui întotdeauna și în care veselia te aduce la viața adevărată, de om liber, veșnic surîzător. E greu pentru că aceste clipe sînt rare, iar amintirea lor te întristează.

Noi vom rămîne însă mereu veseli și vom fi alături de acei care fără preget se străduiesc să ne facă cunoscute frumusețile patriei.

ROIBESCU MANUELA
cl. a X-a C

Scanned with OKEN Scanner

MIORIŢA

O, în ce parte a fluierului
e melodia
pătrunsă-adînc în rana
lemnului de soc?
Jumătate din durere
-ncolocită-n sunet,
iar lîngă cînt
— veninul de pe buze.

MANDRIC MIRELA
cl. a XII-a F

Scanned with OKEN Scanner

IMPRESII DE CĂLĂTORIE

Plouă și iar plouă. Picurii mici de ploaie plescăie în bălțile din Piața Unirii, iar sub ghetele părinților, profesorilor și bineînțeles ale noastre, apa stropește, dar noi sîntem bucuroși, nespus de bucuroși. Un autocar curat, spălat de mărgăritarele ploii, ne așteaptă. Sîntem „supărați" și tov. prof. Fochi Ana ne primește cu zîmbetul pe buze, cu veșnicele cuvinte de încurajare „O ! Au venit sportivii noștri". Autocarul a pornit. Eu și cu prietena mea am poreclit autocarul cu un nume bine meritat : Nava Bucuriei. Deci nava noastră a plecat la un drum lung și greu iar părinții, deși nu voiau să pară, erau îngrijorați.

Văzînd cît de mult plouă. ne gîndeam cu drag la frumoasele zile de vară petrecute la mare sau la munte, ne gîndeam la zăpadă, căci oricum mai bine zăpadă decît ploaie. Nava zbura pe panglica nesfîrșită a șoselei, dar ploaia nu mai stătea. Însă se pare că asta nu influențează cu nimic la bucuria noastră, a tuturor. Mergem mai departe, ieșim din perdeaua ploii și trecem repede, repede prin sate și orașe pe care noi parcă nici nu le-am văzut.

În sfîrșit, pe cîmpuri și pe dealuri se văd mici pete de zăpadă, iar cu cît înaintăm spre munți, petele cresc și formează o întindere imaculată de nea.

Ne apropiem de Cîmpulung Moldovenesc. În acest oraș zăpada era deja mare. Nava Bucuriei ne-a lăsat departe de cabana care ne aștepta atît de primitoare. Greu, tare greu, am urcat pînă la ea. În depărtare se văd lumini, iar cu cît ne apropiam descopeream un nume, cabana „Deia". Ce cald și bine era acolo, lîngă sobele în care focul pîlpîia cu sclipiri galbene, roșii, albastre și care pocnea din cînd în cînd încălzindu-ne. Prin noapte se auzeau țipete stridente. Crengile brazilor se rupeau sub greutatea zăpezii, iar sîrmele de telegraf erau acoperite de un strat de nea. Fulgii jucăuși coborau lin spre pămînt. Erau fulgi mari, pufoși și care parcă chemau în peisajul acela de basm, creat de natură. În cameră era cald tare iar noi simțeam nevoia unei răcori. Acele sunete pe care le scoteau animalele erau sunete care ne făceau să fim înspăimîntați și ne răcoreau. Poveștile de groază ale Bobiței și cu peisajul feeric al nopții se îmbinau și dădeau acea spaimă nedeslușită care te face să te cuibărești și mai bine în pat și să asculți privind tot ceea ce fata blondă, cu ochii măslinii, povestește. În acest peisaj somnul te fură repede, iar visurile continuă să se desfășoare ca o panglică străvezie care nu se mai sfîrșește.

Primele suliți ale globului de aur ne-au gîdilat nasul și ne-au trezit din somnul atît de odihnitor al nopții. Razele, deși nu mai erau atît de calde, ne-au deschis cu greutate ochii. Ne-am îmbrăcat repede, fiind încă somnoroși, dar apa rece ne-a trezit de-a binelea. Bagajul era chinul nostru. Am luat-o șontîc, pe drumul care ducea spre autocar. Zăpada crescuse peste noapte și ne ajungea pînă la genunchi, dar norii de vată nu voiau să se lase ; ei își scuturau mereu, tot mai mult, puful alb și rece al zăpezii. Bulgării de nea zburau peste capetele noastre și cădeau repede. Copiii mergeau cu ghiozdanele în spate la școală. Mă gîndeam la colegii mei,

Scanned with OKEN Scanner

care în bănci tremurau de frica de a fi ascultați, care erau emoționați din cauza unui extemporal și la veselia din recreații. Copiii aceia cu părul în ochișorii vioi, cu năsucurile roșii, îmi aduceau în minte zilele frumoase de iarnă din „vechiul tîrg al Ieșilor". Mi-era dor de casă, de Iașul meu, orașul meu natal, mi-era dor de colegi, părinți, profesori. Un drum nu prea lung am străbătut de la Deia pînă la Nava Bucuriei, care era ca un uriaș de zăpadă.

O plimbare prin Cîmpulung Moldovenesc și a venit vestea că nu vom putea trece Mestecănișul și deci excursia nu va ajunge pînă la Cluj-Napoca, ci iar se va rezuma la Nordul Moldovei.

Noi totuși veseli, nespus de veseli, ne-am urcat în autocar și am pornit spre mănăstirea Slatina, o mănăstire frumoasă, pe care Alexandru Lăpușneanul, ctitorul ei, a înzestrat-o cu numeroase lucruri de preț. Am ascultat o minunată legendă a ctitoriei bisericii, și apoi, înghețați din cauza frigului și a vîntului care ne biciuia obrajii, ne-am întors la navă pentru a ne încălzi și pentru a porni mai departe în rîsete și voie bună spre Voronețul vestit în toată lumea prin albastrul nemaipomenit de frumos ce-i împodobește zidurile. Aici, zăpada începea puțin cîte puțin să se retragă, să se restrîngă în petice mici, ceea ce pe noi nu ne-a împiedicat cîtuși de puțin să încingem o bătaie cu zăpadă. Am urcat în autocar și am pornit spre Agapia, de fapt locul unde trebuia să dormim. Zăpada dispăruse cu totul, iar la Agapia pădurea era ruginie, culoarea specifică toamnei. Am vizitat Mănăstirea Văratec și seara, sub cerul acoperit de stele, am ținut un moment de reculegere la mormîntul Veronicăi Micle.

Hanul „Agapia" ne-a întîmpinat foarte primitor și cu mîncarea aburind pe masă. Noaptea am dormit la mănăstire, lucru care ne-a forțat să ne îmbrăcăm foarte bine, deoarece frigul te ajungea în măduva oaselor. A doua zi ne-am sculat dis-de-dimineață. Am mai poposit și pe meleagurile Agapiei cîteva minute, după care ne-am urcat în Nava Bucuriei și am plecat. După un drum scurt am ajuns la Mănăstirea Sihăstrie, care ne-a plăcut foarte mult. Și la această mănăstire am făcut o bătaie bună cu zăpadă, după care o masă oferită în incinta mănăstirii a constituit o curiozitate, o noutate pentru noi. Marea noastră plăcere a fost aceea de a merge la Cetatea Neamțului. Aici, în cetate, zidurile de mult amorțite au cunoscut o destindere uluitoare. Nu se mai auzeau pașii soldaților și vocea răsunătoare a domnitorului ; se auzeau pașii repezi a patruzeci de copii și rîsetele lor voioase. Ne-am urcat într-un turn din care eram ca și domni peste cetate. Dominam cetatea întru totul, ne simțeam stăpîni peste acele ziduri reci încălzite acum de rîsete și voie bună.

Această destindere a cetății nu a durat mult ; am coborît de la cetate tot veseli și Nava Bucuriei se îndrepta spre punctul final al excursiei. Nu știam bine ce simt în suflet ; era dragostea față de locurile pe care le văzusem și tristețea că mă întorc atît de repede acasă, că se termină excursia care a prilejuit legarea mai strînsă dintre noi, dintre cei ce am adus bucurie în locuri triste, unde nimeni niciodată nu a fost vesel, dintre noi temerarii celei de a treia excursii, noi cei care mereu vom fi aproape de tovarășa profesor Fochi Ana, care ne-a îndrumat și ne-a încurajat mereu cu cuvinte calde.

ROIBESCU MANUELA
cl. a X-a C

Scanned with OKEN Scanner

NOTE DE CĂLĂTORIE

O dimineață de toamnă întunecată de noiembrie. Nori plumburii brăzdau cerul învăluind orașul într-o atmosferă tristă, de toamnă tîrzie. Un vînt înghețat sufla șuierător, aducînd nostalgia zilelor însorite de vară. În ciuda acestei atmosfere deprimante eram veseli și plini de optimism : plecasem în excursie. Și cum să nu domnească voia bună cînd știam că timp de trei zile vom gusta din nou din dulceața zilelor de vacanță și ne vom desfăta privirile cu minunatul peisaj al nordului țării. Da, plecam în excursie ! Era o clipă așteptată cu înfrigurare de toți.

Suceava ne-a rezervat prima și cea mai frumoasă surpriză : fulgi de nea pluteau indecișI în aer, ca apoi să se aștearnă timizi pe asfalt, neștiind dacă să se topească sau să formeze veșmîntul alb al lunilor de iarnă... Pojghița subțire de zăpadă ce acoperea ruinele cetății îi dădeau un aer sever, profilînd-o confuz pe fundalul întunecat al cerului. Pe măsură ce ne apropiam de munți, fulgii deveneau tot mai mari și mai deși, desenînd în aer arabescuri ciudate. Dar această iarnă n-a fost o surpriză doar pntru noi ; luați prin surprindere, copacii n-au reușit să se despartă de podoabele lor, așa că nuanțele de galben ruginiu și roșu ale frunzelor împrăștiau o tentă caldă pe albul încremenit al zăpezii. În munți siluetele fantomatice ale brazilor dădeau un aer ireal întregului peisaj. De departe, mănăstirea Voroneț era asemeni unei oaze în mijlocul întinderilor albe... Fulgii se așterneau ușori, pe pămînt. Dangătul clopotelor umplea văzduhul de pace, transpunîndu-ne în vremurile îndepărtate ale domniei lui Ștefan. Nostalgia trecutului ne-a făcut să ne despărțim cu greu de aceste meleaguri... Firul negru al Bistriței șerpuia de-a lungul șoselei, croindu-și drum printre malurile troienite de zăpadă. La un moment dat, dintre brazi, au apărut două căprioare ; s-au oprit o clipă și ne-au privit cu ochi mari și catifelați, apoi au alergat speriate spre pădure. În Vatra Dornei parcul cuprins de liniște era pustiu... doar veveriţele neastîmpărate insuflau puțină viață aleilor încremenite sub zăpadă.

Pe nesimțite s-a lăsat înserarea. Umbrele nopții se întindeau din ce în ce mai mult. Luminile Bistriței ne primiră ospitaliere de sub perdeaua fulgilor ce cădeau fără încetare.

Obiectivul zilei următoare a fost Cluj-Napoca. În lumina rece ce se filtra printre nori, oamenii treceau grăbiți spre treburile lor. În contrast cu forfota orașului, în sălile „Muzeului de artă" domnea o liniște netulburată. Pînzele lui Grigorescu, Luchian, Andreescu, insuflau mai multă viață, lumină și căldură acelei zile mohorîte de toamnă. Simfonia culorilor și gingășia florilor lui Luchian au făcut și mai dezolantă priveliștea grădinii botanice. Crengile dezgolite ale copacilor se înălțau într-un gest de implorare spre cer, iar peste aleile acoperite de frunze

Scanned with OKEN Scanner

plutea tristețea toamnei ; petice de iarbă veștedă contrastau cu cenușiul pământului înghețat.

În oraș viața pulsa cu aceeași intensitate. Furnicarul de oameni ce treceau grăbiți, casele și arborii, reclamele luminoase ale magazinelor și străzile ce se cufundau treptat în noapte, toate erau dominate de silueta severă a catedralei ce privea măiestuoasă din înălțimea sa întregul oraș.

Au trecut deja două zile din excursie. Peste cîteva ore luminile Iașului aveau să ne întîmpine dintre dealuri. Din viteza autocarului se succedau pe rînd : Tîrgu Mureș, Borsec, Bicaz, Piatra Neamț... Am lăsat în urmă munții, dealurile, pădurile de brad și zăpezile nesfîrșite, revenind la peisajul începutului de noiembrie. Orele treceau cu viteza clipelor și, pe măsură ce ne apropiam de casă, ne întrebam dacă totul a fost aievea sau doar un vis, un vis frumos de vacanță...

RAICIU IRINA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

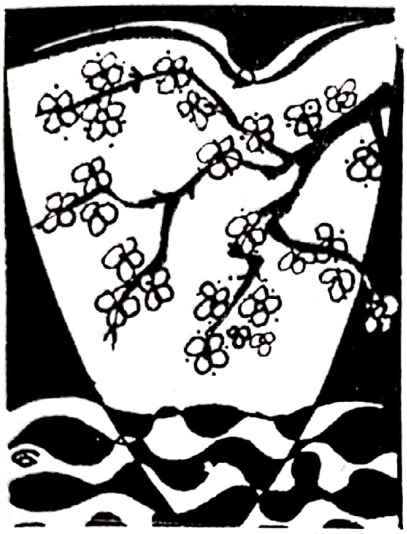

DELTA DUNĂRII

Revărsat de zori, după marile inundaţii. Delta, poleită feeric de blîndele raze de soare, aşteaptă parcă toamna. De la intrarea pe canalele înguste, delta te înconjoară, fără a-ţi da posibilitatea unui refugiu. Explozia de floră şi faună, miresmele şi culorile te îmbată, îţi dau dorinţa de a colinda cele mai noi ţinuturi ale ţării : Delta.

Cerul e albastru, pescăruşii albi, născuţi parcă din spuma mării ce se loveşte de stînci, îţi urează bun venit în lumea caldă a apelor. Iarba înaltă foşneşte înfiorînd auzul, iar lianele ascund tainice şi nevăzute cărări mitologice. Nuferii albi îşi deschid încet coroana migălos brodată, de marele făuritor natura, salutînd voios prima rază de soare. Egretele, scăldate şi ele de lumina binefăcătorului soare, mlădie trupul lor trandafiriu, înmărmurind cu graţia şi frumuseţea lor orice trecător.

După ore de mers, după zeci de surprize şi după clipe de nesiguranţă, iată-ne ajunşi la hotarul pămîntului cu marea.

Din depărtare, vuietul aspru al mării umple atmosfera, nemailăsînd loc trilurilor minunate ale păsărilor. Cu fiecare pas, se simte apropierea, vuietul creşte hipnotizînd natura. Dar, deodată, ca un deznodămînt ciudat, în depărtare, se zăreşte marea, oglinda cea albastră iradiind lumina. La mal, valurile se transformă în spumă, din care s-au născut, se nasc şi se vor naşte mereu pescăruşii albi, imaculat de albi...

UNGUREANU CARMEN
cl. a VIII-a C

Scanned with OKEN Scanner

LUI EMINESCU

I

...Paşii mei ţi-au căutat visul sub umbre de stele...
Am umblat pe cărări nebănuite de cer
Şi ochii mei s-au îmbătat de culorile unui amurg
Ce-şi răsfrîngea deschisa rană în marea ce ţi-a fost leagăn.

Te-ai născut din înlănţuirea crengilor de codru
Pe insula tăcerii şi a singurătăţii din mijlocul lacului
În priviri luna ţi-a pus scînteiere de stele,
Iar pe frunte blînd luceafărul.

În suflet ţi-ai plămădit ca mireasă o floare albastră.
Iar în grai ţi-au cîntat buciumele înserării.
Pe tîmple te-au nins gingaş şi parfumat teii,
În mîini ţi-au înflorit tainic condeie,
Iar în somn, pe gene te-a atins din zbor aripa lebedei-înger-Poezie...

Leagăn de prunc ţi-au fost braţe suave de frunze
Şoaptele vîntului au fost basmele copilăriei,
Un înger cu suflet de fecioară şi mîini de marmură-statuie ţi-a fost dragostea...
Marea ţi-a fost mormînt, iar aripa amintirii — vis...

II

...Paşii mei ţi-au căutat oglindirea sub umbrele nopţii...
Numele tău... — fascinaţia unui vis
Ce-a murit odată cu tine pe ţărmul mării,
Cînd valurile se zbăteau mai crud sub candelabre de stele,
Unde doar pescăruşii au ţipat dureros în clipa
Cînd sufletul tău rătăcea singuratic, cu tremur de strune pe orga adîncă a vîntului...
...Paşii mei ţi-au căutat visul sub umbre de stele...

STRAT ADRIANA
cl. a X-a D

Scanned with OKEN Scanner

EMINESCU

Să păstrăm solemnitatea ultimului ceas,
Marea tăcere se urcă în noi,
Agățîndu-se de neputința noastră de a ne spune totul

Și totuși... au murit vorbele iubirii
Acum în ultimul ceas neliniștea se coboară în ochi

Citim...
în iubirea lui.
în viața lui.
Am devenit hipertensivi și venele noastre au prins viață.

TURCEA MIRELA-CRIZANTEMA
absolventă

EMINESCU

Te-ai născut din luceferi vii
În pragul unei dimineți
Răcoroase.
Țineai în mînă
Condeiul de aur
Ca pe un trident,
Zeu al iubirii!
Luna ți-a luminat
Drumul,
Izvoarele ți-au cîntat
Tril,
Pădurea ți-a fost leagăn
De vis și cînt,
Poporul te-a primit
și îndrumat.
Iar tu l-ai iubit
și cîntat.

DINCĂ LĂCRĂMIOARA
cl. a VIII-a B

Scanned with OKEN Scanner

LUI EMINESCU

Măsor în clipe vîrstele din mine
Și totuși azi mă simt nemuritor
Dincolo de iubire și de tine
Nu-s decît plopi și susur de izvor.

Cobori luceafăr pînă-n lumea noastră
Umplînd pămîntul cu parfum de tei
Cînd răzimîndu-mi fruntea de-a ta carte
Îmbăt cu rime, tineri anii mei.

În fiecare zi plătim uitării
Tributul cuvenit făr-a cîrti
Dar cartea ta ca cea dintîi comoară
O vom păstra ca veșnic căpătîi.

CHITEALĂ GEORGETA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

„LUCEAFĂRUL" LA BOJDEUCĂ

EVOCARE

Noapte. Luminile Ţicăului pîlpîie slab. În cerdac, Eminescu şi Creangă stau de vorbă la „o plăcintă şi-o cafea".

— Bune plăcinte mai faci mata, cucoană Catincă, strigă vesel Eminescu, aţintind o privire visătoare undeva în noapte.

— Asta mi-aduce aminte de copilăria mea, începu Creangă. Dar dumitale, bădiţă Mihai ?

— Şi mie. Unde eşti, copilărie, cu pădurea ta cu tot ? oftă Eminescu melancolic. Pădurea mea... Cînd alergam vesel pe cărările ei, acoperite cu frunze moarte, care foşneau blînd sub picioarele mele... Cum o înţelegeam atunci ! Cum îi ascultam vrăjit foşnetul domol şi cum mă ascundeam după trunchiurile groase ca să văd trecînd prin faţa mea cerbii ! Alergam voioşi în codru, ne răcoream privirile în lac, încheie el cu ochii plin de amintiri.

Iar Creangă îi răspunse cu o admiraţie pe care nici nu încerca s-o ascundă :

— Ce frumos grăieşti mata, bădiţă Mihai !

MUNGIU ALINA
cl. a VIII-a C

POETULUI

Un tînăr cu fruntea
Ce oglindea visarea
Cu chip sculptat cu dalta,
Cu ochi adînci ca marea,
Cu pletele-i negre,
Cu mersul uşor legănat,
Păşea în marea carte
Cu lauri încununat.

— L-ai văzut ? Stătea cu capul aplecat
Şi umplea fila albă cu-a versului
dulci şoapte.
— Tu simţi ? Răcoarea dimineţii s-a lăsat,
Dar el demult a coborît în noapte.

SIMION MIRELA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

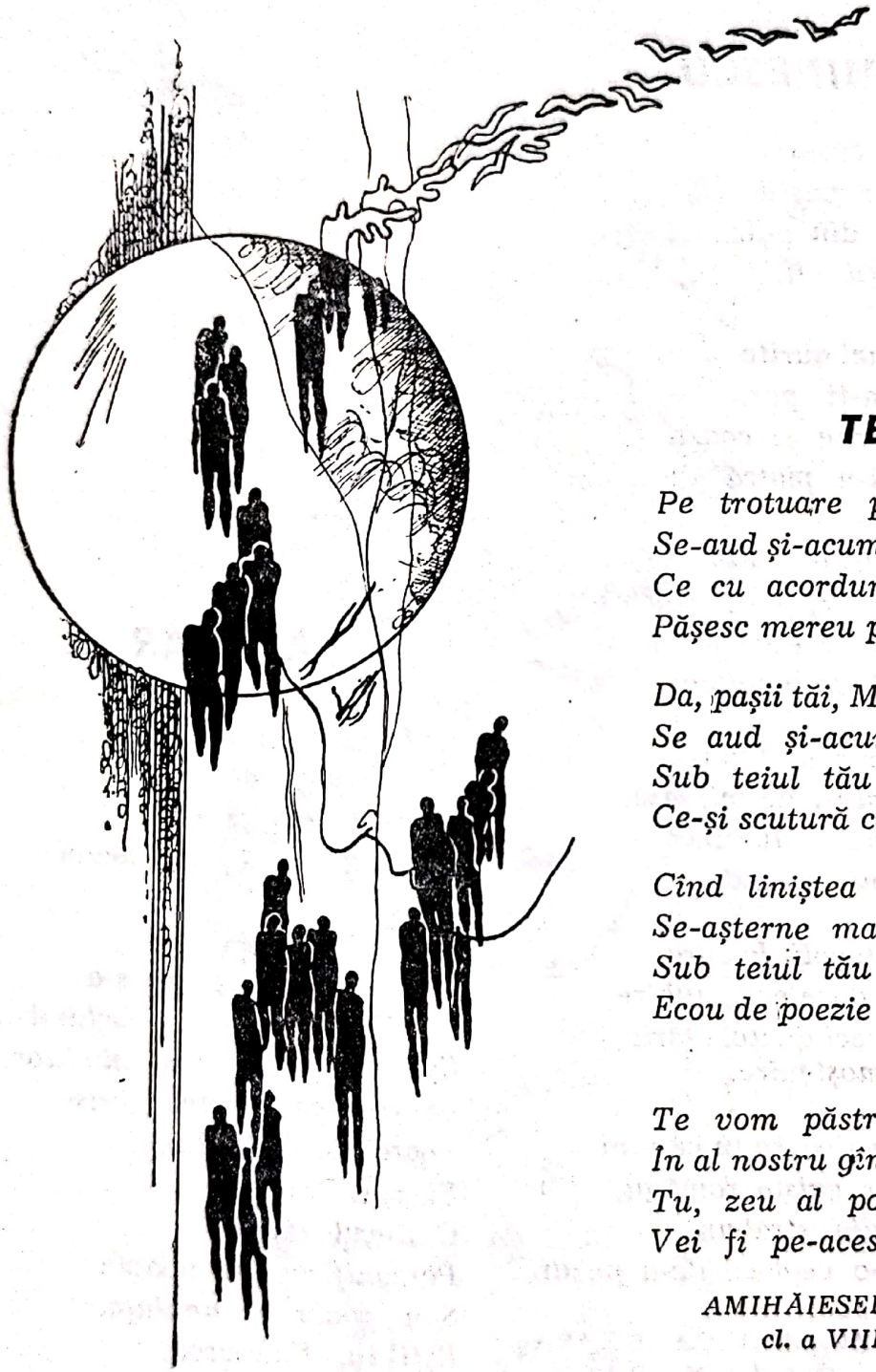

TEIUL

Pe trotuare prăfuite
Se-aud și-acuma pașii tăi
Ce cu acorduri prelungite
Păşesc mereu pe-aceleași căi.

Da, pașii tăi, Mihai,
Se aud și-acum într-una
Sub teiul tău cel sfînt
Ce-și scutură cununa.

Cînd liniștea cea mare
Se-așterne mai adîncă
Sub teiul tău iubit
Ecou de poezie mai stăruiește
încă.

Te vom păstra mereu
În al nostru gînd
Tu, zeu al poeziei
Vei fi pe-acest pămînt.

AMIHĂIESEI CRISTINA
cl. a VIII-a C

Scanned with OKEN Scanner

LUI EMINESCU

Ai apărut o rază caldă
din aurora marilor pustii
din freamăt lin și din adîncuri,
din infinitul morții vii.

La marginea genunei aurite
a scînteiat lumina-ți pură
ce-a încălzit și florile și codrii
și candela cioplită-n piatră dură.

În ochi ți s-a răsfrînt pămîntul,
te-ai ridicat mereu spre necuprins
iar sufletul purtat de albe aripi
a conturat gîndiri de neînvins.

Zeița dragostei, eterna lună,
te-a cuprins cu vălu-i de mireasă.
Ea pururea cărărea-ți luminează
fiind crăiasa inimii aleasă.

Ai fost un cerc rostogolit în zare,
un suflet crud și dornic de iubire
ce-a-mpodobit pe veci dantela țării
cu cea mai aurită moștenire.

Și cît vei exista ca floarea în cununi
iar pe pămînt vor exista românii,
veghează-ți glia din străbuni.
S-o luminezi și s-o veghezi de-a pururi!

TOMA ANCA-ROXANA
cl. a X-a D

ADEVĂR

Sufletul meu tînăr
A tremurat în noapte
Și s-a acoperit de stele
E întuneric și bine acum,
Aici.
Te revăd,
Ești acolo, nimic nu s-a schimbat.
Ești mai palid, mai gînditor,
pe fruntea ta stau scrise
Toate dorurile lumii.
Și cînt cu tine
Cîntecul vieții
Personificat în noapte
Sau poate în neființă.
Ești tu, Eminescu.

GHERGHEL DOINA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

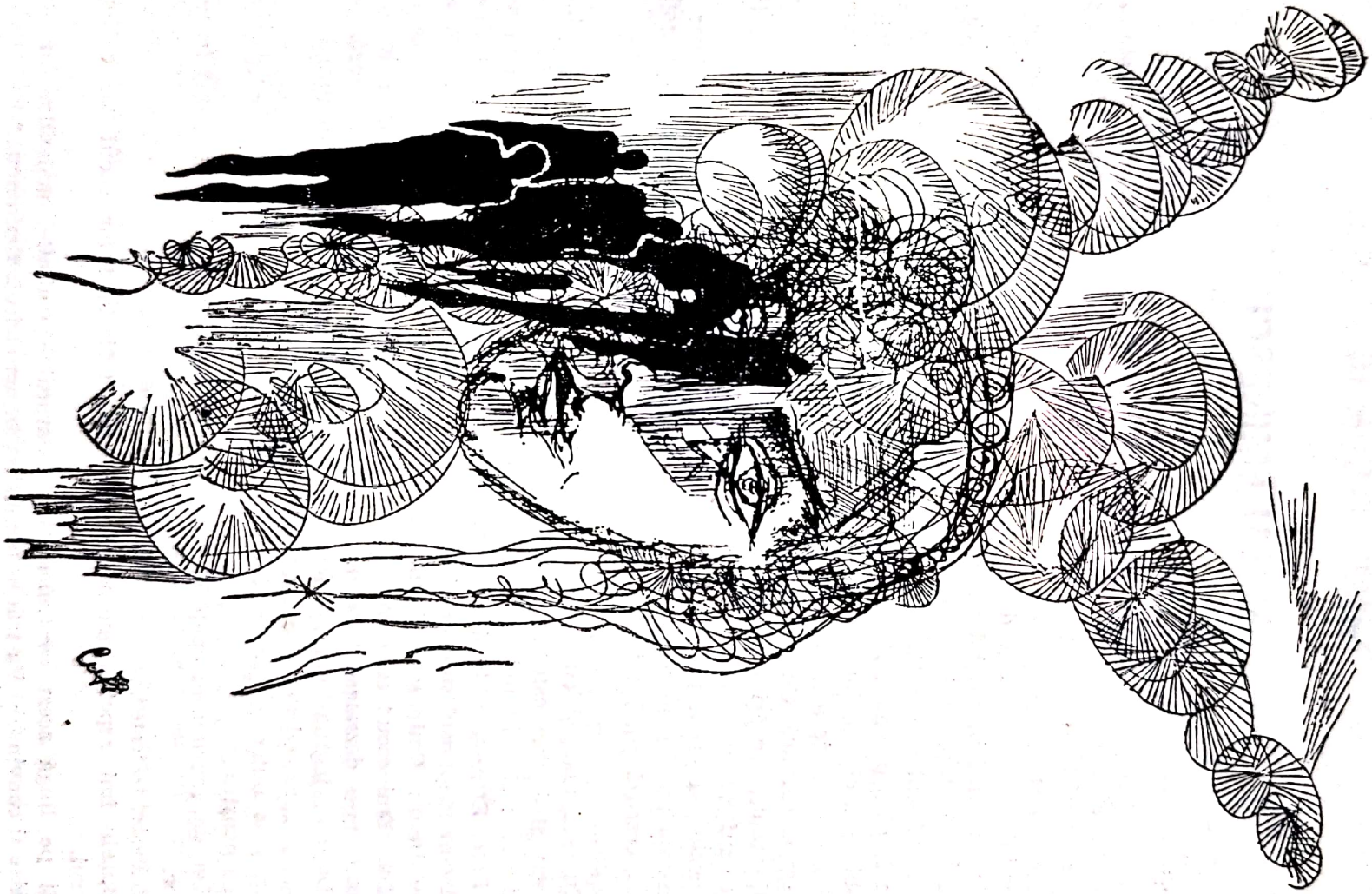

Scanned with OKEN Scanner

MIHAI EMINESCU

Privesc universul, universul inimilor și nu văd galaxii, ci suflete și nu văd planete rigide și aspre, ci sentimente înălțătoare și profunde și nu mă orbește lumina rece și tăioasă a stelelor, ci mă purifică lumina unui luceafăr, plămădit din sensibilitate și trăiri intense, și din iubire și profunzime.

Și nopți și zile veghează cursul vremii prin ochi ce dau puternice tonalități bătăilor inimii, prin ochi ce dau o altă lumină pământului și vieții.

Valurile mării, urzind veacuri întregi, l-au furat palatului ceresc, dăruindu-l pământului, închinîndu-l nemuririi.

Cu sufletul său a făcut să vibreze strunele artei, a aprins cu imensa-i sensibilitate flacăra pasiunii, flacăra culturii, flacăra poeziei românești. Cu condeiul său a înrobit soarele și luna, le-a răpit strălucirea și lumina a dăruit-o oamenilor.

Dar înainte de a le lumina sufletele el a metamorfozat această lumină, dîndu-i umanism și căldură. Cu pași tăcuți și meditativi îi călcăm pe urme. Botoșani, Ipotești, Cernăuți, așezări ale căror pămînturi au zămislit un geniu, un om ce înmănunchea suflete, un om ce presăra sensibilitate.

Poezia l-a creat pe Eminescu, poezia i-a fost sprijin și alinarea, poezia l-a făcut nemuritor. În întreaga sa viață creează, creează, iar sufletul său se destăinuie. Creează, creează, pînă noțiunile de om și poezie se contopesc într-una singură... artă — pasiune.

Cu ochi mari și cu sufletul încătușat de necaz întrebam stelele : „Eminescu, Eminescu știți cine este“ ? Și departe din întuneric, pe valurile nopții, auzeam glasurile lor : „Da Eminescu... ! El este zeul nostru, el este zeul unui Olimp clădit din suflete. El ne-a iubit și ne-a dat viață. El ne-a înzestrat cu o altă strălucire.“

Ascult răspunsul stelelor și privind un Eminescu imaginar, buzele și inima îmi șopteau timid : „Eminescu... Eminescu“...

„Da... Eminescu ! cu el am valsat nopți întregi, lăsîndu-mă furată de muzica artei sale, m-a dezmierdat de multe ori cu tainicele sale șoapte de îndrăgostit.

„Da, da... îngîna luna, am fost odată aleasa inimii lui“. Ecoul amintirilor ei se răfrîngea asupra codrilor și apelor, asupra munților și văilor.

Cu glas puternic munții tunau : „Eminescu a fost ? Nu,... Eminescu, trăiește în inima noastră...“

„Da, da, murmurau apele, el cîntă refluxul susurului nostru, el îngînă freamătul codrilor.

Trăiește, trăiește“...

Buzele îmi repetau mecanic : „Trăiește, trăiește“ ! iar ecoul lor cutremura universul.

Și pe lîngă acest cor imens s-au alăturat și inimile oamenilor cu glasuri puternice și convinse : „Va trăi în nemurire, în nemurire... Eminescu...“

POPIC MIHAELA
cl. a X-a D

Scanned with OKEN Scanner

MANUSCRISE ŞI OBIECTE APARŢINÎND LUI MIHAI EMINESCU AFLATE ÎN MUZEELE IEŞENE

Dintotdeauna, Iaşul a fost un oraş în care au trăit şi au creat mari personalităţi ce au dus peste graniţe şi meridiane faima patriei noastre. De aceea cînd pronunţi numele acestui oraş nu se poate ca gîndul să nu-ţi zboare spre un Neculce, Miron Costin, D. Cantemir, M. Kogălniceanu, C. Negruzzi, T. Maiorescu, V. Alecsandri, I. Creangă. Şi totuşi enumerarea aceasta nu ar putea continua fără un nume ce trebuie scris cu litere de aur: Mihai Eminescu. Acest geniu al poeziei moderne şi-a purtat paşii şi prin oraşul nostru în perioada cînd era student la Viena, el a trimis redacţiei „Convorbiri literare" o poezie. Iacob Negruzzi, redactorul acestei prestigioase reviste a citit la început cu nepăsare poezia. Treptat însă, începînd cu versurile din a doua strofă, Negruzzi îşi dă seama că se află în faţa unui talent autentic, dar nedescoperit încă. Ducîndu-se la Maiorescu, avea să-i spună cu multă bucurie: „În sfîrşit am dat peste un poet" [1]. După cîteva zile la şedinţele Junimii poezia a fost citită de unul din cei mai vestiţi lectori ai societăţii, Titu Maiorescu, care pentru marea sa cultură era numit şi „hour concours". După terminarea lecturii poeziei, întregul auditoriu a rămas entuziasmat. Poezia era intitulată *Venere şi Madonă*. Întîmplarea s-a petrecut la sfîrşitul lunii februarie a anului 1870. Se pare că acesta a fost primul contact al lui Eminescu cu Iaşul, cu societatea Junimea. Imediat după aceasta, Iacob Negruzzi pleacă la Viena, în căutarea poetului care încîntase cu versurile sale pe junimişti. La sugestiile lui V. Pogor şi T. Maiorescu, poetul acceptă să vină la Iaşi, dar nu imediat. Împreună cu prietenul său I. Slavici şi cu alţi studenţi ieşeni români, trebuia să ia parte la o mare serbare ţinută la mănăstirea Putna. Pe la sfîrşitul lui august 1874, o trăsură urca încet prin mahalaua Munteni, spre casa lui Vasile Pogor. În trăsură se afla un tînăr cu „ochii vii şi visători, cu părul negru, lung ce i se cobora aproape pînă la umeri, cu zîmbetul blînd şi melancolic, cu fruntea înaltă şi inteligentă" [2]. Ajungînd în faţa casei cu ferestre veşnic luminate, Eminescu şi-a luat din trăsură puţinul bagaj pe care-l avea şi care era constituit în marea sa majoritate din cărţi. Peisajul din jur cu fîntîni şi arbori seculari l-a încîntat pe poet. Se presupune că ar fi stat în prima cameră de la intrare pentru a nu-l deranja pe Pogor şi oaspeţii săi. Cei doi aveau o pasiune comună: cititul. Eminescu citea într-una cărţi ce se aflau din abundenţă în biblioteca lui V. Pogor. Nu după mult timp, Pogor îi propune lui Eminescu să ocupe postul de director al Bibliotecii Centrale. Poetul acceptă fără rezerve şi fiind foarte mulţumit de această slujbă, Eminescu avea să consemne: „Ferit de grija zilei de mîine, mă voi cufunda ca un budist în trecut, mai ales în trecutul nostru atît de măreţ în fapte şi oameni. Voi fi obligat moralmente d-lui Pogor, care m-a găzduit şi care mi-a găsit acest culcuş demn pentru iernile noastre friguroase" [3].

---

[1] *Amintiri despre Eminescu*, Junimea, Iaşi, 1971, pag. 67.

[2] Negruzzi, Iacob, *Amintiri din Junimea*, Ed. Cartea românească, Bucureşti, 1973, pag. 7.

[3] Călinescu, George, *Viaţa lui Mihai Eminescu*, Ediţia a IV-a revăzută, E.P.L. Bucureşti, 1964, pag. 196.

Scanned with OKEN Scanner

Din perioada cît a fost director al Bibliotecii Centrale, muzeele ieşene deţin două obicte de-ale sale. Primul este un *Cronograf* numit al lui Eminescu şi se află în muzeul din casa Dosoftei. Această carte a timpului a fost probabil achiziţionată de Mihai Eminescu în perioada cît era director. Cronograful este un manuscris de circa 400 pagini ce au fost scrise în sec. al XVII-lea şi cercetat cu minuţiozitate de Eminescu pentru vocabularul frumos în care era redactat. Aproape pe toate paginile sînt sublinieri de cuvinte pe care Eminescu şi le-a notat pentru a le consemna în dicţionarul de rime. La sfîrşitul acestei scrieri s-a descoperit o lucrare în versuri populare cu titlul : „Cum au căzut luceafărul din cer" din care Eminescu s-a inspirat în genialul său poem *Luceafărul*.

Al doilea obiect este o foaie de hîrtie pe care poetul, probabil într-un moment de repaos, în biroul de la Bibliotecă, şi-a exersat iscălitura. Ea cuprinde cincisprezece iscălituri originale. Una din semnături a fost decupată mai tîrziu de Lecca Moraru şi publicată în revista „Şezătoarea". La Biblioteca Centrală se află o traducere a unei gramatici în limba sanscrită.

Fiind destituit din postul de director al Bibliotecii, Maiorescu l-a numit revizor şcolar în judeţele Iaşi şi Vaslui. În această calitate, el cutreiera drumurile celor două judeţe, venind în contact cu primarii comunelor, cu învăţători, cît şi cu ţărani. Avea să observe condiţiile grele în care trăiau ţăranii cu familiile lor. Tot acum el începe să creeze poezii în formă populară, poezii la care Eminescu a ţinut foarte mult. Muzeul de literatură din Iaşi are în posesia sa o scrisoare a lui M. Eminescu prin care acesta face cunoscut unui tînăr absolvent al Şcolii Normale din Bucureşti, că a fost numit învăţător la Negreşti. Ca revizor şcolar, Eminescu destituise pe o rudă a prefectului din Negreşti care nu-şi făcea datoria. Pentru astfel de fapte, el şi-a atras ura politicienilor liberali, fiind destituit din această funcţie cînd liberalii au venit la putere.

Ceasul şi inelul lui Mihai Eminescu sînt două piese de o mare valoare muzeistică. Ambele sînt din aur şi au gravate monograma „M.E.". Ceasul a fost executat probabil la Cernăuţi la comanda căminarului G. Eminovici şi dăruit poetului în perioada cînd era redactor la ziarul „Timpul". Despre inel nu se cunosc date exacte, dar se presupune că este un dar din partea mamei sale. Piesele au fost păstrate cu mare grijă de poet şi sînt printre puţinele obiecte autentice care ne-au rămas ca amintire de la „Luceafărul poeziei româneşti". Cînd Eminescu era bolnav la Bucureşti, obiectele au fost luate pentru a fi păstrate de Titu Maiorescu. De la marele critic ele au fost apoi ridicate, de tatăl lui Eminescu şi fratele său Matei şi duse la Botoşani. De la căminarul Eminovici aceste două obiecte de mare valoare au trecut la sora poetului care, se căsătorise cu un ofiţer neamţ Gareiss. Acesta le-a lăsat moştenire fiului său dr. Gareiss care le-a păstrat pînă în 1970 cînd au fost descoperite de un cercetător ieşean şi obţinute ca donaţie pentru Muzeul de literatură din Iaşi. Ca dovadă că obiectele sînt autentice, sînt consemnate o serie de referiri în jurnalul de zi al lui Maiorescu. De asemenea le consemnează şi G. Călinescu.

Masca mortuară a fost descoperită la Bîrlad la nepotul pictorului Epaminonda Bucevschi şi obţinută ca donaţie pentru Muzeul de literatură din Iaşi. Masca reprezintă exact fruntea înaltă şi inteligentă, suferindă a geniului care a fost pătruns de fiorul morţii. Este o mare descoperire, fiind un obiect autentic care ne prezintă figura lui Eminescu după trecerea sa în lumea umbrelor. În vitrinele muzeului de literatură din Iaşi se află un curs de literatură română de Aron Pumnul, după care a învăţat şi elevul M. Eminescu în perioada cînd îşi făcea studiile la Cernăuţi. De asemenea se mai află un dicţionar din biblioteca cărturarului profesor mult iubit de Eminescu. Deoarece e cunoscut faptul că în perioada studiilor de la Cer-

Scanned with OKEN Scanner

năuți, poetul a cercetat toată biblioteca lui Aron Pumnul, cu siguranță că a cercetat și acest dicționar. Pentru noi și acest dicționar este un lucru de mare preț, deoarece el s-a aflat în mîinile și sub ochii celui mai mare poet pe care l-a dat omenirea.

Cercetătorii muzeului de literatură din Iași au descoperit în arhiva lui C. Meissner o fotografie a elevilor Gimnaziului din Cernăuți unde, spre surprinderea tuturor celor ce s-au ocupat de viața și opera lui Eminescu, au găsit că printre elevi se afla și Mihai Eminescu la vîrsta de 14 ani. Este pentru prima oară cînd se descoperă o fotografie prin care ne este redată figura copilului Eminescu.

De asemenea, în muzelee ieșene se mai află acte de familie, din care se pot desprinde o serie de date privitoare la originea familiei Eminovici. În curînd, va vedea lumina tiparului o lucrare a profesorului G. Ungureanu, fost director al Arhivelor Statului, care cercetînd o serie de izvoare, a găsit unele documente prin care se atestă că numele de familie al mamei lui Mihai Eminescu datează chiar din timpul lui Alexandru cel Bun. Poate de aceea, cunoscîndu-și bine originea Eminescu a scris atît de frumos despre epoca lui Alexandru cel Bun și epoca lui Ștefan cel Mare.

Cu privire la venirea lui Eminescu la Iași și la găzduirea lui în casa lui V. Pogor, există o copie de document, în care s-a descoperit că la curtea boierului Balș, comisul V. Pogor. tatăl junimistului, l-a cunoscut și a lucrat cu căminarul Eminovici, care era „scriitor de cancelarie". De aceea, junimistul V. Pogor l-a susținut atît de mult pe Mihai Eminescu. Într-o comunicare care încă nu a văzut lumina tiparului, pe baza unui document autograf al lui V. Pogor s-au descoperit o serie de corecturi pe care junimistul, care a apreciat tot ceea ce era frumos și simțit, le-a făcut pe un manuscris al lui Maiorescu, așezîndu-l pe Eminescu la acea vreme în ierarhia valorică, imediat după V. Alecsandri. În perioada cît a locuit în casa lui V. Pogor, Eminescu a luat contact cu o serie de cărți și manuscrise rare. Aici el a citit poezia : „Neam vine și neam trece" de comisul Pogor, publicată mai tîrziu în „Foaie pentru minte, inimă și literatură" din care Eminescu s-a inspirat în *Scrisoarea III* și *Glossă*.

Cercetarea a tot ceea ce este legat de numele geniului Eminescu este o îndatorire patriotică a fiecăruia dintre noi. Iată de ce, orice rînd, orice foaie de hîrtie care a fost cîndva în mîinile poetului, constituie un obiect sfînt, un obiect care face parte din patrimoniul spiritual al poporului român și el trebuie scos la iveală, cunoscut și păstrat.

BIBLIOGRAFIE

1. Călinescu, George — *Viața lui Mihai Eminescu*, ediția a IV-a, revăzută, E.P.L., București, 1964, pag. 196.
2. Negruzzi, Iacob — *Amintiri din Junimea*, Ed. „Cartea românească", Buc., 1943, pag. 7.
3. Pop Z. N. Augustin — *Noi contribuții documentare la biografia lui Eminescu*. Ed. Acadameiei, București, 1969.
4. Panu, George — *Amintiri de la „Junimea" din Iași*. E.P.L., colecția B.P.T., Buc., 1971.
5. * * * — *Amintiri despre Eminescu*, Ed. Junimea, Iași, 1974, pag. 67.

ARHIP CRISTIAN
cl. a XII-a D

Scanned with OKEN Scanner

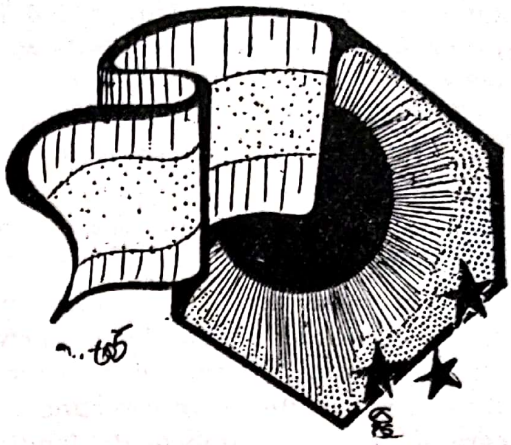

LA STEAUA CONFLUENȚELOR DE ERE

Aseară a plouat cu stele
Cu lacrimi mari peste funiile albastre ale tăcerii
Și mai ales au căzut
Ciorchinii de rouă
Pe steaua numită
Mihail Sadoveanu,
Pe numele cîntat în cadențe pe dale prăfoase,
Steaua confluențelor de ere.
Ploua cu amintiri pe aștri.
Și eu, trist condor nomad,
Căutător de urme, de umbre și de doruri
Am poposit cu ploaia pe astrul ce se cheamă
Mihail Sadoveanu
Sau
Steaua confluențelor de ere.
Mi-a dat în dar
Un chip mirat de copil
Desprins din paginile unei cărți.
Mi-a dat în dar doi ochi umezi,
Cu irișii limpeziți de ploaia ce cădea de sus,
Cu inima eliberată de cătigile vieții.
Ploua cu lacrimi grele
Sus, sus, pe constelații
Pentru două inimi,
Pentru două nume.

Scanned with OKEN Scanner

Ploua pe chipurile ce le aveam
De la astrul acela,
Pe care ploaia cădea
În stropi mari de pulbere —
A uitării.
Am coborît cu chipul în mînă
De pe cer.
Și am privit aseară
Cum ploua pe stele
Cu doruri,
Pe astrul ce se cheamă
Mihail Sadoveanu,
Ploua la steaua confluențelor de ere
A omului ce a citit
Ploaia uitării pe astre.

CIONGRADI IOANA
cl. a X-a D

Scanned with OKEN Scanner

LOCURILE UNDE NU SE ÎNTÎMPLA NIMIC

Fălticenii — astăzi

„Aici sînt excluse dramele și exploziile. Aici nu se poate întîmpla nimic", răspundea Sadoveanu cînd din pîcla trecutului apăreau Fălticenii cu ritmul lor monoton de melopee.

Și totuși, dacă vorbim de Fălticeni, înseamnă că vorbim de o lacrimă ce se rostogolește dintr-un univers poetic, înseamnă că vorbim de suflul unei clipe ce are meritul de a fi descîntat fruntea veșniciei, înseamnă că am pomenit un nume — Sadoveanu.

La Fălticeni, un popor transmițînd din veac în veac un vis, în afara rațiunii și a acestui glob care cu putere strînge pumnii și-n pleoape viața, a sădit o floare care printr-o metamorfoză cerebrală devine trăire intensă cu sens și culoare ce și-a săpat albia într-o viață de om, un om și atît...

Aici, pe fruntea strămoșilor noștri, în tăcerea unui amurg și în neliniștea secundei ce-și așteaptă sfîrșitul, cu chipul zbîrlit și amenințător găsim parfumul Fălticenilor.

Parfumul acesta nu este al trecutului, nu e al prezentului și nici nu va fi zămislirea acelui „mîine" atît de neîndurător, privit prin prisma timpului, ci este un parfum al eternității.

N-a fost creat de Sadoveanu, dar a fost mireasma sufletului său, a fost seva unor zori de zi care impresionează cu aceeași intensitate și la apus.

Zărim Fălticenii...

O frunză ne zîmbește din pragul morții, despletindu-și în văzduh pletele ruginii, o bătrînă privește nostalgic orizontul încercînd să cearnă prin clepsidra trecutului acela cu speranțe... iar două fete rîd cerului înnourat și pămîntului cenușiu.

Da, la Fălticeni lumea îl visează pe Sadoveanu, pe Gane, pe Lovinescu, la Fălticeni lumea plînge, dar mai presus de toate, la Fălticeni lumea, respirația profundă a prezentului, rîde. Rîsul acesta a adus multă lumină, rîsul acesta a creat făgaș vremii, aducînd melancolicei toamne scînteia ochilor universului, furată de la primăvară.

Scanned with OKEN Scanner

Aici ruginiul a rămas ruginiu, albastrul timid al cerului a rămas la fel de albastru dar cu forţa întunericului spre lumină se afirmă albul, culoarea porumbeilor, freamătul mării în spumă, semnificaţia cosmică a zilei.

Aici întrebi o floare ce-nseamnă soare şi ea îţi răspunde. Aici întrebi un copil cum îl cheamă. El îţi zîmbeşte cald şi pleacă... Asta înseamnă că ştie ce-i cuvîntul...

Vezi o pasăre şi o rogi să te ia în zbor şi primeşte cu bucurie fără a-ţi cere un bob de grîu ori o lacrimă de apă.

Opreşti un om pe stradă şi întrebi unde poţi găsi pe Sadoveanu şi omul îţi răspunde cu naturaleţe : „Aici, în sufletul meu, în sufletul lui, în sufletul tuturor“ privindu-te dispreţuitor cînd aminteşti de moarte.

Aici tînărul caută să ştie ce a fost şi de ce a fost Sadoveanu, dar cu aceeaşi nelinişte se întreabă ce este şi de ce este o fabrică. Aici tînărul ştie ce-i poezia, dar caută răspunsul vieţii la gîndul şi crezul său.

Aici o fabrică e un templu solemn în care omul se închină propriei lui forţe, aici o fabrică e o rază ce trebuie să ducă un mesaj vieţii.

Aici totul trebuie măsurat şi nu se măsoară, aici totul e iluzie, reverie care te impresionează cu promptitudinea realităţii, aici nu se întîmplă nimic şi totuşi totul freamătă, deoarece la Fălticeni existenţa oamenilor s-a scuturat ca florile în prag de vară dintr-o genială sinteză a vieţii smulsă pămîntului de Sadoveanu, Gane, Lovinescu...

POPIC MIHAELA
cl. a X-a D

Scanned with OKEN Scanner

CHIPURI DE COPII ÎN OPERA LUI MIHAIL SADOVEANU

...— Bunicule, bunicule!... şopti ea cu un glăsuşor moale, argintiu.

— Ce-i, draga moşului ?

— Mata ai să mori, bunicule ?...

— Da, gîndăcelule, da, de-acuma se duce moşneagul...

...Şi şoaptele nu se mai auziră, dar sufletul copilei gingaşe şi cuminţi, cu părul bălai, aburit parcă într-o cunună de raze în jurul frunţii, striga „nu"! cu toată forţa pe care ceva masiv şi atît de dureros ţi-o dă, dar, care trebui înăbuşit în rana inimii ce lăcrimează în adînc, sînge...

...Uite cocostîrcii... zise el dodată cu un glas, parc-ar fi vorbit cu mioarele lui...

...Şi din dumbrava plină de lumină văzui deodată zburînd şi fluturi roşii — şi-n singurătatea care ne împresura era ceva blînd şi dulce, ca într-un basm al copilăriei...

...Uite aripi spre viaţă... poate ar fi spus Niculăeş în sufletul său, aplecat sub povara tristă a durerilor şi suferinţelor încercate pînă atunci...

...Fluturii roşii — poate zîmbete dorite pe deplin, cu mama alături, cu mioara nedespărţită a sufletului său...

...Singurătatea unui basm al copilăriei... — poate o floare ce înflorise altădată în toată frumuseţea culorilor şi parfumului ei, dar care, pe cît de gingaşă fusese, se stinge tot atît de repede, ca un ecou al amintirilor ce-ţi izbesc uneori dureros fiinţa... poate un vis ce începuse şi se sfîrşise tot atunci, cum o floare abia deschisă e risipită în aceeaşi clipă de duhul vîntului.

...Copilăria zugrăvită pur în opera sadoveniană...

...O amintire a unor luciri tainice în apa Moldovei sau a Siretului izvorîtă parcă din negura anilor şi a veşniciei, o durere înăbuşită a unui om necăjit sub un corn în floare, în dumbrava primăverii...

...Zîmbetul blond al Lizucăi, ce surîde în grădina bunicilor, inimii şi fanteziei, apărînd izbitor de sub pîcla grea a acelui vînt straniu şi dureros, pe care îl rostim sub povara vremii „a fost"...

...Şi c-o lumină de lacrimi privea neclintit înainte, îndărătnic, c-o lumină de lacrimi şi durere nemărginită. Şi din clipa aceea nu mai rosti nici o vorbă.

„Iar înspre seară, cînd colţul lui se umplu de umbră, adormi pe veşnicie bătrînul cu suflet drept, care mi-a fost mie aşa de drag"...

Bunicul copilăriei... simbol, în creaţia marelui scriitor, al omului plin de vigoare şi viaţă, drept şi cinstit, plin de revoltă faţă de boierii aspri şi cu o moarte bruscă, ce-i doboară fiinţa pentru totdeauna.

Un portret de copil în opera lui Sadoveanu, e însuşi scriitorul, cu prietenia şi dragostea adîncă faţă de mama ce îl fermecase cu glasul ei de povestitoare rară, ale cărei ecouri stranii încă mai răsunau şi la bătrîneţe în fiinţa fostului copil năstruşnic de altădată. Căci portretul mamei se conturează frumos şi curat în amintirea sa, ca un ecou de clopote prin munţi, de multe ori reîn-

viat sub stele încă, parcă în suflet și în priviri, îi lucea luna ca-n două fire de rouă. Părea că ascultă ceva depărtat și fără putință de a fi auzit de alții, un cîntec trist, ca o baladă a sufletului...

Și de multe ori, copilul de altădată, bătrînul de ieri, se simțea atras să înțeleagă graiul ce șoptea tainic cîntecul, poate glasul timpului, și de fiecare dată, chipul curat al mamei înflorea dureros, ca în sînge, făcîndu-l să simtă o sfîșiere amară, amară ca o rană a sufletului...

Și totuși, atît copilul de odinioară, cît și Niculăeș, și-au creat un minunat univers format din poveștile, sau doar din amintirea mamei, sau dintr-o mioară în care parcă mai trăia o undă a sufletului mamei.

Așa și-a făurit și un alt copil, care ne surîde vesel dintre pagini, cu chip blond, cu soarele jucînd hazliu în inelele părului, cu zîmbet dulce și cald, căutînd parcă uneori, cu o nuanță tristă, să înșele umbra unei dureri ascunse tainic în inimă: tot lipsa dragostei de mamă, pe care parcă o înghițiseră apele și cerul, prin tăcute luciri sau doar oglindiri de stele.

Dar însuși numele sună vesel; Lizuca..., o dezmierdare copilărească dintr-un basm feeric.

O fetiță și un cățel, Patrocle, în căutarea unei lumi adevărate doar pentru vise, cu flori — spiriduși, cu gîndăcei — pitici, cu o stea — zîna cea frumoasă și blîndă, cu însușiri de adevărat personaj de basm, puteri de vrajă sau farmec.

Un rol major au jucat bunicii și mama în portretizarea copiilor conturați de Sadoveanu, cu candoarea și naivitatea lor, dar cu o ușoară umbră de tristețe în glas, sinceră reflectare a lacrimilor strînse altădată în suflet.

Totodată, chipul prietenilor din copilărie revine naiv și sonor în sufletul scriitorului, trezindu-i amintiri dragi, dar vechi, ca o legendă a veacurilor...

Din nou apare straniu apa Moldovei, luminată în reci sclipiri de albe lumînări în noapte. De mult tare, pe cînd era mic, venea uneori noaptea în luna Moldovei, și asculta atunci, cu ochi vrăjiți de graiul blînd al lui „bădița Mihalache", ce le istorisise odată povestea unui mormînt tainic pierdut între sălcii; fără cruce, un fîlfîit de aripi sub un cer de noapte. Și poate atunci, cînd luna țesea aburi argintii, ca un văl transparent și rece de nemurire, cînd satul își pleca tăcut genele vieții, sclipind nelămurit sub aureola de cețuri — umbrite de valuri, poate atunci, în sunetul glasului molcom al scriitorului, s-a născut „Cîntecul amintirilor".

Cîntecul amintirilor... plămădit poate de un clar de lună în sufletul acelui Ceahlău al veacului nostru, furtunoasă cascadă de secole și timp...

Ca un vuiet de buciume în munți, ca o apă grea ce udă veșnic aripile copilăriei, un cîntec ce sună vesel ca un surîs de soare, trist ca o chemare a munților spre o eternitate a vremurilor, nostalgic și cu duioasă melancolie — bătaie din aripi de lebădă albă, ca razele lunii în noaptea unor tremurătoare ghețuri...

Portrete de copil în creația sadoveniană... flori gingașe, parfumînd straniu văzduhul ce aducea parcă de pe apa Moldovei beția de culori a unui asfințit de soare tremurat în ape, sau ecoul munților și basmelor, ascultat în vrajă de Niculăeș,... de Lizuca...

Uneori nu-l putem deosebi de o voce a visului, de un răsunet în munți a tălăngilor oițelor, de zîmbetul naiv de pe buzele celor ce ascultau altădată un basm al copilăriei, un ecou în timp al unor alte vieți... peste care se plecaseră duios, sfioase gene, florile cornilor înfloriți galben în dumbrăvile din lunca Siretului, în umbra unui amurg contopit cu pămîntul, în apa Moldovei...

...— Bunicule, bunicule,! șopti ea duios...

— Ce-i, draga moșului ?

— Mata ai să mori, bunicule ?

— Da, gîndăcelule, da, de-acuma se duce moșneagul...

— Te duci, copilărie...

— ...dar, n-ai să mori niciodată !...

STRAT ADRIANA
cl. a X-a D

Scanned with OKEN Scanner

COPIII ÎN OPERA LUI SADOVEANU

Mihail Sadoveanu... De cîte ori este conturat pe buzele mele acest nume care pe oricine predispune la o îndelungată meditație, închid ochii și am un simțămînt ciudat, ca și cînd mi-aș contopi privirile cu sîngeriile plete ale unui apus de soare care mi se revarsă în suflet cu picături fierbinți. În imaginea nesfîrșită a acestui nume fiecare om va găsi o frază care să îmbrace o formă perfectă a inimii lui. Dar în imaginea acestui nume ce și ea se schimbă după licăririle ochilor care o privesc vom regăsi ca pe ceva drag și pierdut, surîsurile suave, palide ale unor chipuri de copii ascunși în dosul filelor prăfuite de pașii grei ai timpului.

Copile, tu care mai ești, sau ai fost copil și zarzării încă nu și-au scuturat crengile înrourate ale florilor albe ale copilăriei, ascultă glasul sufletului zbuciumat ca marea în furtună, a copiilor creați de Sadoveanu. Înlătură toți mărăcinii din calea ta și pătrunde pe drumul umed de verdeață al „Dumbrăvii minunate". Vei găsi la rădăcina unei sălcii bătrîne, o fetiță cu părul scurt, băiețesc, cu ochii mari, în care se citește toată limpezimea cerlui, și prin care se preling greoi clipele nedorit de triste prin înfățișarea lor neagră dintr-un trup de cîțiva anișori. Și dacă știi să le citești dai de o lume bătrînă constrastînd puternic cu chipul nevinovat, brăzdat adînc de copilărie. E Lizuca. În rochița ei, care și-a pierdut luciul noului, stă un ghemotoc de cățel, numit Patrocle... Parcă încearcă să-i completeze aceste goluri și totuși pline de durere ale inimii. După moartea mamei sale, Lizuca, fetița cu ciorapii în vine, înțelese că nu va mai avea de la nimeni mîngîieri, ci doar privirile lui Patrocle care, deși nu era decît un cîine, în acea clipă putea face pentru ea mai mult decît un om.

Copile, ție ce acum îți zîmbesc florile zarzărului, tu nu știi cît de greu e fără mamă... Atunci cînd nu mai ai mămică trebuie să furi dulceața din cămările celei care te blestemă toată ziua, de multe ori chiar fără motiv, trebuie să fii o Lizucă. Și totuși, nici atunci sufletul tău nu a ajuns pe marginea prăpastiei, pentru că după ce ieși din ultimul luminiș al dumbravei, dai de o căsuță bătrînească, unde totdeauna te așteaptă bunicii cu părul nins ca florile zarzărilor.

Și dacă mai mergi puțin, dai de o altă dumbravă. Ajungînd într-o poieniță scăldată de razele soarelui și florilor, fără să vrei auzi un fluier ce doinește jalnic. Un băiețel cît o neghină, palid la față și în picioarele căruia atîrnau greoi o pereche de ghete mari, scorojite, păștea un cîrd de oi.

E. Niculăeș. E băiatul unui om sărman căruia de curînd îi murise soția. Și el, Niculăeș înghițea durerea pierderii picătură cu picătură ca pe o doctorie amară, împărțind-o cu ultimul dar de la mama sa, o mioară bolnavă. Se temea să nu moară și ea. Liniștea blîndă și caldă din această poieniță, avea ceva străin de inima băiatului. Te uiți la un fir de iarbă... e atît de crud... e atît de firav, și totuși e bătut împreună cu stejarii cei bătrîni de vînturi, și-ți răsare în minte chipul Lizucăi, lui Niculăeș... sînt atît de cruzi și totuși bătuți de vînturile greutăților timpurii, împreună cu oamenii în toată firea.

Copile, îți vine greu să crezi, dar realitatea e crudă... învață să-ți trăiești copilăria... pentru că abia după aceea îți vei da seama ce înseamnă cuvîntul copilărie brăzdat adînc de chipurile crude, sadoveniene.

Poate de aceea, de cîte ori ascult numele acesta măreț, ce pe oricine predispune la o îndelungată meditație, am un simțămînt ciudat, ca și cînd mi-aș contopi privirile cu sîngeriile plete ale unui apus de soare ce mi se revarsă în suflet cu picături fierbinți.

SAMSON CRISTINA
cl. a X-a D

Scanned with OKEN Scanner

ADUCERI AMINTE

Din soarele generațiilor
S-a scoborît în inima mea
Un ciob aurit.
A luminat ochii ierbii,
A luminat ochii mei
A mîngîiat sufletul meu,
Un suflet de copil.
Lucirea, cobora mai jos
În ploaie de pulbere
Cuprinzînd adîncul frămîntat
Al trecutului și viitorului,
Al dreptății și răzbunării.
Caut cu ochi setoși
Scînteia dătătoare de sevă
Ce se ascunde în volbura mării.
O văd adormită acolo, în necunoscut.
Arunc mreaja gîndului
În spuma mării
Unde se oglindește scînteia unui om ;
Sadoveanu.

TOMA ANCA-ROXANA
cl. a X-a D

Scanned with OKEN Scanner

NOI CREȘTEM ODATĂ CU ȚARA

„Moșia este cel mai dintîi și cel mai de apoi cuvînt al omului . . .e aducerea aminte de zilele copilăriei. . .“

La fel ca și pentru Alecu Russo, și pentru noi pionierii României de azi, patria este o mamă, care ne leagănă copilăria, este cea care ne dăruiește bogăția și frumusețea ei.

Dacă ar putea privi cineva de sus de tot așa încît să cuprindă dintr-o privire tot pămîntul românesc, ar rămîne vrăjit de armonia și frumusețea lui. La mijloc se ridică podișul Transilvaniei, înconjurat din toate părțile de munți care-i alcătuiesc o uriașă cunună. Munții, purtînd hlamida somptuoasă a codrilor, nu formează masive năprasnice, cu ghețari uriași și zăpezi veșnice. Cînd aceste plaiuri se acoperă primăvara cu iarbă nouă, fragedă, de un verde deschis, pătat de liliachiul brîndușelor, ai impresia că ești în locuri de basm. Imaginea „pe-un picior de plai, pe-o gură de rai“, din vestita baladă a Mioriței, se potrivește multora din plaiurile carpatine și din Munții Apuseni. Mărginind coroana munților, se întind înălțimi mai domoale, dealurile acoperite de vii și livezi de pomi. Dealurile se isprăvesc la rîndul lor, prin cîmpii întinse, cît vezi cu ochii, lăcașul grînelor. Rîuri numeroase izvorăsc din Transilvania care poate fi socotită pe drept „casa apelor“ pămîntul românesc, și străbătînd brîul de munți se îndreaptă spre Dunăre, „fluviul venerat al strămoșilor noștri“ și spre afluenții ei cei mari.

„Acolo, unde-s'nalți stejari
Și cît stejarii 'nalți îmi cresc
Feciori cu piepturile tari,
Ce moartea-n față o privesc,

Acolo unde întîlnești,
Cît ține țara-n lung și-n lat,
Bătrîne urme vitejești
Și osul celor ce-au luptat,

Scanned with OKEN Scanner

Acolo este țara mea
Și neamul meu cel românesc
Acolo eu să mor aș vrea
Acolo vreau eu să trăiesc !

(IOAN NENIȚESCU — ȚARA MEA)

Acest pămînt negru, acest plai fericit și bogat ne aduce mîndria de a fi români, mîndria de a munci pentru a spori mai mult, tot mai mult bogățiile sale nenumărate.

„Patria mea, cunună de spice și de brazi,
de ziduri avîntate și turle sclipitoare,
frumoasă ești sub steaua izbînzilor de azi,
pe frunte cu lumina izbînzii viitoare".

Da, vom munci pentru ca renumele tău, țară, să crească, mai mult, tot mai mult, acesta este jurămîntul nostru, al pionierilor, viitorii comuniști ai țării.

Dacă avem aur, vom munci pentru a avea mai mult ; dacă avem fier, păduri, rîuri, vom munci pentru a le spori utilitatea.

„Electrice uzine de scîntei
barajele, cu norii și apele la trîntă,
și codrii de cărbune, și fluvii de țiței,
Și holda — cît o țară — unde combina cîntă".

„Ce-ți doresc eu ție dulce Românie
Țara mea de glorii, țara mea de dor ?
Fiii tăi trăiască numai în frăție...".

„Visul tău de glorii falnic triumfînd
Spună lumii large steaguri tricoloare
Spună ce-i poporul mare românesc
Cînd s-aprinde sacru candida-i vîlvoare
Dulce Române, asta ți-o doresc".

Vom lupta cum au luptat strămunii noștri pentru a te apăra de dușmani. Fiecare om va lupta cu armele sale pentru apărarea și înflorirea ta.

Părintele nostru, părintele țării este partidul. Pentru omenire

Scanned with OKEN Scanner

„Ești calea ce-o găsește omul,
Pierdut în codrul fără urmă
Ești prin deșert deodată pomul
Cînd setea pe drumeț îl scurmă,
Ești peste ape tulburate
Și pline de vîrtejuri, pod“

Scump partid, ai dăruit poporului o viață fericită, fără greutăți, ai dăruit poporului o țară liberă, frumoasă și bogată, ai dăruit poporului posibilitatea de a spune : Sînt român liber pe plaiul țării mele, România. De aceea, întregul popor în frunte cu comuniștii îți mulțumesc.

Noi creștem odată cu țara, un titlu semnificativ, un titlu pe care-l poate pronunța cu mîndrie generația tînără a țării. Dar ce înseamnă acest lucru ?

A crește odată cu țara înseamnă că dezvoltarea țării nu o poți opri așa cum nu poți opri creșterea unui copil.

Noi generația tînără a țării ne luăm angajamentul să sporim tot mai mult frumusețea țării, bogăția sa.

Mulțumim din inimă patriei și partidului care ne îndrumă spre bine și frumos spre cultură și dragoste față de noi înșine, față de tot ce poporul a realizat pînă acum, față de muncă.

ROIBESCU MANUELA
cl. a X-a C

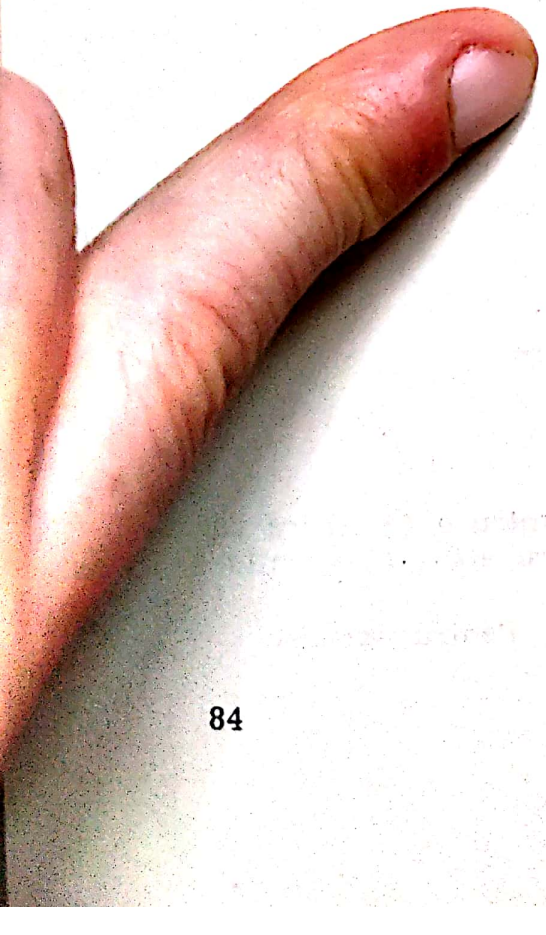

Scanned with OKEN Scanner

AMINTIRI DESPRE... VIITOR

Am ieșit din astronava timpului și am privit în jur. De ce e totul atît de schimbat ? În primul rînd, ce caută metroul pe Sărărie ? Și trotuarele rulante... Oare întreg orașul e așa ?

Am coborît în stație, am luat primul metrou și am observat defilarea stațiilor : „Tîrgușorul Copou", „Casa Stere", „Liceul Eminescu"...

Mă duc direct la liceu. Privesc dezorientată. Aproape nimic nu mai amintește de școala mea.

Am în față un ansamblu de clădiri zvelte din metal și sticlă colorată. Cum o fi în interior ? Intru mai întîi în sala de sport. În mijloc un bazin cu apă încălzită în care se zbenguie veseli cîțiva copii. Veselia copiilor — punte peste timp... Unul dintre copii se îmbracă și se îndreaptă spre ieșire. I-am tăiat calea.

— Spune-mi, te rog, cum te cheamă ?

— Justin, mi-a răspuns privindu-mă mirat. Dar ce-i cu hainele astea pe tine ? Din ce secol vii ?

El purta un fel de combinezon dintr-un material care îi sublinia supleţea, lăsîndu-i în același timp și o deplină libertate a mișcărilor.

— Vin din Iașul anului 1977, așa că te rog să mă ierți dacă voi spune lucruri nefirești pentru tine. Am fost și eu elevă aici...

— Atunci să știi că ai multe de văzut în Iașul anului 2025, mi-a zîmbit Justin. Vino să-mi vezi clasa !

O sală cu uși silențioase ce se deschideau automat, care arăta cam ca o sală de dirijare a zborurilor cosmice de pe vremea mea. Pupitre de dirijare, ecrane minuscule pe care apăreau la cerere exerciții sau texte, dispozitive de înregistrare și corectare, instantanee ? și multe altele al căror rost îmi era dificil să-l înțeleg imediat.

— Vrei să asiști la o lecție ? m-a întrebat Justin.

Scanned with OKEN Scanner

— Nu, nu pot. Astronava pleacă peste cincizeci minute și aș vrea să-mi văd și orașul.

— Să-ți servesc drept ghid ? se oferi Justin.

— Cu plăcere, mulțumesc.

Instalați într-un fel de minielicopter trecem în revistă orașul de la mică înălțime. I-am indicat o clădire transparentă de formă triunghiulară.

Fabrica de roboți, mi-a răspuns. Execută roboți industriali, roboți pentru servicii administrative și roboți casnici, care ușurează enorm munca oamenilor. Acoperișul este format dintr-un număr imens de baterii solare, căci fabrica folosește doar energie solară.

Am trecut în revistă și alte obiective la fel de impresionante, răspîndite în oraș și integrate armonios cu atît de cunoscutele monumente ale bătrînului Iași. Timpul a trecut pe nesimțite. A trebuit să mă întorc la astronavă.

— Mulțumesc, Justin. A fost minunat !

— Ai să mai vii, nu-i așa ?

— Cu siguranță !

. . . . . .

M-am întors în Iașul anului 1977. În minte îmi stăruiau însă vorbele lui Justin cînd zburam peste oraș : Toate acestea au fost posibile prin munca poporului nostru, sub îndrumarea înțeleaptă a Partidului Comunist Român !

MUNGIU ALINA
cl. a VIII-a C

Scanned with OKEN Scanner

ÎNCHINARE

Din prospețimea suavă a primăverii
Ai cules ghiocei
Care te-au învăluit în verde crud.
O petală albă a atins sufletul tău
Blînd ca o apă molcomă...
Și a început să freamăte rugător...
Rugător la stelele care se sting
Și duc cu ele o fărîmă din visul tău
Clădit pe gingașele potire ale primăverii,
O fărîmă din privirile tale
Ce scriau destinul
Unor suflete neștiutoare
Nu se poate să nu crezi acum
Pentru că singur te-ai botezat
Floare de vis.
Și pentru că soarele nu iartă pe nepămînteni
Te-ai învelit înfrigurat
Într-un luceafăr
Împreună cu adînca liniște a mării...
Apoi ai murmurat ca izvoarele
Noapte bună...
Dar de fapt ne întinzi
Un zîmbet prăfuit și cald
Nouă, pămîntenilor.
Și ochii tăi șoptesc
Bună dimineața.
Apoi... pleoapele obosite
Și grele
Se închid...

SAMSON CRISTINA
cl. a X-a D

Scanned with OKEN Scanner

VIAŢĂ

Materie necunoscută
ce-ascunzi tainele existenţei,
nucleu al universului
învăluind ziua de azi cu negura vremii.
Putere ce stăpîneşte tot,
din vrerea ta s-a născut timpul
ce trece fără a avea sfîrşit.
Tu ai creat tot
lăsîndu-ne bucuria deplină
Materie infinită cuprinsă de viaţă,
Tu îmi cuprinzi taina gîndului meu.

TOMA ROXANA
cl. a X-a D

PALETA TIMPULUI

Sînt în faţa cartonului alb,
Pe el voi pune ceva din cer, din soare, din pădure,
La urmă voi pune ceva din inima mea !
Voi lua întîi alb, argintiu şi albastru, mult albastru
Voi zugrăvi un cer imens, gata să privească visele
oamenilor.
Voi pune apoi o clipire de aur, un ochi de lumină,
un soare să alunge tenebrele nopţii.
Voi colora apoi pămîntul, un pămînt mare, mare şi bun
Îl voi însufleţi cu mult verde, verdele crud al
frunzei de ghiocel.
Apoi voi rupe o bucată din inima mea,
Şi voi zugrăvi oameni.

Ce dacă inima mea sîngerează !
La fel a sîngerat şi inima primului om
Cînd a sărutat Pămîntul
Şi a strigat : „Voi fi cer şi pămînt, apă şi soare,
vom fi oameni“ !

CIONGRADI IOANA
cl. a X-a D

Scanned with OKEN Scanner

ŞI POATE SÎNT

Și poate sînt o stea albastră, căzătoare
Ce-a poposit o clipă pe pămînt.
Sau poate sînt un fulg de-argint
Căzut din zbor pe scoarța planetară.

Și poate sînt un gînd răzleț, firav
Pierdut într-o mulțime de visări
Sau poate sînt un suflet rătăcit
În vraja vieții împletită-n soare.

Și-s poate-o floare, o petală vie
Fărîmă-nsuflețită sub pulbere de lună
Eu sînt o înfrățire de-adevăr și vis
În calea stelelor ce-au fost și au să vină.

TOMA ROXANA
cl. a X-a D

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

PRIMĂVARĂ

Vezi tu
Vibrează verdele pe botul mieilor
Tulpina mustoasă renaște-n adînc
foșnet de sevă.
Vezi tu ?
E un cutremur
și frînt se propagă în muguri...
Primăvară ?
Da, da...
Aud soarele că-și zornăie bănuții printre frunze
Rază aprinsă-n rază
se adună-n geană,
neliniștea-n întoarceri
și tremur să i-o ceară.

Prelung și-n neștire se vîntură...
Unde ni-e pasul din urmă ?
un strigăt măcar
a rămas ?

Cutremur frînt, nebănuit în noi
Primăvară ?

LACRIMĂ

În arc de gene-mi ard tristeți lichide
Pădurea cea crescută pîn-la păsări
a murit...
Și ce-nflorire subțiată-n cîntec !...
Boltesc în taină gîndul prăfuit
și scutur glasul stins. Din rădăcină
Să-mi plouă o vocală pe mormînt.

MANDRIC MIRELA
cl. a XII-a F

ULTIMA PLIMBARE

Se rătăcesc pașii în ploaie.
Revine liniștea în ape.
Silabele sub vînt se-ndoaie.
Te simt pe undeva, pe-aproape...

Reci, norii peste munți coboară —
le umezește muta frunte.
Se-nchină brazii către sară.
Coboară doinele din munte.

Rari, pe nisip pași se gravează.
Doar amintiri rămîn în urmă...
Iubiri în mine se sculptează.
Trecutul parcă mi se curmă...

LAZĂR OVIDIU
cl. a XI-a D

MAMEI

Mi-a nins
pe geană
și fulgul
s-a prelins
în ochi,
amintindu-mi-te,
mamă...

Ninsoarea
buzele
mi le-a topit
și-n aer
a rămas
șoptit,
mamă...

Și cînd amurgul
liniștit
s-a stins,
în noaptea
grea
s-a auzit
un plîns
de cucuvea —
mamă...

LAZĂR OVIDIU
cl. a XI-a D

Scanned with OKEN Scanner

PSEUDOREPORTAJ DE APRILIE

Am deschis fereastra și am fugit spre cer. Ceva din fiecare lucru din urmă a tăcut : un picior de scaun, un acoperiș, o pasăre. Tu ai rămas sărac și atunci am iubit drumurile. Cele care merg spre nord, potopite de ploi. Cele care merg spre sud, din ce în ce mai șubrede, ocolind uneori soarele sau copacul de colo din care te-ai desprins-vînt să mă întrebi : „Pleci“ ?

Da, am deschis fereastra pur și simplu și am fugit spre cer. Întîrziasem, primăvara era demult acolo, înfloriseră : un zarzăr, luna, părul iubitei tale. Am devenit încet, albastră, întîi ochii, apoi pașii, și ceas de ceas, așteptînd minunea, m-am înnoptat pînă la colțul mesei, pînă la Steaua Polară, pînă în surîsul lunecos al oglinzii.

Caietul meu cu scoarțe ruginii a rămas deschis, dar paginile sînt albe, fugisem de mult cu pozele în suflet și din tot ce-ai avut, nimic-omule-vînt n-a mai rămas lîngă tine. Acum ești sărac și singur, fără pași. fără drumuri (cum altfel lacrimile mele te-ar putea oglindi ?...).

Am închis fereastra, am despletit părul iubitei tale și am stins lumina să nu vezi cum mă învăluie înalt, de pretutindeni, primăvară.

SAVA DOINA-MIHAELA
cl. a XII-a F

Scanned with OKEN Scanner

NOI

TINERI ! Luați-vă inima în mîini
Și ridicați-o flacără, deasupra capului,
STEAG !
Zburați cu sufletele deschise
Pe aripile întinse ale fericirii
Fiți păsări
abur
vis.
OAMENI
Umpleți universul cu tinerețea voastră !

. . . . DESPRE NOI

Măreţe simţăminte
Se înalţă mereu
Spre infinit
anunţînd că existăm
vestind lumii
că există,
că izvorăsc din noi
că-s suflele noastre.
Lava încinsă a dragostei
se revarsă peste acest pămînt românesc
izvorînd din noi
din sufletele noastre

...şi am urcat apoi întîlnind piscurile munţilor
Şi-am auzit pulsînd ca o inimă, viaţa,
cîntecul păsărilor şi murmurul izvoarelor
Mi-au vorbit despre un popor
despre visurile lui
despre tine — ...ţară !
despre un popor.., un suflet,
despre noi.

TURCEA MIRELA-CRIZANTEMA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

COMUNIST

Partidul m-a creat
Simţurile mele se trezesc
Şi lui îi închin gîndirea
şi puterea

Prin el trăiesc
şi tot prin el mă mistui.

Binele îmi şopteşte că trăiesc
Pentru mine şi pentru alţii
Şi n-am să mă împrăştii
decît cînd voi fi trecut
de suferinţă.

ROMÂNIA

Să mă iau din devreme şi să mă arunc în tîrziu
Precum bătrînul şarpe de casă din copacul lui Brîncuşi
Nu ! vouă vă spun,
nu ! vouă
oglinzi care nu-mi puteţi
vedea aripa tremurătoare
care nu-mi puteţi auzi
vocea de apă curgătoare...
Ţie-ţi glăsuiesc. Numai ţie !
Rădăcina mea de dor — România !

TURCEA MIRELA-CRIZANTEMA
absolventă

COMORI ALE ACESTOR PLAIURI

Mă vor face pentru totdeauna nemuritoare
zorile născute din zile purpurii
Cerul senin și imensitatea tulburătoare,
cutezanța gîndurilor mele,
Tinerețea trupului meu,
Cutezanța visului, a eternității, a iubirii
Tinerețea oamenilor, a patriei,
Mă vor face pentru totdeauna nemuritoare
ACESTE COMORI PĂMÎNTENE.

TURCEA MIRELA-CRIZANTEMA
absolventă

PĂMÎNTUL

Pământul zbuciumat al ființei
Te roagă să cînți
Pământul ars al suferinței
Te roagă să vezi.
Pământul fericit al țării
Te roagă să crești
Pământul luminos al oamenilor
Te roagă să înveți.
Pământul roditor al nostru
Te roagă să-l sădești.
Noi toți te rugăm slăvește patria,
România !

TURCEA MIRELA-CRIZANTEMA
absolventă

DRAGOSTE DE ȚARĂ

Am arcuit un sunet în spațiu
Mă-ncearcă-n el, cu-aripa, noul zbor...

MANDRIC MIRELA
cl. a XII-a F

Scanned with OKEN Scanner

HORA

Roș, galben și albastru, tricolorul se desface pe costumele populare.

Țăranii au știut să-l păstreze aici, aproape de inima și sufletul lor. Și l-au păstrat din moși strămoși, alături de pământul strămoșesc, lîngă ei, înfrățindu-l cu cîntul și jocul. Căci de veacuri poporul român joacă și cîntă! Iar jocul și cîntul țărănesc s-au unit prin horă.

De veacuri, din inima poporului a izvorît un cîntec sfînt lor și a mai izvorît și jocul. Și inimile românilor s-au unit sub cîntec și joc și au vibrat. Pașii au răsunat liberi pe pămîntul românesc, neasupriți de nimeni. Au fost schingiuiți și bătuți și au suferit umilința și foamea, s-au uscat mii de țărani sub cruci, în plînsetele unui popor întreg, dar hora a răsunat a mînie și, liberă, ca și poporul român a dăinuit prin veacuri. Le este dragă hora românilor! Pentru că în ea au pus dragostea de natură și speranță. În sunetele horei vezi apusuri de soare în munți, primăvara arcuind iarba și florile, cascade de lumini, ape, focurile pîlpîinde ale stelelor, giganticii munți împovărați de roadele naturii și de sclipirea soarelui, un cer senin care le-a dat oamenilor speranța. Și speranța dată de hora românilor, s-a înfiripat în inima lor. Ea i-a unit, i-a făcut mai aprigi, mai dîrji, i-a făcut din învinși, învingători.

Dar hora a știut să fie veselă! A izbucnit în rîs zgomotos sub pașii țăranilor. A întinerit sufletele lor, a făcut să iasă negura din inima lor și să intre soarele: lumină și căldură pentru sufletele triste. A adus primăvara, cu bucurii, cu stropi de ploaie, cu freamăt vesel de frunze tinere, cu cîntec de brazi, cu zumzet voios de albine. Și horele acestea ne intră cu bucurie în suflete, pentru că jucate, oricît ar fi de vechi ca vremea, sînt tinere.

Și astfel, de veacuri, au cîntat în Carpați, unite într-aceeași horă vioara, cimpoiul, taragotul, fagotul, clarinetul, naiul, cîntece vesele și triste în ropotul pașilor românilor. Ropot de pași, veseli și triști, cîntec duios de vioară, cu acorduri lungi, cu cîntec subțire, cu sunet imperceptibil, aducător de o bucurie stranie în inimile unite ale unui întreg popor de viteji în portul cu tricolor în el. vijelie, speranță, veselie, hora este pentru poporul român însăși nemurirea.

De ce? Pentru că ea, simplă ca înșiși țăranii, face ca acest popor cu inimi vibrînde, arzător de tinere, să trăiască mereu, mîndri, în jurul Carpaților și să-și făurească milenara și glorioasa lor istorie.

CALISTRU ANCUȚA
cl. a IX-a D

Scanned with OKEN Scanner

PASTEL ALB

Lung, luncile luntrile-și sună-n ninsori
Pogorîte-n noianul păcatului lunii
Din nespusa mea casă învelită sub nori
Alb alunecă trupul spre genunea minunii.

Izbăvit, întunericul doarme sub ape,
Somn e cerul, și ochii în nesomn se supun,
Somn e soarele-n albă răstignire sub pleoape,
Cu sfiala zăpezii lîngă somn mă adun.

S-au umbrit de argintul nepătat de cuvînt
Pașii noștri, și-n neaua tăcerii-au murit,
Păsări albe și-au scurs aripi albe-n pămînt,
Lîngă urmele albe, albii ochi m-au jelit.

Somnul lor nemișcat lut de umbră-a crescut ;
Rod subțire spre clipa deslușită-n amiezi :
Alb, alb, alb din mai alb către alb desfăcut...
...Lung, luncile luntrile-și sună-n zăpezi.

SAVA DOINA-MIHAELA
cl. a XII-a F

Scanned with OKEN Scanner

ÎNTUNERIC

M-au cuprins ploile pînă la ochi,
Pînă la frunte...
Ce frig e acum, lîngă tine.
Trupurile noastre alunecă inert pe ape
A plouat atît de mult
Şi atît de aproape şi nu-i nici o luntre
Nici un vis să ne scape.

M-au cuprins apele pînă-n inimă,
Sfinte.
E o ploaie nebună, nebună, nebună...
Şi nu mai avem nici somn, nici merinde.
Apele urcă. Or s-ajungă la lună
Cine, cine plînge aşa de fierbinte ?

M-au cuprins ploile pînă-n suflet
Pînă-n gînd.
Deasupra se surpă întunericul de apă,
Ceru-i de apă,
Stelele-s apă,
Şi aproape-am uitat că nu sîntem
Peşti de aur.
Şi aproape-am uitat s-alungăm
Ploaia veche
Care mîine
În trup n-o să-ncapă.

SAVA DOINA-MIHAELA
cl. a XII-a F

Scanned with OKEN Scanner

* * *

Tristețea
Nu-i decît
Distanța
De la lucruri
La umbre.

Poate din tine
N-am rămas
Decît eu
Și ascuns
Îndărătul
Luminii, sufletul meu
Îți umbrește-o clipă
Chipul.

SAVA MIHAELA-DOINA
cl. a XII-a F

ELEGIE DE PRIMĂVARĂ

Mă cutremur alb
În tainița oaselor
Pipăi umbra pașilor
Cu sfială
Și nu te găsesc.
Un umăr
Mi-a rămas atîrnat
De durere
Geamăn cu miezul
Copacului
Crescut lîngă ploaie.
Vorbele noastre
Ghemuite în scorburi
Se rotesc cu pămîntul
În carnea lemnului,
Noaptea,
Și devin nesfîrșit,
Pentru somnul păsărilor,
Vise.

SAVA MIHAELA-DOINA
cl. a XII-a F

Scanned with OKEN Scanner

CÎNTEC

Ar trebui să fim mai flori
Cîteodată,
Ar trebui să jeluim mai alb
Trecerea cocorilor.
Ar trebui să dormim mai puțin
Și mai cald
Și să venim pe lume mai des,
Oameni.
Ar trebui
Să fim mai flori
Și mai cîntec
Și mai nomazi decît vîntul
Pămîntul și soarele,
Undeva
Toate astea s-ar putea
Petrece
Și ar trebui să căutăm
Mai prelung
Locul acela.

SAVA DOINA-MIHAELA
cl. a XII-a F

POEZIEI

Soare sfînt
Trup de vînt
Rod ucis
De descînt
Scrie-mi blînd
Soare sfînt
Zbor deschis
În cuvînt.
Că-n pămînt
Coborînd
Și în vis
Roabă ți-s.

SAVA DOINA-MIHAELA
cl. a XII-a F

Scanned with OKEN Scanner

GENEZĂ

Cuvîntul „libertate“
L-am descoperit.
A pătruns dintre morminte
Tăcerea grea, adîncă.
Am tremurat la gîndul
Că odată va trebui să-l rostesc
În plină zi, la lumina soarelui.
Pereți zgîriați de piatră sacră
Le dau la o parte dezvăluind,
Mereu,
Același vechi și nou ecou de pace !
Am crezut și cred în comunism.
Culorile : galben, roșu și-albastru
Imi promit infinitul.
Rămîn credincioasă idealului
Născut de patrioți, crescut de generații,
Spălat în sînge de „eroi“
Și zămislit de-a pururi
Copilului ce se cheamă azi „România“.

GHERGHEL DOINA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

OM

O mînă numai de-ai întins,
Și-n locul unde-au fost păduri
Sau mlaștini sau cîmpii
Apare templul omului modern
Metropola strălucitoare
Civilizatul angrenaj
De moarte și putere.
Încet, încet, tu ai ucis
Și ai învins
Puterea milenară a naturii,
Ucis-ai, făr' să vrei,
Pădure, apă și pămînt,
Și mii de vieți pierit-au
De mîna ta neștiutoare.
Acum, cînd însă știi,
O mînă caldă de prieten
Naturii muribunde-ntinde
Ajută codrii să-nfrunzească
Și aerul să redevie izvor de viață,
Ajută apele să limpezească
Și cu puterea ta de mag
Ajută
Să readuci la viață
Pe cei din lumea celor
Care nu cuvîntă.
Și-atunci abia te recunosc
Și prețuiesc
Pe tine
— OM —

CIOMAGA CEZAR
cl. a XI-a D

Scanned with OKEN Scanner

SFIOASA ÎN VIS

Arcaș vestit în visul meu te caut.
O ciută ești — stăpînă peste fragi
și peste ferigi de mătase-n care
ascunși de zodii meditează magi.

Săgeţile cu grijă le descînt.
În soare — un imperiu de zăpadă —
cu spiriduşii apelor mă-ntrec
în a ţinti doar păsăret de pradă.

Știu că-ntr-o noapte voi întinde arcul.
Sfioasă, în vis, atunci cînd vei ajunge,
trecînd prin pleoape — ţesături de raze —
săgeţile, ţipînd te vor străpunge.

MIHĂESCU VASILE
absolvent

ADOLESCENTA (II)

Lacrimă înmiresmată ești
ochiului nu-i dat să te păstreze,
ci cînd mugurii în flori se istovesc
o secundă doar să te visez.

Alb conturul tău ca un sărut
îngerul în matcă de desăvîrșire
sufletul îl poate contempla
cu înfiorare și uimire.

Dulci cetăţi de rouă construiești
fără de mortar, fără mistrie
căci în pergamente liniștite
ești prinţesa întru poezie.

MIHĂESCU VASILE
absolvent

Scanned with OKEN Scanner

CONTEMPLAȚIE

Știam eu că mă paște veșnicia
pe-aceste plaiuri fără început
în care soarele nu-i altceva
decît
sîngele aprig și nemuritor
al unei păsări călătoare
care la început a fost
o floare
sau ochi de lut
sau cremene de stîncă
sau altceva
și care apoi a fost zburătoare
dintr-o durere mai mare
înfiptă în ea
ca o iubire
ca o secure
ca un geamăt de stea
o, pasărea aceea încă mai zboară
și nimeni pe dînsa nu o cunoaște
pentru că nimeni n-a alergat
să-i lege rănile
frică fiindu-i de prea mult îngheț
o, pasărea aceea încă mai zboară
și-i luminează drumul
pupilele-nfocate
ale rănilor ei.

TRAIAN ANGELA
absolventă

STAMPĂ

străjuită de miresme
dau mireasmă unui crin

pasărea cea mai măiastră
de pe-o creangă înflorită
mă privește și așteaptă
să se regăsească-n mine

eu cosesc cu răsuflarea
iarba soarelui și-a lunii
adormite-n sînul meu
și mă uit ca-n vis la dînsa
și mă strig cu disperare

ea pe-o creangă înflorită
eu pe-o piatră curgătoare.

TRAIAN ANGELA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

. . . ET STUDIO

Ne-am înţeles cînd eram pietre din drum
Să facem pentru pleoapele arse de sete
Un ochi de fîntînă-n răspîntii de fum
Cu dor în izvoare şi cîntece-ncete.

Ne-am înţeles cînd vom fi amîndoi
Pădure de vise pe colţuri de stîncă
Să strîngem lumina din umede foi
S-o facem inele sub coaja adîncă

Ne-am înţeles cînd vom fi mai tîrziu
Doi aştri-n retina adîncurilor
Să zvîrlem seminţe plecării-n pustiu

Şi-n păsări de noapte cu zbor efemer
Trecute de talpa pămîntului viu
Să ne oprim la ţărmul scripturii de fier.

RADU CONSTANTIN
Absolvent, secţia fără frecvenţă

Scanned with OKEN Scanner

BLESTEM . . . .

Poate m-ai blestemat, mamă,
Să nu-mi găsesc liniștea nici în
Pădurea săracă de-aramă
Cu fluturii ei galbeni pe sîn

Poate ai plîns undeva pe hrisoave
Menind într-un fel izbăvirea
De-am purtat la ureche semnul potcoavei
Și Osia Carului Mare, neștirea. . .

Cum m-ai făcut de-mi mustește
Și-acuma de ploaie cuvîntul ?
Cum m-ai făcut, de-mi citește
Actul I cu slova pădurii, pămîntul ?

Cît sînt de sărac, mamă, în
Comparație cu alte ținuturi
Care au boabe de rouă pe sîn
Și aurul verde pe aripi de fluturi. . .

Iată aici rugăciunea mi se
Oprește de cată odihnă
Legenda mă cere un rob a lui Ulyse
Să-mi cînte mai orfic pe struna de tihnă

Atît de bătrîn sînt, de
Am uitat că voi cere zăpadă. . .
Mă voi închide mi se răspunde
Cînd două obloane de la tîmple-o să cadă. . .

Și-afară va ninge așa cum
Tragi linii albe pe un negru fond
Știu, nu voi rămîne multă vreme-n drum
Am simțit aproape calu-acel blond. . .

Poate m-ai blestemat, mamă,
Dar cu ce îți sînt vinovat
Cînd fără lună-ai rămas în năframă
Și-n ochi două stele-au scăpat ?. . .

RADU CONSTANTIN
Absolvent, secția fără frecvență

Scanned with OKEN Scanner

PENTRU TOATE . . . .

Port o haină albastră-ncheiată-n cuvînt ;
Pe-o cale de Lapte port Carul cel Mare. . .
Cînd mă pierd, mă găsesc în pămînt
Sărutînd rădăcina cu dorul de soare. . .

Ce sînt eu, dacă nu o ruptură de vînt
Alungînd ploi scăpate-n amiază. . .
Cînd mi-i ochiu un arbore frînt
Tot rădăcina o pun de veghează. . .

De mă-ntorc pe la mijloc de cînt
După-o altă baladă mai veche,
E un semn că mai vreau rădăcina și sînt
Cel care-i pune pămîntul sfios la ureche. . .

Tot căutînd în scrinul minții comoara,
Voi ajunge și timpul cu mijlocul frînt —
De port rădăcina, sînt mîndru cînd, seara
Îmi va da pentru toate un. . . pumn de pămînt. . .

RAĐU CONSTANTIN
Absolvent, secția fără frecvență

CÎND ARDE-N JAR PĂDUREA

Cînd arde-n jar pădurea și lemnul pentru grindă
Își cere împlinirea cădelnițînd frunzare
Trec foșnete de aripi pe-un plîns duios de ghindă
Și zvonuri de poveste se despletesc din zare

Plecată se rotește într-un picior fîntîna
Și zarea o scurtează cu-n ochi pierdut de apă
Zadarnic își întinde nemilostivă mîna
La noaptea care vine cu sîngeriu pe pleoapă

Cînd arde-n jar pădurea alunecînd în sînge
Și drumurile toate se-ascund printre frunzare
Mireasa își îmbracă o rochie ce plînge

Apoi își despletește din păr bucăți de soare
Și-un voal de frunze norii în treacăt o atinge
Lăsînd în urmă zborul tăcerilor polare.

RADU CONSTANTIN
Absolvent, secția fără frecvență

Scanned with OKEN Scanner

EU CĂLĂTORIND LÎNGĂ EI

Poate cîndva voi veni cuminţit lîngă voi
învăţînd cum se scobeşte un pom ca o casă
Hainele mele nu vor mai fi obişnuitele pînze
şi de mult prefăcute în pulberi
se vor ţese din nou o podoabă simplă şi frumoasă.
Palmele se strecoară printre filele cărţilor
voastre descoperind rînd pe rînd unde vă naşteţi
şi ciudat niciodată nu le văd învăţînd unde muriţi
unde vă cucereşte somnul şi cum să priviţi
frunzele acestea ca şi chipurile voastre.
Tălpile mele se-nfioară şi se aştern liniştit
pe deasupra lespezilor tari şi greoaie unde
sufletul meu vă aşteaptă rîvnind chipul vostru
Soarele atunci este adevărata uitare
şi firesc iarba se-nalţă şerpuind parcă iubind
ultima ei rază.

ION MÎNZATU
absolvent

Scanned with OKEN Scanner

NORI ALBI, CORĂBII FUGARE

Nori albi, corăbii fugare
gonesc aproape de
Steaua Polară.
În urma lor, purificat,
infinitul îmbracă
culoarea albastră
a începutului solar.
Iubesc infinitul,
dincolo de ultima stea
care-mi luminează
retina cu strălucirea
restituită pământului,
din care eu însămi
prin ascendenții mei
virtuali
am luat naștere
acum milioane
de ani.

Iubesc infinitul
străjuit de nori albi,
corăbii fugare,
gonind aproape de
Steaua Polară,
magicul ochi
al pământului.

LASCU ROXANA
absolventă

AȘTEPTARE

Printre degete — clepsidră în care
pulsează viață —
se scurge timpul,
măsurat în boabe
de nisip.
Vuietul imensului
malaxor în care
se frământă
tăriile mării
poate fi oare o palidă
aducere aminte
a unei clipe
din ziua cînd s-a
plămădit pământul ?
Cu fața spre porțile
deschise ale unui cer
a cărui veșnică mișcare
îmi pare împietrire
de azur și lumină
aștept. . . aștept.

Aștept să se rotească
pământul
o zi lumină.

Aștept umbra înserării
sfîșiată de purpura
apusului.

Aștept să se întunece
față mării.

LASCU ROXANA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

TU NU CHEMI

Tu nu chemi nopțile
să-ți legene visele,
tu mă ceri cu brațele întinse
să-ți mîngîi ochii și să dau un contur

Tu nu chemi stelele
să te lumineze lăuntric
tu mă ceri
din lumină
fir de soare să fiu.

Tu nu chemi din adînc poezia
tu mă vrei lîngă tine
o imagine albă
un contur de zăpadă
pe-o petală de vis.

Tu mă chemi...
nu am nume
mă zărești printre arbori
sau prelinsă-n polenul de mai
mă mîngîi cu candoare
și trupu-mi se-ndoaie
sub povara de rouă
adunată în pumni.

BUIUC ALEXANDRINA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

VIS

I

S-a topit luna în lacul de-argint
zămislind din mine,
pe conturu-i
albe petale de crini.
Din fiecare din ele
ochii mei,
tălmăcesc
amețitoarea sete de adîncimi.

II

Dor stelele stînci ale nopții
și doare cerul pe umerii mei
Ajută-mi să sprijin bolta cu fruntea
mi-aș limpezi ochii
și te-aș afla pretutindeni în ei.

III

Ard brațele — torțe imense de sori
și arde văzduhul — purpura obrajilor mei
Îmi răcoresc pieptul cu spuma sărutărilor mării
Și-arunc în adînc constelații culese din vise.
Ochii uimiți îi deschid către tine
iarna te-a nins
tu mă chemi cu brațele-ntinse.

BUIUC ALEXANDRINA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

ZBOR

Lasă cocorii să zboare
Săgetînd cu aripa lor
cerul...
Lasă cocorii să zboare
spre o lume...
numai a lor...
Chiar dacă toamna
cu mîini însîngerate
va răvăși frunzele
și va ucide flori
chiar dacă
lacrimi de ploaie
vor deschide răni
pămîntului veșted,
tu lasă cocorii să zboare...
Și ei
Ei nu te vor trăda
niciodată
Se vor întoarce totdeauna
la tine
Risipind cu aripa lor
norii
Se vor întoarce
cu zîmbetul florilor
și verdele crud al ierbii
Se vor întoarce
Să sădească primăvară
în sufletul și gîndurile tale...

POPA CĂTĂLINA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

CULORILE TIMPULUI MEU

Culorile timpului meu
aurul grînelor,
roşul victoriilor,
albastrul năzuinţelor
fără margini.
Culorile timpului meu
prospeţimea pămîntului
întinerit de sevă nouă ;
sclipirea cald-cenuşie
a miilor de ziditi ;
inspumatul alb al mării
care-şi adună acasă
vapoarele.
Culorile timpului meu
neprihănirea piscurilor
ce poartă mărturie
prima stea de zăpadă
aşternută aici
cînd s-a născut pămîntul
ce dulce sună astăzi :
România.
Culorile timpului meu
strălucire de diamant
cizelat de mîna măiastră
a unui popor
ce scrie astăzi
paginile lui
de glorie şi adevăr
în marea istorie
a lumii.

LASCU ROXANA
absolventă

BĂTRÎNUL MI-A SPUS

Bătrînul mi-a spus :
M-am născut în zodia
vărsătorului,
cu inima încleştată
în chinul aşteptării.
Bătrînii mei
au văzut prefacerile
lumii,
a lumii în care
dreptatea şi adevărul
nu aveau casă.
Au încercat,
vieţi de-a rîndul,
unii după alţii,
să vindece
durerea aceasta.
Sub pămînt, adînc
se află jertfele
noastre.
Eu am rămas
să cunosc
adevărul şi
dreptatea
stăpîne acum
şi peste
veacuri.

LASCU ROXANA
absolventă

CÎNTEC DE LEAGĂN

Nopţile şi-au uitat
cîntecul de leagăn
în genele pruncilor.
Au strîns între ziduri albe
soarele zilelor
să-i coloreze apusul
şi-au ucis cîntecul florilor
în corole de rouă.
Şi-au plîns florile
miresme de fluvii
să ţeasă cuvinte
la crepuscul.

BUIUC ALEXANDRINA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

IMN

POEM DE PACE ŞI LUPTĂ

Spre soare se-nalţă
În clocot icnit
Potop de scîntei
Din ciocane.
Şi frunţile triste,
Livide mai ieri
În noapte, sau zi.
De luptă-ntărit
De furtuni oţelit
Schimbul de ieri
E glasul hulit
Din fabrici şi mine.
Ca rîul de munte
S-azvîrle spre bine,
Strigăt puternic ;
Frunţi ridicate,
Lanţuri sfărîmate
Robia în lături,
Poporul se scoală.
Mînia de veacuri
Azi sfarmă zăgazuri
Un strigăt se-nalţă
Şi glasul maşinilor tace
Vrem pace, vrem pace,
În lături războiul
Făpturi crimale
Născute din ură !
Ajunge cu jaful
Azi noi hotărîm,
Al nostru e veacul
Sfîrşiţi cu minciuna
Căci, încă un pas şi
Pămîntul ni-i muma,
Sub soarele vesel
În zile senine
Copiii să crească
Feriţi de masacrul
Urzit de război
Vrem linişte-n lume
Ca vîntul şăgalnic
Să poarte pe aripi
Miresmele brazdei,
Ca holda bogată
Să crească pe lanuri,
Să curgă pîraie
Şi unda să rîdă în valuri,
Să crească din sate
Oraşe bogate.
Atomul şi fierul
Prin muncă şi trudă
Să fie-n uzină ;
Pe şesuri şi dealuri
Izvor de lumină.
Cei dornici de pace
Loviţi cu ciocanul
Prin muncă crea-vom
Cetate de pace ;
Zvîrliţi-l în lături
Cînd fierul fierbinte
Ce-l bateţi menit-îi
Să v-aducă moarte.
Cu secera, ciocanul
Îi vom trînti-n ţărînă
Cei ce urzesc războiul
Să piară fără urmă
Puterea e-a noastră
Căci sîntem milioane
Vom construi uzine
Vom mînui tractoare
Iar cîntul libertăţii
Suna-va peste oceane.
Şi steagul roşu-al păcii
Pluti-va peste plaiuri
Vom fi-nfrăţiţi cu toţii
În cîntul libertăţii
Pieri-va dansul morţii.
Pace ! Strigă popoarele.
(Pace vor milioanele).

POPA IRINA NICOLETA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

ULTIMUL POEM

de ROBERT DESONS

Am visat atît de mult
La tine,
Am mers atît
Am vorbit atît,
Am iubit atît umbra ta
Că nu mi-a mai rămas
Din tine nimic ;
Mi-a rămas să fiu
Umbră printre umbre,
Să fiu de o sută de ori
Mai umbră decît umbra,
Să fiu umbra
Care va veni
Și va reveni
În însorita ta viață.

Traducere de
SAVA DOINA-MIHAELA
cl. a XII-a F

Scanned with OKEN Scanner

ÎŢI TRIMIT BUCHETUL . . .

de PIERRE RONSARD

Îţi trimit buchetul pe care a mea mînă
proaspăt l-a cules din straturi înflorite.
Mai sînt flori azi, dar mîine, ofilite,
S-or prăbuşi cu fruntea în ţărînă.

Aceasta-i pentru tine o pildă de urmat,
Căci frumuseţea ta ce astăzi înfloreşte
Un strop de timp curînd o ofileşte
Şi va muri ca florile, deodat'.

Se duce timpul, se tot duce, doamna mea ;
O ! Nu, nu timpul, ci noi înşine plecăm,
Fiind ucişi pe val de vremea rea.

Iubirea despre care conversăm
Cînd vom fi morţi, n-o fi mai volburoasă,
Iubeşte-mă acum, cît eşti încă frumoasă !

Traducerea
de LAZĂR OVIDIU
cl. a XI-a D

Scanned with OKEN Scanner

CREATIVITATEA — DIMENSIUNE FUNDAMENTALĂ A PERSONALITĂŢII UMANE

Potenţial creativ de dimensiuni diferite — activitatea reprezintă o trăsătură psihologică esenţială, o formă specială de muncă prin care omul îşi obiectivizează şi afirmă superior-valoric forţele, modelînd realitatea imediată şi transfigurînd idealul artistico-abstract într-un ideal material, în funcţie de necesităţi şi specific.

În ziua de 19 septembrie 1510 — cînd Papa Iulius al II-lea a poruncit să se dea jos schelele din Capela Sixtină, ochilor înspăimîntaţi ai celor de faţă li s-a înfăţişat o adevărată luptă a omului cu universul. Creaţiunea lumii, descătuşarea elementelor din haosul primar, cea dintîi întîlnire a umbrei şi a luminii, primul gest al omului, atent şi îndurerat. Iată ce dăruia Michelangelo epocii sale : într-o superbă încordare, într-o nouă şi mirifică închegare, întreaga scenă a Genezei, dimensiunile interioare ale acestui zeu nou — OMUL, creator al lumii, erau de o măreţie ce o întreceau pe aceea a divinităţii antice.

Marele Creator (singura şi mult prea tăinuita sursă a vieţii şi a morţii) este detronat subtil de către îndrăznetul autor. Momentul e decisiv căci desparte, brusc, după milenii de incertitudine şi spaimă, Omul, de tirania preamiloaselor făpturi şi fantasme celeste, clipa e hotărîtoare în lungul şir de clipe şi veacuri de eliberare inaugurate cîndva de genialul act creator, de cioplire în piatră a unui primitiv cuţit.

Punctul de înfiripare a unui destin revelator-creator coincide cu un prea neguros punct al istoriei omenirii, a cărei deslușire nu îndrăznim a o aborda acum şi aici. Dar consecinţele sale, fireşti şi eterne, curg în continuare într-o continuă situare între mister şi logic.

Se poate spune că la baza creaţiei stă nemulţumirea omului cu imediatul şi o necesitate de a evada din acesta, o aspiraţie spre intangibil.

Răspunsul la întrebarea — cheie „ce este creaţia, care este esenţa sa ?“ devine practic irezolvabil sau, cel puţin ne trimite în sfera răspunsurilor tot atît de enigmatice despre viaţă şi moarte.

Misterul creaţiei, forţa sublimă a creativităţii, nu pot fi traduse integral în termeni raţionali. Dovadă că toate studiile consacrate psihologiei creaţiei pot urmări fazele şi etapele sale, nu însă şi configuraţia determinativă a construcţiei care este spontană, imprevizibilă.

Camil Petrescu admite „bucuria scrisului“ ca fiind „mai tare ca heroina“, vorbind chiar despre o „beţie“ a creaţiei, în acelaşi timp însă conchide că „artistul trebuie să conceapă în durere“ uneori prin jertfe negrăite. Meşterul Manole şi-a zidit în piatră şi var iubita, pentru ca biserica să nu se prăbuşească. Iată deci, deja mitizată, o condiţie „sine qua non“ a creaţiei, sacrificiul. Creaţia sfarmă adesea pe creator, fiind un mod de existenţă asemenea, dar nu identic cu celelalte cu un final identic, dar nu asemenea în sens strict matematic.

O definiţie metaforică a creativităţii o dă Iorga : „Sufletul omenesc nu poate suferi golul şi, oriunde îl găseşte, pune poezie“. Poezie, la modul general : scris, culoare, muzică etc.

Scanned with OKEN Scanner

Într-un interviu acordat revistei „Le Figaro Litteraire", marele pictor Mark Chagall făcea o mărturisire care închide în simplitatea ei un adevăr măreț și înfricoșător :

Întrebat de ce mai pictează la o vîrstă cînd alții își încheie în mod obișnuit existența, pictorul grav, întreabă la rîndul său :

„— Ați văzut ultimele mele pînze ?

— Da.

— După dv. este (ar fi) ca și cum ele nu ar exista ?

— Nu, nicidecum.

— Iată de ce le-am pictat. Ca să existe".

Artistul participă la creație, argumentează existența, se consumă, arde năvalnic, rămînînd totuși incredibil de tînăr mereu.

Cînd la 84 de ani — încheind în urma unei hemoragii pulmonare ultimele scene din „Faust" — Goethe intră în eternitate, pe fața lui — nimeni din cei prezenți n-a putut descoperi nici o cută de bătrînețe, nici măcar un singur rid. Că geniul este mai mult decît o pubertate repetată o dovedesc și cuvintele lui Ch. Chaplin, care, la aceeași vîrstă, mărturisește : „Viața mea e mai pasionantă azi decît a fost vreodată. Sînt încă în plină putere creatoare. Am proiecte de filme. continui să fiu foarte ambițios ; nu voi putea niciodată să mă retrag".

S-a afirmat undeva că „fiecare operă este o moarte a artistului". Eroare, dimpotrivă, nimic mai viabil decît creația, nicăieri un mai clar simbol al continuității, nici un alt drum către ideal decît drumul săpat cu propriile dureri și patimi.

R. Schiller spunea că „Idealul moral cel mai înalt pentru care luptăm este să rămînem în armonie cu lumea fizică, aceea care ne asigură fericirea fără să rupem cu cea morală, care ne asigură demnitatea".

Eminescu a demonstrat, însă dureros — că ruptura de lumea fizică și deci, renunțarea la fericire este posibilă, chiar indispensabilă creatorului.

Există deci o (posibilă) fericire unică, proprie actului creator ? Da.

Să analizăm afirmațiile lui Democrit și Platon : „Marile lucrări vin din contemplarea unor opere frumoase" și „Sufletul se vindecă cu descîntece. Aceste descîntece sînt vorbele frumoase..." Ca într-o reflectare inversă — cel care recepționează opera — primește aceeași cantitate de bucurie, durere, deznădejde sau optimism — pe care creatorul însuși, la Zămislirea operei — a consumat-o în actul de creație.

Noțiunea de creație primește uneori definiții mistice. Precum demiurgul dă viață și organizare — Cosmosului, scoțîndu-l din neant, tot astfel pare să procedeze și creatorul, cînd inventează propria sa lume heterocosmică. Suferind, se pare, de adevărate „dureri ale facerii".

Eminescu lucra „posedat de fantezie, devenind cu desăvîrșire orb pentru circumstanțe, uita de e zi sau noapte, uita să mănînce, dormea îmbrăcat și veghea în cameră, nu suferea să i se întrerupă munca cum nu suferă visătorul îndemnul deșteptării care-i spulberă visul. Poetul se sălbăticea interiorizîndu-se cu exces, manifesta o hipersensibilitate acută" (G. Călinescu).

Richard Wagner mărturisește că „Tristan și Isolda" era rodul celei mai răscolitoare experiențe sentimentale : „Eram îmbătat de farmecul pasiunii dar cît de dureros era acum acel farmec".

Sfîrșitul actului de creație este prilej de voluptate și eliberare pentru muzician : „După ce am terminat de scris „Tristan..." o imensă, adîncă și senină liniște se așterne peste sufletul meu turmentat. Creația mă ajutase să mă ușurez de o povară sub a cărei apăsare eram gata-gata să mă prăbușesc".

Privind cultura ca pe o prelungire a naturii menită să amplifice forțele vital-animalice ale omului, Nietzsche contrazice pe Du Bellay care promova ideea insuficienței facultăților naturale în procesul creației, arta învingînd natura, care poate fi astfel corectată din punct de vedere artistic. Este absolut verosimil că prin creativitate omul se desprinde definitiv de animal. Punînd semnul egalității sau măcar al echivalenței între muncă și creație, afirmația va căpăta un sens strict veridic prin cuvintele lui Lenin „Munca l-a creat pe om". Iată-l deci pe om în postura, nu doar de creator ci și de autocreator, sau de rezultat al unui proces de creație propriu.

Lucian Blaga face chiar o clasificare și o diferențiere a caracteristicilor pe planul creativității la animal și om :

Scanned with OKEN Scanner

1. Animalul există exclusiv întru imediat și pentru securitate. 2) El cunoaște în felul său lumea concretă. 3) Animalului i se pot atribui anumite categorii cognitive în sens funcțional. 4) El poate fi producător de civilizație dar astilistică, stereotipă și atemporală. Spre deosebire, Omul 1) nu există exclusiv întru imediat ci și în orizontul misterului și pentru revelare. 2) este înzestrat cu un destin creator. 3) este înzestrat și cu categorii cognitive și cu categorii abisale. 4) Omul are posibilitatea de a crea o civilizație de aspect stilistic și istoric valabilă.

Un alt atribut specific uman este gîndirea creatoare — componentă principală a creativității (în artă, știință, tehnică), dar nu singura.

Russeau ridică natura la rangul unei stări sufletești complexe. Pentru Goethe, primăvara era un veșnic început, un veșnic îndemn spre creație, un simbol al creativității. De fiecare dată aștepta primăvara. Setea / sa de primăvară, obsesia tinereții veșnice stăpîneau asupra sa în așa măsură încît păreau să triumfe și în ființa sa fizică. Primăvara însemna frumusețe, iar frumusețea l-a fascinat întotdeauna pe Goethe. Dar ce e cuceritor și unic în primăvară nu e faptul frumuseții, nici al frumuseții care e tinerețea. Esența. primăverii este de a reveni ; de a crea. Acesta e miracolul ei, miracol repetat în fiecare ființă, la nesfîrșit. La Goethe exista o adevărată religie a creației : „E indiferent dacă ești Napoleon sau Beranger. Esențialul e să fii productiv". Această religie și filosofie l-a însoțit pînă la capătul vieții sale.

Ajungem la noțiunea de „materie a creației" — care prin actul creației, capătă formă și dimensiunile proiectate și este cuprinsă în afară, găsindu-și un spațiu propriu în lumea reală sau ideală.

Brâncuși spunea că greu nu e să faci ceva concret, ci să te pui în starea de a face. Adică să ai o anumită atitudine față de material, față de continutul artistic indeterminat al acestuia. Acest material — de la argila colorată, frămîntată cu o candidă naivitate de mîna copilului, pînă la opera de artă, „Gioconda", „Sonata lunii" sau „Luceafărul", parcurge diverse etape psihologice/ Trebuie creată putința de a crea, e necesară modelarea dintru întîi a minții, sufletului și mîinii pentru a finaliza marile opere.

S-ar putea spune că imaginația, fantazarea, inspirația, citate în teoria artei încă din antichitate joacă un rol primordial în creativitate.

Platon recomandă imaginarea faptului artistic după modelul „materialului" divin sau uman.

. Arta pornește de la un dat și are ca sarcină remodelarea acestuia într-o manieră proprie. Dar... „Pentru ce a re-face și nu a face ? Pentru ce a copia și nu a crea ?" cum spune Saint — Paul Rouse.

Ferindu-se de a fi doar un act imitator, creatia cere o doză nealterată, de trăire, de autenticitate și adevăr : Pindar — „În adîncul sufletului, vocea noastră își trage inspirația" și Horațiu — „Dacă vrei să plîng, să încerci tu mai întîi durerea".

Teoria poate fi în parte falsă, dar ea rămîne semnificativă sub raportul legitimării celei mai tradiționale definiții, a metodei de creație, ca mod de solidarizare inefabilă a operei de creatorul său, și în sens lărgit, de însăși viața.

Camil Petrescu dă astfel definiția scriitorului „Un scriitor e un om care exprimă în scris cu sinceritate ceea ce a simțit, ceea ce a gîndit, ceea ce i s-a întîmplat în viață" subliniind : „Nu se scrie cu talent, se scrie cu sînge". Nu se scrie ușor, scrisul nu e plăcere, e chin, e ocnă".

Freudenberg zugrăvea astfel pe titanul muzicii, Beethoven : „Acela care, pentru a oferi lumii ce are el mai bun a trebuit să-și sacrifice nu numai fericirea ci pe sine, în întregime, adînc rănit, pînă la marginea pieirii".

Orice creație presupune o energie nelimitată, asemănătoare poate celei care, acum cîteva mii de ere, a zămislit din apă si cer ciobul nebulos de viață. Asemănătoare celei cu care Egmont (Goethe), în fața mortii, tinea încă sus steagul visului lui : „Mor pentru libertatea pentru care am trăit și am luptat și pentru care acum sufăr și mă jertfesc".

Orice creație presupune un anume curaj : curajul de a lua mereu totul de la capăt : „Meseria scriitorului este să învețe să scrie" (Jules Renard), curajul visului și al realității totodată. Sub mutația existențială — dintr-un destin biologic într-unul creator — creatorul va căpăta un aspect magnific și tragic tot-

Scanned with OKEN Scanner

odată. Iar destinul acestuia un profil complex, deosebit, coordonat de legi tulburătoare și inprevizibile.

„Nu ești artist, afirmă Gide — decît cu condiția dominării stării lirice". Stare neutră nu există.

Pentru Michelangelo creația este agonie și extaz nesfîrșit. Eminescu își retrage existența într-o sferă proprie, inviolabilă și sacră. Disprețul suveran pentru lumea dinafară este îndreptățit: „Trăind în cercul vostru strîmt / Norocul vă petrece / Ci eu în lumea mea mă simt / Nemuritor și rece /. Ideea unui crez organic în propria creație apare tot la el: „Predecesorii noștri credeau în ceea ce scriau cum Shakespeare credea în fantasmele lui. Îndată însă ce conștiința vede că imaginile nu sunt decît un joc atunci... se naște neîncrederea sceptică în propriile creațiuni".

Prin însăși structură și simbol, arta refuză scepticismul, deși tot ceea ce se creează este sub zodia apăsătoare a întrebărilor va trăi sau nu? de ce scriu? pentru cine scriu? Întrebări la care nu se va putea niciodată răspunde în mod satisfăcător. Lui Van Gogh i se atribuie opinia după care artistul creează pentru el însuși. Nici nu-l interesează dacă opra sa va fi apreciată sau nu. Totul este creația. Se poate trăi numai pentru ea, fără nici o altă satisfacție. Este bucuria naturii în procesul formativ — și se poate compara vreunul din semnele de prețuire inventate de om cu această stare unică?

Nuanța (oricît de slabă) de egoism este evidentă. .Creația este un mod de existență. Dar creatorul închis într-o cameră fără uși și ferestre cu propria sa creație în față — s-ar sufoca. O mamă nu-și ține în fașă copilul o viață întreagă. După ce l-a crescut îl aruncă în Marea Vîltoare a sorții. Singurătatea n-a caracterizat creația. Singurătatea este o simplă întoarcere în primitivism. Iar creația este substanța continuității — a veșnicei înaintări.

* * *

Care este viitorul creației? Domeniul este atît de fragil și instabil încît o previziune cu 100 sau măcar cu 25 de ani ar părea o îndrăzneală. Într-o lume în care creația tehnică își spune cuvîntul de ordine, accelerînd mersul secolelor, soarta artei pare a fi ignorată. Și totuși, pe întreg rotundul pămîntului, omenescul nu va pieri. Generațiile supertehnicizate vor asculta încă Mozart, Listz, Chopin. Îndrăgostiții mileniului trei vor scrie încă versuri de dragoste.

Astăzi, OMUL NOU — COMUNISTUL, însuflețește mitul creației cu (prin) noi și profunde dimensiuni.

Raportîndu-l la complicatul sistem motivațional care include cele mai sinuoase evoluții ecuații — trebuințe, interese, idealuri, e greu să descifrăm direcția creativității în perspectivă, perspectiva însăși a personalității, creativitatea fiind un element definitoriu în componența acesteia. Oricum, azi, cînd vîltoarea descoperirilor științifice și mersul nebulos al vieții imprimă un stil impresionant personalității (creativității) în actul său creator, Socialismul îi oferă acesteia cadrul social adecvat pentru dezvoltarea ei multilaterală și consolidează un sistem de relații umane unde creativitatea joacă un rol esențial. Modelele umane pe care le prefigurează societatea noastră sînt oamenii angajați în viața reală în procesul elaborării de valori materiale și spirituale. Conferind semnificații grave personalității, socialismul își bazează întregul mecanism pe organizare și decizie, vizînd omul raportat la nivelul realizărilor și împlinirilor superioare.

Viguros și tînăr, actul creator se vrea azi, mai mult ca oricînd o garanție a progresului, un protest împotriva urii, nedreptății și nerespectării demnității omenești. Iar arta, un suflet comun al tuturor oamenilor.

SAVA DOINA-MIHAELA
cl. a XII-a F

Scanned with OKEN Scanner

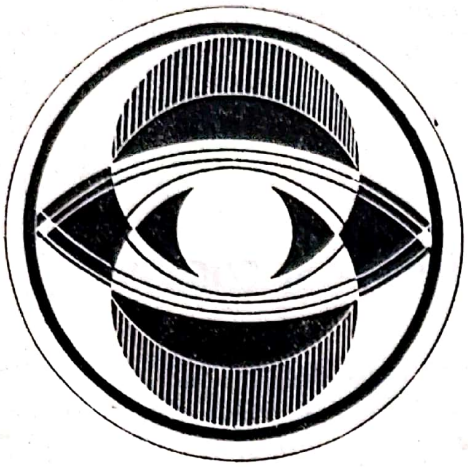

CLUBUL CURIOȘILOR

„Clubul curioșilor" este denumirea pe care am adoptat-o pentru cercul nostru de geografie. Se poate pune întrebarea: de ce „al curioșilor" ?

Răspunsul e simplu: pentru că la această vîrstă, copiii au o dorință nesățioasă de a ști, de a cunoaște, o curiozitate care ar vrea să pătrundă în cele mai întunecate și mai tainice unghere ale universului. Iar cercul nostru ne satisface, în mare măsură, această curiozitate.

„Clubul curioșilor" nu are mai mult de 15—20 de membri, dar, cu toate acestea, la ședințele sale, cabinetul de geografie e plin. (Cabinetul de geografie e locul unde de obicei se întrunesc membrii clubului). Căci în afară de cei 15—20 de membri, la această ședință participă un mare număr de elevi coinvitați, în special elevi care fac parte din internatul liceului, sau din clase mai mici, din care vor fi recrutați în anul viitor membrii cercului.

Cînd, pentru prima dată, în clasa a V-a, am ascultat un referat susținut de un elev al clasei a VIII-a am fost pur și simplu fascinați. Eram siguri că noi nu vom putea niciodată scrie așa ceva. Totul era nou, uluitor, neașteptat pentru noi pe atunci. Astăzi, sîntem intrigați cînd la ședințele noastre, elevii mici sînt uluiți. Repede am mai uitat că am fost și noi ca ei !

Astăzi, „clubul curioșilor" are o preocupare activă și permanentă. Pentru cele două ore la sfîrșitul lunii, ne pregătim întreaga lună, strîngînd materiale (articole, hărți, fotografii) sau lucrînd la referate cu tematici dinainte stabilite.

„Clubul curioșilor" este condus și îndrumat de tovarășa profesoară Donisă. Tovarășa profesoară ne-a deschis un orizont larg prin acest cerc; ne-a făcut să înțelegem că niciodată nu trebuie să ne mulțumim cu ceea ce aflăm în cadrul orelor de clasă, că trebuie întotdeauna să dorim să știm mai mult și mai mult și nu numai în geografie ci în orice materie.

MUNGIU ALINA
cl. a VIII-a C

Scanned with OKEN Scanner

MĂRI ŞI OCEANE — IZVOR DE MISTER ŞI BOGĂŢIE

În ultima vreme se vorbeşte din ce în ce mai mult despre imensele şi necunoscutele rezerve de hrană şi materii prime ale mărilor şi oceanelor. Este suficient să amintim că apele oceanelor şi mărilor pot furniza proteinele necesare pentru zeci de miliarde de oameni. Şi dacă ne gîndim că 71% din suprafaţa globului este acoperită de ape, iar omul nu cunoaşte despre ele decît foarte puţin, ne explicăm de ce explorarea fundurilor submarine devine din ce în ce o problemă a zilei. Se studiază geologia submarină, au fost descoperite mine de diamant în apropierea coastei de S-V a Africii la o adîncime numai de 60 km.!, relieful, posibilităţile de descoperire a noi zăcăminte, de raţionalizare a pescuitului. Dar pentru explorarea adîncimilor, nici o maşină nu poate înlocui prezenţa omului, supleţea lui în adaptarea la diferite situaţii.

Părerea că la o adîncime mai mare de 500 m nu poate exista viaţă, a fost infirmată de către cercetările efectuate începînd cu cele ale vasului „Challenger", care în 1872 a reuşit să scoată la suprafaţă animale marine de la adîncimea de 2.000 m. Mai tîrziu în 1902 Albert de Monaco descoperă peşti la adîncimea de 6.000 de m., iar în 1948, vasul danez „Galatheea" a recoltat anemone de mare şi moluşte de la 10.400 m. adîncime. Acest necunoscut care este hidrocosmosul sau „imperiul lui Neptun" începe a fi cercetat graţie experienţelor unor savanţi şi cercetători ca: Picard, Yves Cousteau, Scott Carpeten sau Allin Vin. Cercetările recente de biologie marină au demonstrat existenţa şi universalitatea vieţii în hidrocosmos. Condiţiile severe ca: presiunile enorme, întunericul şi frigul fac ca pe fundul mărilor şi oceanelor să trăiască crustacee, scoici, midii, arici de mare, meduze şi altele care au reuşit să se adapteze. Aceste animale sînt oarbe şi sînt colorate mai puţin viu. Ele reprezintă o mare diversificare a speciilor, datorită faptului că la mari adîncimi, factorii mediului ambiant au rămas la nivel constant. Mările şi oceanele prezintă un interes deosebit, prin resursele imense de materii prime industriale, depozitele de minereuri de fier, aur, cupru, plumb, diamante sînt apreciate ca formînd 30% din totalul surselor terestre. Platforma submarină conţine petrol şi gaze naturale care au început să fie exploatate cu ajutorul platformelor plutitoare pentru forajul sondelor submarine. Pe fundul mărilor şi oceanelor există un depozit imens de fier şi mangan sub forma unor bulgări de mărimea unei portocale. Dacă în prezent populaţia globului este de peste trei miliarde de locuitori, în anul 2.000 ea va ajunge la şapte miliarde, fiind lesne de înţeles interesul economic pe care îl prezintă bogăţiile hridrosferei datorită uriaşelor rezerve de proteine, grăsimi, fermenţi şi vitamine pe care le conţin peştii şi algele marine.

Algele au o importanţă foarte mare. În unele ţări ca: Japonia, China, Coreea, Indonezia şi Irlanda, algele sînt preparate şi transformate în pîine, prăjituri, checuri, bomboane, îngheţată, ciocolată, conserve de ciuperci şi altele. Aşa numita algă brună, „Laminaria digitta" sau „Laminaria stenophile" (ceapa de

Scanned with OKEN Scanner

mare) conține 0,25—0,75 gr% iod și se folosește la extragerea iodului. Prevăzindu-se explozia demografică a viitorului, unii arhitecți, ca Rudolf Doernach din RFG, propun construcția de orașe plutitoare sau bio-orașe. Ținînd seama de cele de mai sus, reiese clar importanța acțiunilor de cercetare și folosire în scopuri pașnice a mărilor și oceanelor, acțiune întreprinsă în cadrul „Deceniului oceanologiei internaționale", 1970—1980, la inițiativa ONU.

SOFRONIE ADRIAN
cl. a IX- a A

* *
*

După numeroase cercetări, oamenii de știință au ajuns la concluzia că în anul 2.000 populația globului se va dubla, iar Pămîntul va deveni un adevărat furnicar uriaș. Și dacă acum, în zilele noastre, atîția oameni mor din cauza subnutriției, atunci ce se va întîmpla cu populația multiplicată a viitorului? Iată întrebarea pe care și-o pune știința și la care unii biologi au reușit să răspundă în parte. În adîncurile azurii și înspumate ale mărilor și oceanelor, se află un belșug nemaipomenit, însă abia bănuit de privirile noastre ce nu pot străpunge imensitatea apelor. Aici se află adevărate „pajiști plutitoare" cu cantități uriașe de alge și plante din lumea subacvatică. Aceste alge reprezintă o serioasă rezervă de hrană pentru omenire, căci ele ar putea lua oricînd locul alimentelor tradiționale. Pe lîngă plantele subacvatice, oceanul are și alte bogății hrănitoare, adevărate tezaure de midii, stridii, și alte felurite scoici comestibile. Midiile și stridiile conțin multe substanțe hrănitoare căci un exemplar echivalează cu un pahar de lapte.

O altă hrană tot atît de solicitată, poate chiar mai mult, o constituie nenumăratele neamuri de pești ce populează din cele mai vechi timpuri adîncurile oceanelor și mărilor. Prin pescuit se acumulează o bogată sursă de hrană, care împreună cu celelalte exemplare amintite mai sus, va constitui hrana populației din viitor.

Oamenii, căutînd aceste izvoare de hrană, descoperă și alte felurite bogății ale oceanelor și mărilor. De exemplu, pe lîngă sursele de hrană, apele ne pot oferi cantități imense, uriașe tezaure de zăcăminte petrolifere pentru care întinderile azurii pot fi numite pe drept cuvînt „mine lichide". Fundul mărilor este pavat cu minereu de fier și mangan de cea mai bună calitate sub formă de concrețiuni. Astfel de concrețiuni, un fel de bulgărașe de minereu, există aproape pe fundul tuturor mărilor și ele conțin mangan, fier, nichel, cupru și multe elemente rare ca: argint, uraniu, heliu, neon, aur și multe altele. Din aurul dizolvat în apa oceanelor s-ar putea construi un cub cu înălțimea de 800 m.

Iată deci, că oceanul conține bogății imense. La toate acestea se adaugă surse inepuizabile de energie ca mareele, apa grea etc. Oceanul va fi un izvor de prosperitate pentru omenirea viitorului. El va putea rezolva problema hranei, a apei, a materiilor prime și a energiei electrice pentru generațiile viitoare. Cuvintele rostite de tovarășul Nicolae Ceaușescu la prima conferință națională a cercetării științifice și proiectării — „Se prevede că rezervele existente în oceane și mări vor constitui în viitor rezerve inclusiv pentru alimentația omenirii" — se vor împlini.

STRAT LILIANA
cl. a VII-a C

Scanned with OKEN Scanner

PROBLEMA NR. 1377

O funcție continuă f pe mulțimea R, satisface relația :

$$f(x_1 - x_2) = \frac{f(x_1)}{f(x_2)} \quad (1),\ x_1,\ x_2 \in R.$$

1. Să se arate că funcția f ia numai valori pozitive pentru (A) $x \in R$.
2. Să se deducă că dacă f satisface (1), atunci satisface și relația ; $f(x_1 + x_2) = f(x_1) \cdot f(x_2)$ (2) și reciproc.
3. Să se arate că pentru orice n real avem :
a) $f(nx) = [f(x)]^n$ și b) $f(-nx) = [f(x)]^{-n}$.
4. Ținînd seama ce dele de mai sus, să se dea expresia lui f.

Rezolvarea problemei

1. În relația (1) înlocuim $x_1 = 2x$ și $x_2 = x$; obținem :

$$f(x) = \frac{f(2x)}{f(x)} \Rightarrow f(2x) = [f(x)]^2$$

Deci, pentru orice număr real $r \in R$ avem :

$$f(r) = f\left(2\frac{r}{2}\right) = \left[f\left(\frac{r}{2}\right)\right]^2 \geqslant 0$$

Deci, funcția f ia numai valori pozitive pentru (A) $x \in R$.
2. În relația (1) considerînd $x_1 = y_1 + y_2$ și $x_2 = y_2$ obținem :

$$f(y_1 + y_2 - y_2) = \frac{f(y_1 + y_2)}{f(y_2)} \Rightarrow f(y_1)f(y_2) = f(y_1 + y_2)$$

Dacă în relația de mai sus schimbăm notația y cu x obținem relația (2).
Dacă în (2) considerăm $x_1 - y_1 = y_2$ și $x_2 = y_2$ obținem :

$$f(y_1 - y_2 + y_2) = f(y_1 - y_2)f(y_2) \Rightarrow f(y_1 - y_2) = \frac{f(y_1)}{f(y_2)}$$

Dacă în această relația înlocuim pe y cu x obținem relația (1).
3. Vom demonstra relațiile a) și b) mai întîi pentru numere naturale.
Dacă în relația (2) $f(x_1 + x_2) = f(x_1).f(x_2)$ înlocuim $x_1 = x_2 = x$ obținem : $f(2x) = [f(x)]^2$
Prin metoda inducției complete vom arata că :

$$f(nx) = [f(x)]^n$$

1. Am verificat anterior relația pentru $n = 2$
2. Presupunem că $f(nx) = f(x)]^n$
Trebuie să demonstrăm că $f[(n + 1)x] = [f(x)]^{n+1}$ n fiind un număr natural $n + 1$ este tot un număr natural.
Considerînd $n + 1 = n'$ obținem :

$$f[(n + 1)x] = f(n'x) = [f(x)]^{n'} = [f(x)]^{n+1}$$

Am demostrat deci că $f(nx) = f(x)]^n$ adică relația a).
Pentru a demostra relația b) considerăm în relația (1) $x_1 = x_2$; obținem $f(0) = 1$.
Considerăm în relația (2) $x_1 = x$ și $x_2 = -x$; obținem :

$$f\,0) = f(x).f(-x) = 1 \Rightarrow f(-x) = [f(x)]^{-1}$$

Scanned with OKEN Scanner

De asemenea relațiile a) și b) se verifică și pentru $n = 0$

$$f(0 \cdot x) = [f(x)]^0 = 1$$

Demonstrînd relația b) am extins relația a) și pentru numere întregi (am demonstrat-o și pentru numere negative); demonstrînd relația a) am extins relația b) pentru numere întregi.

Vom demonstra cele două relații pentru numere raționale.

Fie n un număr rațional $n = \frac{p}{q}$ unde p, q sînt numere întregi.

$f\left(q \cdot \frac{p}{q} x\right) = \left[f\left(\frac{p}{q} x\right)\right]^q$ q fiind un număr întreg am putut aplica relația ce am demonstrat-o anterior pentru numerele întregi.

Deci, $f\left(q \cdot \frac{p}{q} x\right) = f(px) = \left[f\left(\frac{p}{q} x\right)\right]^q$

Considerînd ultimii doi termeni ai egalității de mai sus și știind că $p \in Z$ avem :

$$f(px) = [f(x)]^p = \left[f\left(\frac{p}{q} \cdot x\right)\right]^q$$

Ridicînd această egalitate la puterea $1/q$

$$f\left(\frac{p}{q} x\right) = [f(x)]^{\frac{p}{b}}$$

$\frac{p}{q} x$ fiind un număr rațional (x l-am considerat natural) am demonstrat relația a) pentru numere raționale.

La fel se demonstrează și relația b) considerînd $n = -\frac{p}{q}$

Să considerăm acum $n \in R$ și q_n un șir format din numere raționale care tinde la n.

$$\lim_{n \to \infty} f(q_n x) = f(\lim_{n \to \infty} q_n x) = f(x) \lim_{n \to \infty} q_n = [f(x)]^n.$$

Deci, $f(nx) = [f(x)]^n$ (în demonstrație ne-am folosit de faptul că relația era demonstrată pentru numere raționale și că funcția este continuă ceeace ni se dă din ipoteză).

Analog se demonstrează relația b) pentru numere reale considerînd în loc de n ; $-n$.

4. Din proprietățile de mai sus deducem că $f(x) = a^x$.

Într-adevăr funcția $f(x) = a$ satisface condițiile date inițial :

(1) $$f(x_1 - x_2) = a^{x_1 - x_2} = \frac{a^{x_1}}{a^{x_2}} = \frac{f(x_1)}{f(x_2)}$$

(2) $$f(x_1 + x_2) = a^{x_1 + x_2} = a^{x_1} \cdot a^{x_2} = f(x_1) \cdot f(x_2)$$

Deasemenea $f(nx) = a^{nx} = [a^x]^n = [f(x)]^n$

$$f(-nx) = a^{-nn} = [a^x]^{-x}(= [f(x)]^{-n}$$

Deasemenea conform ipotezei funcția exponențială este continuă pe mulțimea R ; are domeniul de definiție mulțimea R și mulțimea valorilor R.

Rezolvare dată de
PĂNESCU DORU, absolvent

Scanned with OKEN Scanner

WERNHER VON BRAUN, PĂRINTELE NECONTESTAT AL ZBORURILOR INTERPLANETARE

Știința cercetării zborurilor astronomice a suferit o grea pierdere prin dispariția „maestrului" său, dr. Wernher von Braun, director al „George C. Marshall Space Flight Center: din Huntsville.

Născut la Wirstz (R.F.G.) în 1912, dr. von Braun a adus o valoroasă contribuție la cucerirea spațiului cosmic și la perfecționarea mijloacelor de zbor. Încă din 1937 el a proiectat o rachetă montată pe un „Heinkel-112". În 1939, sub conducerea sa, la Peenemünde, au lucrat numeroase echipe cu sarcini precis delimitate în construcția de „A-4" și „A-5", prototipuri anterioare celebrei rachete „V-2", cum ar fi cele avînd în frunte pe : Walter Riedel (planuri) de construcție a rachetei, Eberhard Rees (asamblare), Rudolf Hermann (tunel aerodinamic de încercări), Hermann Steinding și Ernst Steinhoff (ghidajul și comanda electronică).

A doua lansare, reușită în august 1942, a permis obținerea unei performanțe tehnice : depășirea pragului sonic. Bombardamentele din august 1943 au determinat mutarea centrului de cercetări de la Peenemünde în subterana „Mittelwerk" (lîngă Nordhausen, în Munții Harz).

Din dorința de a subordona total „Wehrmacht-ul", „SS-ul", prin Henrich Himmler, a făcut propuneri doctorului von Braun de a părăsi armata și de a trece, cu cercetările sale de o covîrșitoare importanță, în „SS". Refuzul propunerii a atras după sine închiderea și inculparea într-un proces, între capetele de acuzare figurînd lipsa de interes manifestată de savant față de rachetele militare și preocuparea sa permanentă în explorarea spațială.

La cererea generalului Dornberger, dr. von Braun a fost eliberat — fără el nu ar fi fost posibilă construcția lui „V-2".

Împreună cu echipa de cercetători de sub conducerea sa, dr. von Braun și-a dat seama că apropierea armatelor aliate putea atrage după sine suprimarea lor fizică de către naziști (pentru păstrarea secretelor militare). De aceea au căutat o modalitate de predare prin intermediul fratelui său, Magnus von Braun.

Scanned with OKEN Scanner

Opțiunea pentru S.U.A. a fost motivată de ideea că acolo vor dispune de mijloacele și condițiile necesare continuării cercetărilor privind explorarea spațiului cosmic. Mijlocitorul contactului a fost un agent secret al armatei americane, Charles Stewart, iar operațiunea de preluare a valoroșilor specialiști aerospațiali s-a numit codificat „Overcast" și mai apoi „Operation Paperclip".

Ajuns în S.U.A., Wernher von Braun devine consilier al armatei americane pentru încercarea rachetelor „V-2" la White Sands.

Între 1950—1960, și-a desfășurat activitatea ca director tehnic pentru realizarea rachetelor „Redstone", „Jupiter" și „Pershing". Acestea au constituit baza de plecare a viitoarelor lansatoare de rachete „Explorer I" și „Pioneer IV" ce au introdus S.U.A. în era spațială. Legat de semnificația și importanța practică a zborurilor interplanetare, de viitorul lor, dr. von Braun spunea în „Science et Vie-Numéro Hors série 1969 — La lune" :

Înaintea zborului său nemuritor deasupra Atlanticului în 1927, Lindbergh anunța că scopul său este Parisul. Dar dacă unicul scop era de a ajunge la Paris, ar fi putut foarte bine să facă această călătorie, mai confortabil, cu vaporul. Adevăratul său scop era de a demonstra că venise timpul ca avioanele să poată traversa Atlanticul în toată siguranța. Parisul nostru de azi este Luna și avantajele pe care le vom căpăta de aici vor depăși cu mult importanța imediată a călătoriei, așa cum s-a întîmplat și la Lindbergh".

Bibliografie — Wernher von Braun : Histoire mondiale de l'astronautique, 1968, Ed. reunită „Paris-Match-Larousse".

POGÎNGEANU ADRIANA
cl. a XI-a C

Scanned with OKEN Scanner

NEVROZA ASTENICĂ

Uneori, în perioada de maximă intensitate a trăirilor se produce o perturbare a echilibrului bio-psiho-social ivindu-se anumite afecţiuni psihice pentru care trebuie solicitaţi numaidecît specialişti.

Pentru exemplificare, m-am adresat tovarăşului Nicolae Păruş, medic primar la Spitalul Socola, Iaşi, doctor în ştiinţe medicale. Domnia sa a răspuns cu amabilitate la întrebările noastre, manifestîndu-şi dorinţa de a se opri doar asupra uneia dintre maladiile psihice întîlnite din păcate şi la vîrstele tinere : neurastenia sau nevroza astenică.

— De fapt ce este neurastenia şi care sînt cauzele ei ?

— Neurastenia este o afecţiune datorată epuizării sistemului nervos prin supraîncărcarea în munca intelectuală şi fizică, lipsei de odihnă suficientă şi e legată în special de trăiri negative în condiţii nefavorabile de viaţă, la care se poate adăuga uneori şi influenţa unor boli a diverselor organe.

— Există la baza apariţiei neuroasteniei un conflict psihic de durată denumit factor psihogen (stress) care poate avea diverse aspecte în funcţie de condiţiile de trai, raporturi sociale şi mediul social al individului. În afară de cauza determinantă pot exista o serie de factori favorizanţi : surmenajul prin suprasolicitare şi somn insuficient, aşteptarea îngrijorată, neîncrederea în viitor, cît şi supraeforturile depuse de către unii pentru atingerea unor ţeluri care sînt deasupra capacităţii lor de realizare.

— Există o legătură între asteniile produse de diverse boli somatice sau stările de oboseală şi nevroza astenică ?

— Nu trebuie confundate. Astenia nevroticului prezintă un caracter aparte, neplăcut, patologic şi se diferenţiază de oboseala fiziologică care apare în urma unui efort fizic sau intelectual, prin faptul că persistă după odihnă.

— Cum poate fi prevenită neurastenia ?

— În primul rînd trebuie să căutăm să îndepărtăm pe cît posibil factorii nocivi ce contribuie la declanşarea ei.

Scanned with OKEN Scanner

Măsurile profilactice trebuie aplicate încă din copilărie, printr-o educaţie adecvată care să urmărească formarea de personalităţi tenace, capabile să reziste evenimentelor cauzatoare de traume psihice şi stărilor conflictuale de durată. Este necesar să se facă copiilor o educaţie sexuală în special la pubertate, să nu fie *„cocoloşiţi"*.

Părinţii, educatorii şi profesorii trebuie să cunoască cauzele nefavorabile care pot influenţa dezvoltarea personalităţii copilului şi să contribuie prin toate mijloacele educative şi măsuri adecvate, pentru evitarea factorilor care pot da naştere unei personalităţi cu potenţialitate nevrotică.

O atenţie deosebită trebuie acordată normelor de igienă a muncii. În această privinţă, un rol important revine modului de utilizare a timpului liber. Odihna reconfortantă din cursul nopţii să fie respectată prin evitarea nopţilor albe repetate în diferite împrejurări. Se va evita, pe cît posibil, monotonia în activitate, deoarece acest lucru duce, în unele cazuri, la surmenaj. O activitate monotonă, puţin variată, neinteresantă pentru cel ce o exercită, constituie un factor de obosire, de uzare a sistemului nervos.

— Odată instalată, probabil că nevroza astenică poate beneficia şi de tratament ?

— Desigur. Tratamentul nevrozei urmăreşte în primul rînd înlăturarea suprasolicitării sistemului nervos, crearea unui regim de protecţie prin scutirea de muncile şi ocupaţiile obişnuite, pentru o perioadă de timp. La măsurile de protecţie se adaugă şi tratamentul medicamentos prescris şi controlat de medic, care se face ambulator, sau, în cazuri deosebite, la spital. Dar trebuie avut în vedere că este mai uşor a preveni, decît a trata.

Interviu luat
de POPA IRINA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

INTERVIU . . . PRINTRE PICĂTURI

Cu toate că interlocutorul meu, criticul Daniel Dimitriu, este foarte ocupat, am reușit totuși, între o înregistrare la radio și o ședință și în pauzele cînd telefonul și soneria nu-l solicitau, să-i pun cîteva întrebări la care a avut amabilitatea să-mi răspundă.

— Pentru început, dacă vreți să ne spuneți ceva despre poezia ieșeană contemporană.

— Ca peste tot trăim un moment foarte fecund pentru poezie. După părerea mea, critica și proza care se scriu astăzi nu pot intra în competiție alături de poezie. Apar foarte multe volume de versuri și din această cauză numărul cărților, mediocre sau onorabile, este destul de mare. Dar putem spune că de aproape zece ani încoace, poate chiar de mai multă vreme, în ceea ce privește poezia, apare cel puțin în fiecare an un volum, dacă nu mai multe, care pot fi trecute în seria evenimentelor literare.

La Iași avem, mai ales în generația care se află în pragul maturității, poeți interesanți, aș spune inconfundabili ; m-aș referi desigur la M. Ursache, la Ioanid Romanescu și nu pentru că ultimul este coleg de redacție ci pentru că văd în el un poet foarte dotat, deși inegal, aceasta și pentru că formula poetică pe care o folosește este extrem de dificilă. Dintre cei tineri, care vin cu un singur volum sau cu nici unul, se desprind cîteva nume : Balahur (deși volumul de debut nu-l reprezintă întru totul) sau Mihăescu, Leoveanu, Gabriela Scurtu. Alții publică puțin și poate vina e a mea că nu-i cunosc foarte bine pe toți.

— Ce părere aveți despre limbajul modern în poezie ?

— Problema dificultății perceperii poeziei moderne este o falsă dilemă, un caz puțin artificial construit.

În poezie ca și în dragoste nu trebuie să ai numai disponibilitate, talent, să fii credincios și loial, dar trebuie să și știi să iubești. Astfel spus, poezia ca și dragostea, trebuie învățate. Poezia modernă creează dificultăți și derută în rîndul cititorilor din două motive : în primul rînd pentru că ei confundă verbul poetic cu cuvîntul din dicționar ce are un sens în general precis și mai restrîns. Dar poezia vrea de multe ori să comunice niște stări pe care expresivitatea uzuală a limbajului nu le poate acoperi. Cineva spunea foarte frumos că un poet exprimă într-un anume fel un lucru, derutant sau insolit tocmai pentru că acel lucru nu poate fi spus altcumva. O a doua cauză a acestei uimiri pe care o provoacă limbajul modern al poeziei ar fi că alături de poeții autentici,

Scanned with OKEN Scanner

acest limbaj este folosit și de veleitari și că de multe ori un limbaj incoerent, împănat cu artificii spectaculoase, maschează lipsa de talent și un astfel de poet poate trece în ochii cititorului un poet subtil, misterios sau știu eu cum ! La urma urmei accesibilitatea unei poezii primește sesizarea unui fond, a unui miez incandescent. Acest miez incandescent cînd există, și în adevărata poezie există, poate fi sugerat în termeni mai ușor sau mai greu accesibili. Nouă ni se pare că înțelegem totdeauna poezia lui Eminescu, cum ar fi „Pe lîngă plopii fără soț". În realitate, la o analiză foarte atentă observăm că și un asemenea text are multe lucruri care nu sînt accesibile la prima vedere. A ne mulțumi cu ceea ce comunică el în primul moment înseamnă a nu-l înțelege.

— De cîtva timp întîlnim tot mai mult poezia angajată. Ce ne puteți spune în acest sens ?

— Da, astăzi poezia angajată se pune în termeni foarte insistenți și pe bună dreptate ; dar nu trebuie să vedem în poezia angajată o poezie a sincerității și a enunțului. Poezia angajată presupune înțelegerea faptului de viață în toată complexitatea lui, nu unilateral. Mulți consideră că a scrie poezie angajată înseamnă a face o declarație dar știm foarte bine că în artă profesiunile de credință sînt valabile numai dacă au „acoperire în aur" (talent).

Revenind la ceea ce se întîmplă la poezia de azi aș spune că în ultimii ani am avut ocazia să citim niște cărți exemplare sub aspectul angajării, al angajării poetului la destinele poporului nostru, la istoria și faptele sale de azi. Nu întîmplător poeți ca Ioan Alexandru sau Adrian Păunescu, pentru a nu spune decît două nume, au fost așezați în descendența unei foarte pretențioase tradiții. Avem, cu excepțiile de rigoare, o poezie politică puternică, o poezie patriotică serioasă.

Poezia neangajată este poezia refugiilor facile și acestea pot fi de foarte multe feluri, este poezia care de fapt demonstrează neputința de a sesiza confruntările, aspirațiile, idealurile omului de azi.

— În încheiere dacă vreți, cîteva păreri despre poezia elevilor.

— Spre rușinea mea, de cînd lucrez la această revistă, nu m-am oprit prea mult asupra poeziei celor foarte tineri, ar fi trebuit să fiu mai silitor. Promit c-am s-o fac (este și o dorință mai veche). Totuși pot să dau niște nume pe care le-am cunoscut în perioada cînd erau în cataloagele școlilor, nume despre a căror înzestrare poetică nu am nici un dubiu. Mă refer la Leoveanu, Tamara Pintilie, Gabriela Scurtu (pe aceasta din urmă eu am fost cel care am convins-o să publice în „Convorbiri literare"). Aș dori să stau de vorbă cu elevii ce au aceste preocupări și să cunosc ceea ce știu ; m-ar interesa în foarte mare măsură și felul în care gîndesc poezia și o cunosc, pentru că aici talentele pure, native riscă să se risipească din lipsa unei culturi poetice absolut necesare.

Interviu luat de
POPA IRINA
absolventă

Scanned with OKEN Scanner

IMN

Text : MIRELA MANDRIC, cl. a XII-a F

Cu toţi în cor, noi vrem azi să cîntăm :
Şcolii Eminescu imn să-i înălţăm,
Menirea ei cu toţi s-o preamărim
De-al ei renume mîndri vrem să fim.
La, la, la . . . . . .

Şcoala-i pe lume tot ce-avem mai sfînt
Prin ea munceşte omul pe pămînt,
Şi-i bucuria noastră a tuturor
Că ea ne e părinte iubitor.
La, la, la . . . . . .

Dorinţa-n gînd, în vise şi în faptă
E un pios omagiu totodată
Pentru acei care prin truda lor
Ne-au făurit o cale-n viitor.
La, la, la . . . . . .

Azi inima în cîntec şi-n cuvînt
V-o închinăm făcînd un legămînt :
În pieptul nostru te-om păstra cu do
Săgetător zburînd spre viitor.
La, la, la . . . . . .

Scanned with OKEN Scanner

IMN
Liceului „M. EMINESCU" Iași

Text: M. Nandrie, an IIC. Muzica: prof. A. Fochi
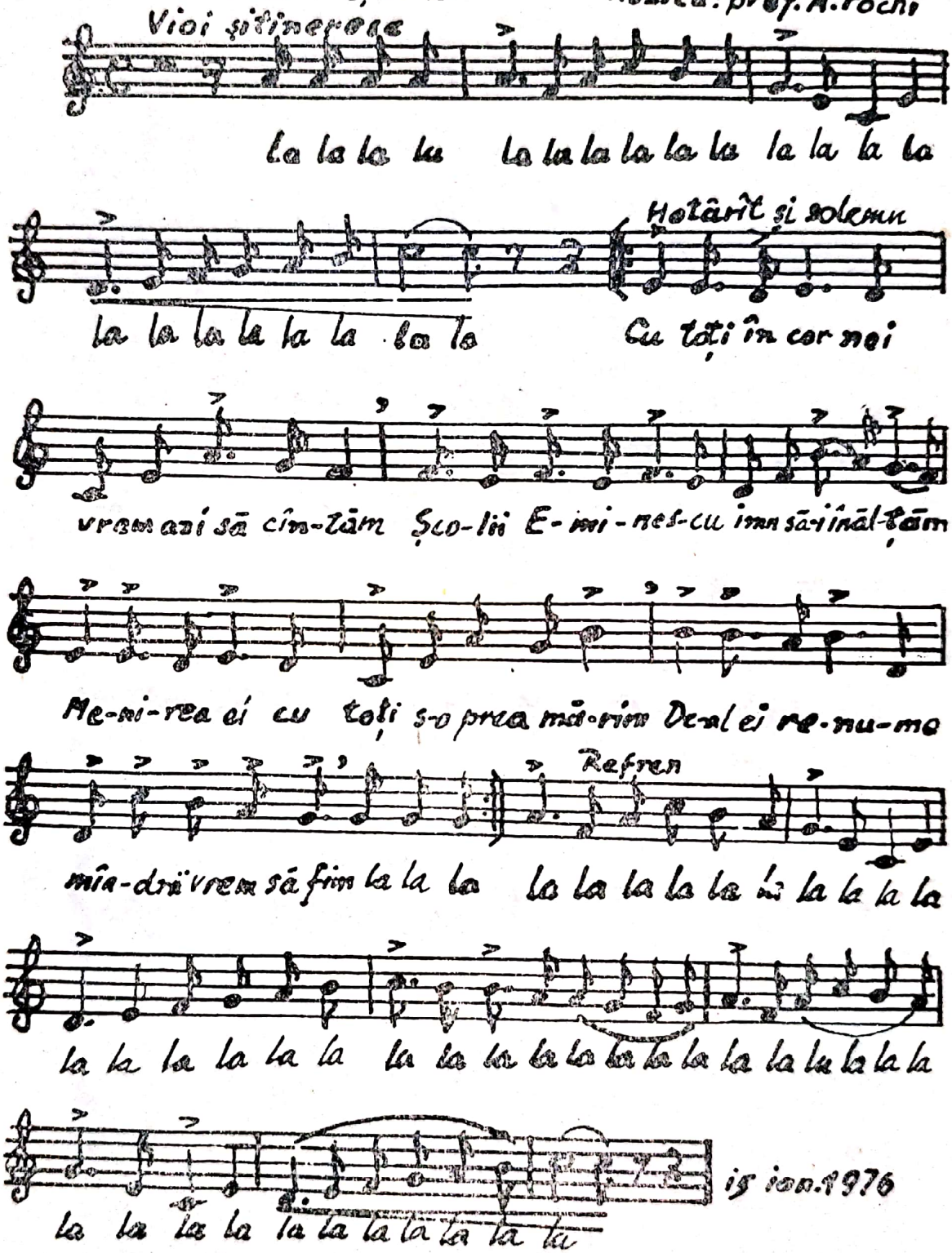
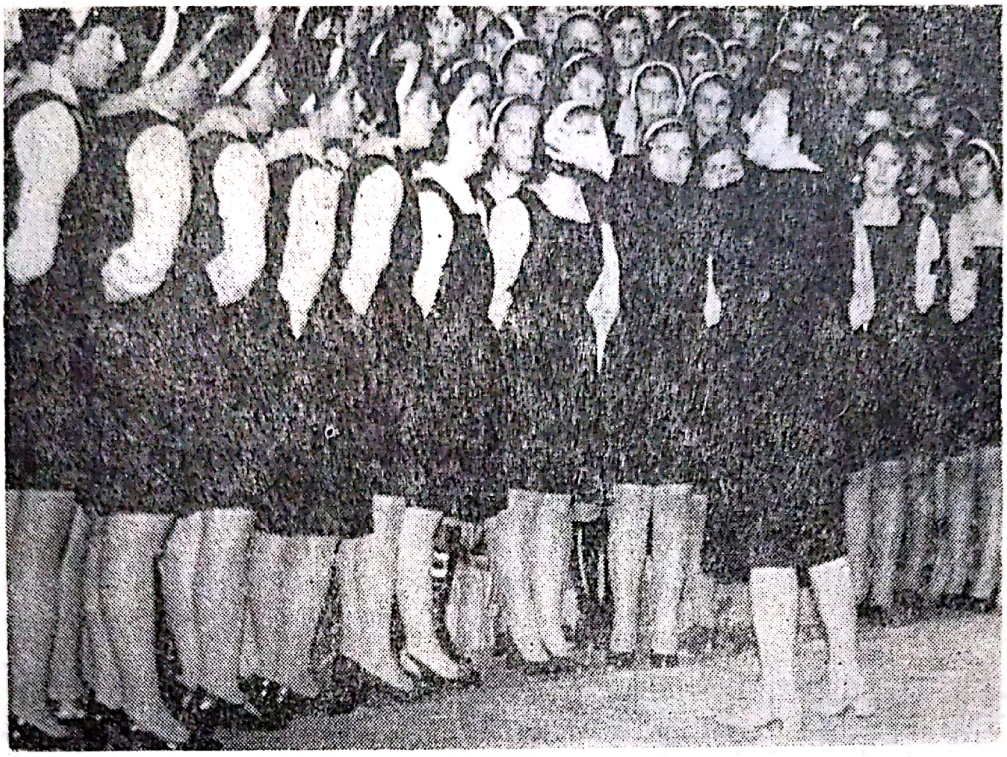

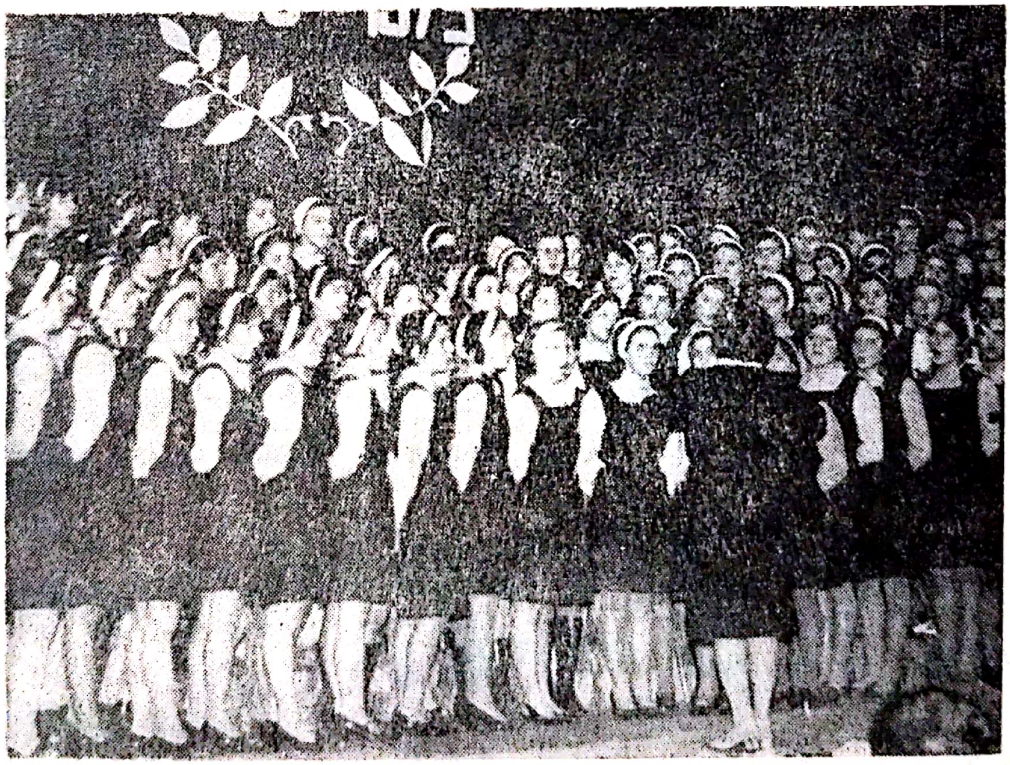

~ SÎNT O PASĂRE CĂLĂTOARE ~

(Melodie pentru chitară)

Text: C. Petrușca

Muzica: Iuliana Proca
anul IV D

Ad libitum
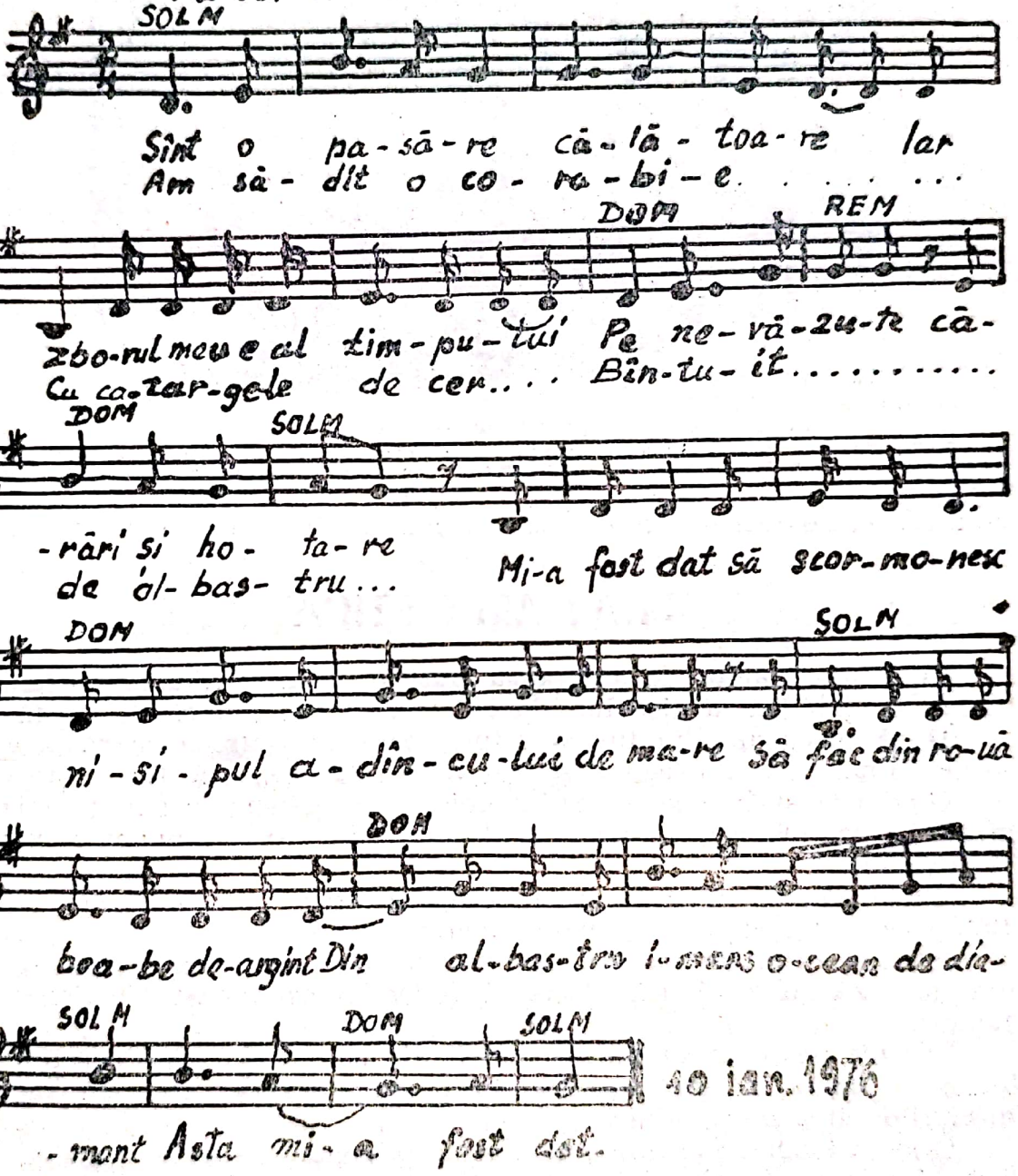
10 ian. 1976

Echipa de handbal a școlii

Rîndul de sus, de la stînga la dreapta : *Sumanaru Lili*, cl. a XI-a A, *Farcaș Valeria*, absolventă, *Spiridon Maria*, cl. a XII-a B, profesor antrenor *Haraga Ioan*, *Avadanei Angelica*, cl. a XII-a B, *Domnescu Adriana*, cl. a XII-a B, *Ionașcu Rodica*, cl. a XII-a B.

Rîndul de jos, de la stînga la dreapta : *Savin Mariana*, cl. a XI-a A, *Pascal Valeria*, absolventă, *Haraga Cristina*, *Vlăgea Elena*, cl. a XII-a B, *Axinia Adelina*, cl. a XI-a B.

URA ! AM CÎȘTIGAT

Cu mult înainte de începerea campionatului național de juniori echipa de handbal a liceului ducea o continuă muncă de pregătire.

După meciurile din tur și retur, toate cîștigate, avea să urmeze turneul final... Acolo aveau să se contureze rezultatele eforturilor depuse.

Gîndurile străpungeau spațiul obișnuit și pătrundeau în țara imaginației... dar triumfa realitatea și dorința de a învinge punea stăpînire pe toate fetele.

Zilele treceau repede... prea scurte pentru o viață de om. Iunie 1977 a venit și odată cu el „ziua cea mare".

Primele rezultate au fost favorabile... dar echipa a trebuit să se mulțumească cu locul doi... locul al doilea în campionatul național de juniori.

Trebuie neapărat subliniată contribuția tovarășului antrenor Haraga Ion, care odată cu jucătoarele a trăit atît clipe de fiori din timpul meciurilor cît și cele „îndulcite" de victorie.

Cele mai bune jucătoare, care s-au evidențiat în mod deosebit, au fost : Avadanei Angela, Spiridon Maria, Ionașcu Rodica, cl. a XII-a B, Farcaș Valeria, absolventă.

Nu trebuie să uităm îndrumările de îmbărbătare ale portarilor : Pascal Valeria, absolventă și Vlăgea Elena, cl. a XII-a B.

AXINIA ADELINA
cl. a XI-a B

Scanned with OKEN Scanner

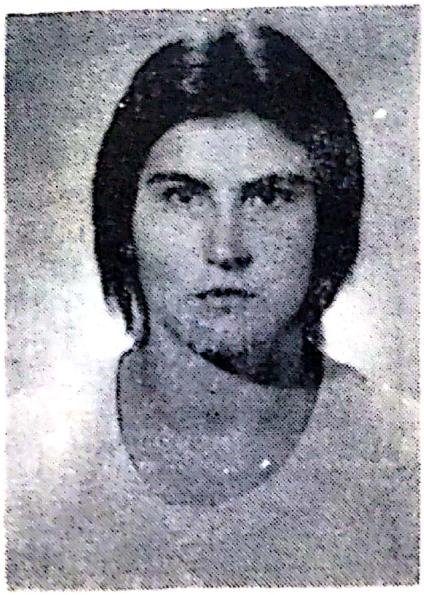

JUNIOARELE PE PODIUM

Gingășia, exuberanța, gestul candid, încrederea că sportul este o joacă serioasă, dau un farmec deosebit întrecerii copiilor — pretențios numiți juniori și junioare — o frumusețe inegalabilă sportului lor fără asprimi, fără sentim nte ascunse.

Începînd cu acest an handbalul intră și el în rîndul sporturilor care vor beneficia de o competiție mondială rezervată speranțelor. Astfel țara noastră, timp de opt zile — 30. IX. — 7.X.1977 — a fost gazda a 14 țări printe care se numără toate forțele handbalului mondial și olimpic: U.R.S.S., R. D. Germană, Ungaria, România, Iugoslavia etc.

Această ediție inaugurală a Campionatelor mondiale a oferit tuturor tehnicienilor prezenți posibilitatea de a vedea la lucru jucătoare de certă perspectivă, talente autentice, vedete ale anilor viitori.

Printre jucătoarele ce ne vor arăta drumul pe care-l va parcurge handbalul feminin în viitor se află și *Avadanei Angela*, elevă a liceului „M. Eminescu", componentă a lotului de junioare care are pînă în prezent 36 de selecționări și 60 goluri marcate.

Sub îndrumarea atentă a antrenorului ei, Haraga Ioan, și a ambiției de fier cu care lucra la fiecare antrenament, această handbalistă a reușit să se înscrie în rîndul speranțelor handbalului românesc într-un timp relativ scurt.

La fiecare meci, contribuția ei prin golurile înscrise a putut fi remarcată de fiecare dintre noi.

În prima zi a turneului a avut loc disputa între România — Franța care s-a încheiat cu scorul de 21—6, dintre care trei goluri au fost înscrise de Angela Avadanei.

În meciul cu Polonia, ce s-a încheiat cu scorul de 20—18, Angela a marcat două goluri. În meciul cu R.F. Germană, încheiat cu scorul de 15—12, a înscris două goluri.

Însă adevărata valoare a acestei handbaliste s-a remarcat în ultimul meci ce s-a disputat între România și R. D. Germană, meci încheiat cu scorul de 15—13, unde Angela Avadanei a dat în ultimele minute, minute critice, trei goluri.

Astfel echipa țării noastre s-a clasat pe locul al III-a la această primă ediție a Campionatelor mondiale, primind medalia de bronz.

VLĂGEA ELENA
cl. a XII-a B

Scanned with OKEN Scanner

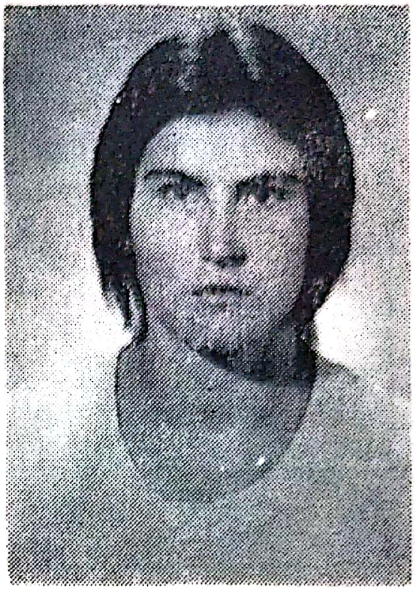

JUNIOARELE PE PODIUM

Gingășia, exuberanța, gestul candid, încrederea că sportul este o joacă serioasă, dau un farmec deosebit întrecerii copiilor — pretențios numiți juniori și junioare — o frumusețe inegalabilă sportului lor fără asprimi, fără sentimente ascunse.

Începînd cu acest an handbalul intră și el în rîndul sporturilor care vor beneficia de o competiție mondială rezervată speranțelor. Astfel țara noastră, timp de opt zile — 30. IX. — 7.X.1977 — a fost gazda a 14 țări printe care se numără toate forțele handbalului mondial și olimpic : U.R.S.S., R. D. Germană, Ungaria, România, Iugoslavia etc.

Această ediție inaugurală a Campionatelor mondiale a oferit tuturor tehnicienilor prezenți posibilitatea de a vedea la lucru jucătoare de certă perspectivă, talente autentice, vedete ale anilor viitori.

Printre jucătoarele ce ne vor arăta drumul pe care-l va parcurge handbalul feminin în viitor se află și *Avadanei Angela*, elevă a liceului „M. Eminescu", componentă a lotului de junioare care are pînă în prezent 36 de selecționări și 60 goluri marcate.

Sub îndrumarea atentă a antrenorului ei, Haraga Ioan, și a ambiției de fier cu care lucra la fiecare antrenament, această handbalistă a reușit să se înscrie în rîndul speranțelor handbalului românesc într-un timp relativ scurt.

La fiecare meci, contribuția ei prin golurile înscrise a putut fi remarcată de fiecare dintre noi.

În prima zi a turneului a avut loc disputa între România — Franța care s-a încheiat cu scorul de 21—6, dintre care trei goluri au fost înscrise de Angela Avadanei.

În meciul cu Polonia, ce s-a încheiat cu scorul de 20—18, Angela a marcat două goluri. În meciul cu R.F. Germană, încheiat cu scorul de 15—12, a înscris două goluri.

Însă adevărata valoare a acestei handbaliste s-a remarcat în ultimul meci ce s-a disputat între România și R. D. Germană, meci încheiat cu scorul de 15—13, unde Angela Avadanei a dat în ultimele minute, minute critice, trei goluri.

Astfel echipa țării noastre s-a clasat pe locul al III-a la această primă ediție a Campionatelor mondiale, primind medalia de bronz.

VLĂGEA ELENA
cl. a XII-a B

Scanned with OKEN Scanner

ATLETISMUL ÎN ȘCOALA NOASTRĂ

Un prim loc în activitatea sportivă a liceului nostru îl ocupă atletismul.

Sîntem mîndri cînd ne gîndim și spunem că în școala noastră există un număr mare de atleți cu rezultate deosebit de frumoase și care continuă să se mențină la înălțime.

Este vorba de eleva Florea Laura și elevii Levițschi Petru, Maftei Liviu, Păduraru Iulian și mulți alții, toți deținători a numeroase titluri, obținute la concursuri organizate de Federația Română de Atletism.

Eleva Florea Laura, cl. a XI-a A, este componentă a lotului R.S.R., campioană republicană la proba de 2000 m, vicecampioană republicană la crosul desfășurat la Craiova, vicecampioană republicană în proba de 800 m, la concursul care a avut loc la București și același titlu obținut în proba de 1000 m. în cadrul campionatelor naționale de jun. II care au avut loc la Bacău.

Cel mai bun rezultat al anului 1977 al elevei Florea, a fost realizat la București (la prima etapă a diviziei A de atletism) în proba de 800 m. cu timpul de 2.0.96.

Levițschi Petru, cl. a XI-a A, este component al lotului R.S.R., și totodată participant la Balcaniada de la Tripolis (Grecia).

La concursul desfășurat la Deva, obține titlul de dublu campion republican în probele de 1500 m și 3000 m, iar în cadrul concursului republican de primăvară, de jun. II, obține recordul național în proba de 3000 m.

Alături de Florea și Levițschi este elevul Maftei Liviu, cl. a XI-a A, recordmen în proba de înălțime cu performanța de 2, 10 m, rezultat obținut în urma campionatelor de sală de la Focșani, recordmen în aceeași probă, cu performanța de 2,11 m (în aer liber), rezultat obținut în urma campionatelor de jun. II (Iași) și elevul Păduraru Iulian cl. a XI-a A, campion republican în proba de 1500 m., obstacole, și vicecampion republican în proba de 800 m., ambele titluri obținute la Deva, la concursul republican de primăvară, la jun. II.

Nu trebuie să neglijăm faptul că elevul Păduraru a corectat vechiul record național în proba de 1500 m. obstacole, cu performanța de 4.17.3.

Pentru viitor, toți își propun să muncească la antrenamente cu aceeași dragoste și seriozitate pentru a obține rezultate mai frumoase și totodată să realizeze obiectivele impuse de Federația Română de Atletism pentru acest an.

O contribuție deosebită în munca pe care o desfășoară aceste tinere speranțe ale liceului nostru au adus-o tovarășii profesori antrenori Constantinescu Radu și Midvighi Vasile.

IONIȚĂ ADRIANA
cl. a XI-a A

Scanned with OKEN Scanner

ELEVII ŞCOLII
LA CONCURSURI ŞI OLIMPIADE

Literatură

LUCEAFĂRUL — UN DECENIU DE POEZIE

Nimic nu e mai tulburător decît să numeri anii unui cenaclu a cărui esenţă e însăşi tinereţea.

Şi, intrînd în cercul inefabil al poeziei, nimic mai tulburător decît regăsirea cu zeci şi zeci de suflete aidoma închegate sub imperiul unic al frumuseţii.

Cenaclul „Luceafărul" al liceului „M. Eminescu", înfiripat într-o îndepărtată zi a deceniului trecut, a continuat a se naşte de atunci în fiecare an.

Spun „a se naşte" pentru că, într-adevăr, anual, zeci de glasuri noi, glasuri tinere ale poeziei, au apărut şi s-au şlefuit la masa rotundă a „Luceafărului".

Nume ca: *AURA MUŞAT (RODICA ŞUIU), VASILE MIHĂESCU, CĂTĂLIN BORDEIANU*, certifică pe deplin faptul că „Luceafărul" a căpătat deja un anume rol în distribuirea unor noi voci în poezia ieşeană, şi că mlădiţa firavă sădită cîndva, dă azi roade de grea şi luminoasă substanţă poetică.

În acest ultim an activitatea literară a obţinut succese remarcabile, adevărate consacrări pe plan local şi naţional.

Astfel, în colaborare cu emisiunea „Grai şi suflet românesc" „Luceafărul" şi-a lansat în eter, către ascultătorii de pretutindeni nenumăratele sale glasuri. Poeţi ca Ovidiu Lazăr, Mirela Mandric, Doina Sava, Liliana Candet, Cristina Amihăiesei, Ioana Ciongradi etc., au putut fi auziţi de mai multe ori pe calea undelor, dînd grai iubirii lor de ţară, libertate, popor.

Încununarea acestor acţiuni a constituit-o emisiunea festivă dedicată împlinirii unui deceniu de activitate cenaclistică a „Luceafărului", prilej de întîlnire a tuturor membrilor (foşti şi actuali) într-o inedită şi emoţionantă seară de muzică şi poezie. Iar de curînd, lărgind sfera preocupărilor, membrii cenaclului au înregistrat un fragment din dramatizarea „1907" — dramatizare realizată de Doina Sava şi care va fi interpretată pe scena liceului tot de către membrii cenacliști.

LA CONCURSUL DE LITERATURĂ ROMÂNĂ „MIHAI EMINESCU" PENTRU PIONIERI, LA FAZA JUDEŢEANĂ, REZULTATELE AU FOST URMĂTOARELE:

Popa Delia — cl. a VII-a C — premiul I
Olărescu Gheorghe — cl. a VII-a C — premiul III
Leon Lăcrămioara — cl. a VII-a C — menţiune
Cozma Cristina — cl. a VII-a C — menţiune

Scanned with OKEN Scanner

Calistru Ancuța — cl. a VII-a D — premiul I
Știuliuc Paula — cl. a VIII-a C
Paiu Mona — cl. a VII-a C — premiul II
Darianu C. — cl. a VIII-a D premiul II
Todică Camelia — cl. a VIII-a C — premiul II
Bodrun L. — cl. a VIII-a — mențiune
Filimon S. — cl. a VII-a — mențiune

De asemenea la olimpiada de literatură din acest an au ajuns la faza județeană aproape toți participanții de la etapa pe școală :

Ciongradi Ioana — cl. a IX-a D — premiul I
Popic Mihaela — cl. a IX-a D — premiul II
Candet Liliana — cl. a IX-a D — premiul II.
Srainer Danielea — cl. a IX-a D — mențiune
Iacob Marcela — cl. a X-a D — mențiune
Buzea Odette — cl. a X-a D — mențiune.

La faza finală, Doina Sava a obținut premiul al II-lea și Marcela Iacob, mențiunea, „M. Eminescu".

În cadrul Sesiunii de comunicări științifice din acest an, Doina Sava, cu lucrarea „Creativitatea, dimensiune fundamentală a personalității", a obținut premiul I, iar la concursul „Autori copiii", inițiat de revista „Cronica", neobosiții noștri cenacliști au obținut cele mai frumoase rezultate :

Premiul I — *Candet Liliana* — cl. a IX-a D
Premiul II — *Ioana Ciongradi* — cl. a IX-a D
— *Alina Mungiu* — cl. a VII-a C
Premiul III — *Strat Liliana* — cl. a XI-a D

Mențiuni :

— *Știuliuc Paula* — cl. a VIII-a C
— *Popic Mihaela* — cl. a IX-a D
— *Calistru Ancuța* — cl. a VIII-a D

S-au remarcat și creațiile elevilor cenacliști :

Ionescu Diana — cl. a VIII-a D
Turcuș Mădălina — cl. a VIII-a D
Samson Cristina — cl. a IX-a D
Amihăesei Cristina — cl. a VII-a C

Dacă vom adăuga participarea la concursul național de poezie „M. Eminescu", redactarea săptămînală a gazetei literare „Luceafărul", precum și aparițiile în revistele ieșene „Cronica", „Dialog" ș.a., vom obține, cred, măcar o ștearsă imagine a activității cenaclului care, de zece ani, sub îndrumarea neobosită, plină de o nebănuită forță și tinerețe a tovarășei profesoare Roșca Valentina, se cheamă în mirific limbaj eminescian „LUCEAFĂRUL".

SAVA DOINA-MIHAELA, cl. a XII-a F
secretar de cenaclu

Filatelie

Membrii cenaclului filatelic „Mihai Eminescu", cerc înființat în toamna anului 1975 și condus de tovarășa profesoară Eugenia Talpan, au obținut o serie de succese atît pe plan național cît și pe plan județean.

Scanned with OKEN Scanner

La concursul național „Cravatele roșii" ce a avut loc la Iași în luna iunie 1976, cercul filatelic al liceului nostru s-a prezentat cu exponatul colectiv intitulat „Istoria românilor de la Decebal și Traian la Congresul XI P.C.R." și a obținut premiul juriului și medalia pentru cel mai bun exponat. În cadrul aceleiași expoziții au fost prezentate exponate cu tematici diferite ca: „Lupta glorioasă a P.C.R." — pioniera Macrinici Sorina, cl. a V-a, medalie de bronz argintat, „Tezaure de artă aflate în galeriile P.C.R." — pioniera Susnescu Teodora, cl. a VI-a, medalie de argint, „Floră și faună — pionierul Oprea Cătălin cl. a V-a, medalie de bronz, „Ceramică, porturi și obiceiuri" — pioniera Juncu Daniela cl. a V-a, medalie de bronz, „Sport" — pionierul Costea Laurențiu cl. a V-a, medalie de bronz, „Cosmonautică" — pionierul Ciolan Cristian, cl. a VI-a, medalie de bronz.

La concursul județean de filatelie ce s-a ținut cu ocazia sărbătoririi Centenarului Independenței în luna noiembrie 1976, exponatul colectiv al membrilor cercului filatelic a obținut premiul juriului, locul I. La aceeași expoziție au expus numeroși pionieri și elevi ai liceului care au obținut diplome în rang de medalii.

Pionierii cercului s-au prezentat și la expoziția națională „Cravatele roșii" ce s-a ținut în acest an la Alba Iulia.

Pasionații cercului filatelic „M. Eminescu" își propun pentru viitor îmbogățirea colecțiilor cu noi emisiuni filatelice legate de marile evenimente politice trăite de țara noastră pe plan intern și extern.

Chimie

La olimpiada de chimie din anul școlar 1976—1977, rezultatele au fost următoarele :

Faza pe județ

Alexandru Georgeta — cl. a XII-a D
Moraru Nela — cl. a XII-a A
Zugravu Camelia — cl. a XII-a D
Zota Maria — cl. a XII-a E

Faza pe țară

Moraru Nela — cl. a XII-a A

OLIMPIADA DE FIZICĂ — FAZA JUDEȚEANĂ

Agachi Carmen — cl. a VII-a C — 18 puncte — premiul II ;
Bîrleanu Rialda — cl. a VII-a C — 18 puncte — premiul II ;
Grigorescu Corina — cl. a VII-a C — 18 puncte — premiul II ;
Strat Simona — cl. a VII-a C — 18 puncte — premiul II ;
Baroi Maura — cl. a VIII-a D — 15 puncte — mențiune.

Biologie

La olimpiada de biologie au reușit următorii elevi :

Faza pe județ

Eșanu Anda-Mariana — cl. a X-a D
Iancu Constantin — cl. a XI-a C
Parfeli Mariana — cl. a XI-a C

Scanned with OKEN Scanner

Popescu Adriana — cl. a XI-a D
Urmă Elena — cl. a XI-a D
La faza pe țară au primit menţiuni următorii elevi :
Eşanu Anda Mariana — cl. a X-a D
Parfeli Mariana — cl. a XI-a C
Urmă Elena — cl. a XI-a D

Matematică

Au reuşit la olimpiada de matematică, faza locală, următorii elevi :
Ungureanu Dorin — cl. a VIII-a B
Apostol Laura — cl. a VIII-a D
Scutelnicu Ovidiu — cl. a VIII-a D
Gheorghiță Gabriel — cl. a VIII-a D
Druță Mariana — cl. a IX-a D
Dudeanu Greta — cl. a VIII-a E

Istorie

Spiridon Maria — cl. a VIII-a A — 18 puncte
Sîrbu Iulian — cl. a VIII-a E — 18 puncte
Știriuc Luminița — cl. a VIII-a C — 18 puncte
Mihai Cornelia — cl. a VIII-a C — 16 puncte
Ojog Nicoleta — cl. a VIII-a C — 15 puncte

Educaţie fizică

La concursul de atletism „Tetratlon" s-a obţinut locul II pe oraş şi locul IV pe judeţ.

La concursul de atletism „Şoimii", pe municipiu, elevii din cl. I au obţinut rezultatele :

Zamfirescu Elena — locul II
Drăgescu Gabriel — locul III
Lazanu Ecaterina — locul II
Dorneanu Gabriela — locul III

De la secţia cu profil, elevul Martinescu Gavriluță din cl. a VIII-a B — campion al R.S.R. la cros.

Anania Irina — cl. a VII-a A — locul I pe țară la concursurile de atletism organizate în sală la Bucureşti.

Manifestări artistice şi patriotice

În cadrul Festivalului „Cîntarea României" s-au obţinut următoarele premii :
Corul de cameră
locul II faza pe municipiu ;
locul III faza pe judeţ ;

Scanned with OKEN Scanner

Corul pionieresc

locul I, faza pe municipiu ;

locul I, faza judeţeană

Gimnastică artistică

locul II, faza pe municipiu

locul II faza pe judeţ.

Dincă Lăcrămioara, cl. a VIII-a B — locul I la recitări — faza municipală şi judeţeană.

Lungeanu Ioana cl. a V-a C — recitări — locul I faza municipiu ; locul III faza pe judeţ.

Navrotescu Corina cl. a V-a C — recitări — locul II faza municipiu ; locul II faza pe judeţ.

Leporda Alexandru cl. a V-a D — recitări — locul II faza pe municipiu ;

Scurtu Ana cl. a VIII-a A — cros — locul II faza municipală ; locul II faza judeţeană.

Pionierii au organizat o şezătoare literară la Muzeul de literatură „V. Pogor" unde s-au întîlnit cu redactorii de la revista „Luminiţa" şi cu actori de la Naţionalul ieşean.

Pionierii au prezentat un frumos program artistic la Bojdeuca lui I. Creangă, de ziua bojdeucii şi la „Serbarea teiului".

S-a organizat o expoziţie de desene ale copiilor, dedicate Centenarului Independenţei şi răscoalelor ţărăneşti din 1907.

Participarea pionierilor la acţiuni de muncă patriotică la satul de vacanţă Ciric, la plantat puieţi pe dealul Şorogari, la întreţinerea spaţiilor verzi din Parcul Expoziţiei şi b-dul Karl Marx a trezit admiraţia ieşenilor.

Concursul „Minitehnicus" pe ţară

1. *Dariescu Ciprian* cl. a VIII-a D — premiul II.

LAZĂR OVIDIU
cl. a XI-a D

Scanned with OKEN Scanner

REBUS

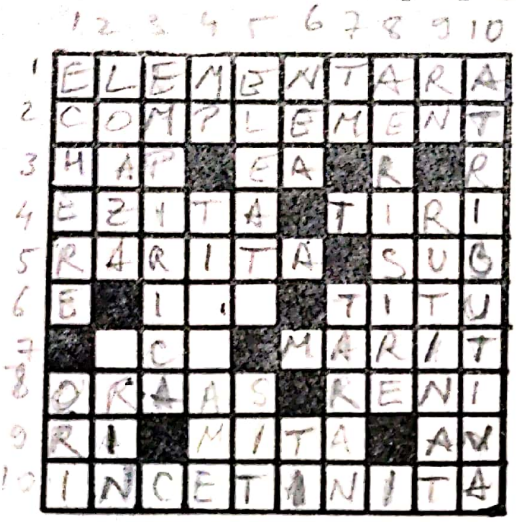

EFECTE

ORIZONTAL : 1. În limita posibilităților (pl.). 2. Îți prezintă oferte periculoase. 3. N-au stabilitate (masc.). 4. Duce pe mijloc ! — Staționat. 5. Împodobit — Nicu în familie. 6. Cal dobrogean — Bate la biliard — Proeminență a epidermei. 7. Ghemotoc — Cuci ! 8. Vine în ajutorul „piciorelor roșii" — Merge cu ele. 9. Trei fără ei ! — Localitate în U.R.S.S. — Cerb nordic. 10. Mai puține decît un țap — O.K. !

VERTICAL : 1. Cei lăsați în plata Domnului. 2. Mereu cu cadouri (fem. sing.). 3. Puțină penicilină! — Tumoare la cap ! 4. Cînd îi privești exclami „Și totuși se-nvîrtește" ! 5. Rezervație de lei — Receptor senzitiv. 6. Lucrează cu inul — Colac fără lac ! Călăi ! 7. Nou cartier modern bucureștean — Bine. 8. Ține de copilul minune al sec. XX — Posedă. 9. Organ superior diafragmei — Pere ! 10. Aproape... floare la ureche ! — Ligamente, stil ecuatorial.

CLĂIANU DANIEL
Absolvent

ȘCOLARA

ORIZONTAL : 1. La mintea cocoșului. 2. Direct sau indirect. 3. Pilulă — Dînsa. 4. A avea dubii — Slabi. 5. Prăsită — Șubă fără poale. 6. Diminutiv feminin — Oraș în Muntenia. 7. Parte componentă a unei piese — Crescut. 8. Mare mare — Trage la rece (pl.). 9. Carie ! — Sună din coadă — Aviație (abr.). 10. Decelerată.

VERTICAL : 1. Instrumente de desen — Sau. 2. Lenes (fem.) — Boabă de strugure. 3. Fără bază experimentală. 4. Marian Popa — Mori. 5. Școala greacă de filozofie — Cui bătut în cap. 6. Omăt — Nota trei ! 7. Tudor Mușatescu — Locuitor rustic. 8. Curent de aer. 9. Carne ! — Experimentat. 10. Tip de propoziție.

ONOFREI VIOREL
Absolvent

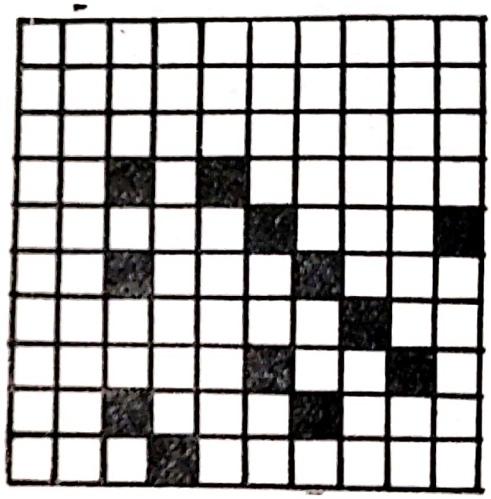

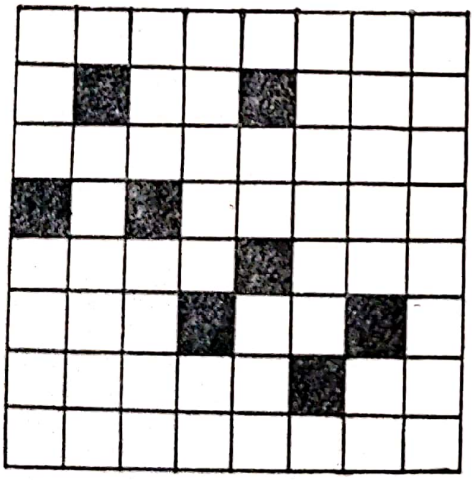

NON MULTA, SED MULTUM

ORIZONTAL: 1. Principe d[e] modă veche (sing.). 2. O sfoară verde ce se întinde la căldură — Unde Sile ? ! 3. Piele tratată cu nămol. 4. Noră fără timp ! — Purtat sub aripă. 5. Aia întrece!! — Încălzește sfinxul. 6. Animal tibetan — Strîns la inimă. 7. Făcut la fel. 8. A dispus de o grădină zoo pe mare — Doi între trei urme.

VERTICAL : 1. Vestitul cîine din cărțile lui Petre Sălcudeanu. 2. Rîu în Spania — Una cu alta ! 3. Dăruire în muncă. 4. Agent de circulație pe o arteră principală. 5. Dacia nu ia ! — Merge la a doua înfățișare. 6. Un șip desfundat ! — Fir de mătase ! 7. Autorul — Între mare și colos. 8. Folosiți în transporturi își iau nasul la purtare.

CLĂIANU DANIEL
Absolvent

Scanned with OKEN Scanner

ENIGMA

ORIZONTAL : 1. A face... cîrcei. 2. Un fel de reexaminări. 3. Puteri — Răsărite ! 4. Rîu în Italia — Usucă părul (pl.). 5. Miez de gulie ! — Arbori de apă. 6. Caustică din fire ! — Dame chinezești. 7. Bice ! — Care pune în mișcare. 8. Te lasă cu gura căscată — K ! 9. Bun de pus pe rană (pl.). 10. Văzută în depărtare — Sfîrșitul pămîntului — 11. Bani adevărați — Fratele mai mic al etanului.

VERTICAL : 1. Privește amurgul. 2. Știința vitei de vie. 3. Cațavencu — Idem — Bună de inspirație. 4. Hipism — Făcut între prieteni. 5. Ține vasele de chei — Grozăvii. 6. Te mănîncă de viu — Cîmpii. 7. Sură. 8. Dres — Intoxicate. 9. Ciobani — Scos din funcțiune. 10. Nu se face apă ! — Mijloc de a cătrăni ! 11. Înscris — Eu (arh.) — Cu fruntea sus.

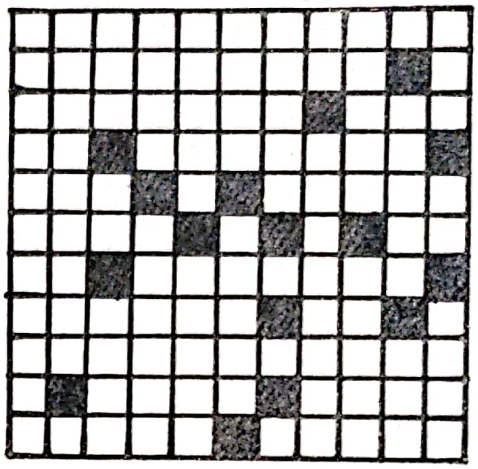

ONOFREI VIOREL
Absolvent

PE-NCERCATE

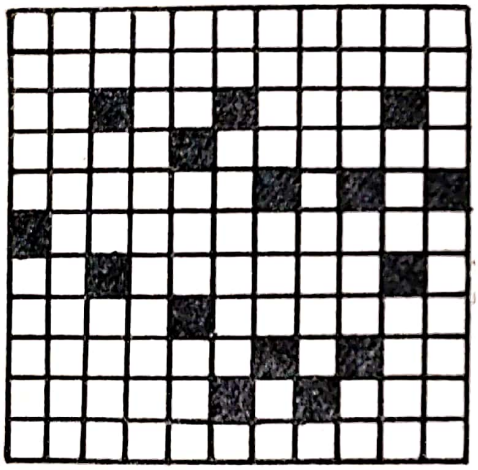

ORIZONTAL : 1. Potrivire de vederi. 2. A transmite un text de la distanță. 3. Caier ! — Colea Sîrbu — Fel de zahăr. 4. E bazat pe numere — Formație de șapte. 5. Strîns. 6. = Învățător dar nu la școală. 7. De la (arh.) — Privitor la lichide. 8. Pasăre... erou — Observații. 9. Umorist de factură populară — Dînsa. 10. A greși într-un cuvînt ! — Acest. 11. Sub șine (pl.).

VERTICAL : 1. De folos — Masă mare. 2. Nu face nici o brînză ! 3. Alexandru cel mic — Armă de foc — Zburător antic. 4. Intactă — Ibis uns ! — Atmosferă pe scurt — Deosebit de curajos. 5. Doine ! — Ca tren ! ! 7. Fripte la sfîrșit — Ursii ! — Animal... sociabil. 8. În zodia racului (fam.). 9. Acest — Faraon — Asiu ! 10. Teme ! — Ecou vechi — Încercare. 11. Localitate în S.U.A. — În dungi.

Dicționar : IIS, IPTE, TLA, ECO, EAST.

ONOFREI VIOREL
Absolvent

DEZLEGĂRILE DIN NUMĂRUL TRECUT

Opinii : Evidență — Sa. Xilofon — Str — Cric — Bărbat — Etc — Mi — A — Bi — Puerilă — Pif — To — Ol — Egali — Isaiia — Etic — O—L—O — Cruzi — Nebunie — Rac — Avatar — Lati.

Un careu bilingv : Abolitionism. Car — Erotic — I — Iris — An — Horn — Vp — Pin — E — Unite — Pilot — L — N — Rd — Tic — S — Abandon — Slip ! — T — Loin — Stare — Eu — Uc — Ii — Sea — Pertinent — R.

Povestea vorbei : Mătase — Apaș — Inevitabile — Revaccinat — Mc — Ti — Tenis — Ideali — Gît — Do — Ri — Măsea — Oto — Ac — Ts — S — Nipon — Pîini. Icar — Tremur — Aceste — Oda.

Scanned with OKEN Scanner

CUPRINS

Pag.

Cîntec pentru lumina țării — Sava Doina-Mihaela, cl. a XII-a F . . 3
Gliei — Lazăr Ovidiu, cl. a XI-a D 4
România — Dincă Lăcrămioara, cl. a VIII-a B 4
Țara — Simion Mirela, absolventă 5
Patria — Amihăiesei Cristina, cl. a VIII-a C 6
Țara — Ciomaga Cezar, cl. a XI-a D 7
Credo — Angela Traian, absolventă 7
Partidului — Simion Mirela, absolventă 8
Chemare — Popa Irina, absolventă 9
Acesta e pămîntul — Popa Irina, absolventă 10
În țara mea, plopii — C-tin Radu, absolvent 10
Peneș Curcanul — nume de legendă — Wintzer Petru, absolvent . . 11
Vasile Alecsandri către Iacob Negruzzi, 22 octombrie 1877 — Cupeț M. absolvent 12
Vulturii — Dincă Lăcrămioara, cl. a VIII-a B 13
Gînduri — Amihăesei Cristina, cl. a VIII-a C 14
La mormîntul eroilor necunoscuți — Mandric Mirela, cl. a XII-a F . 14
Acolo, sus, la Plevna — Lazăr Ovidiu, cl. a XI-a D 15
Triptic 1907 — Lazăr Ovidiu, cl. XI-a D 16
1907 — Ungureanu Carmen, cl. a VIII-a C 17
De profundis — Lazăr Ovidiu, cl. a XI-a D 19
Poemele pădurii — Mungiu Alina, cl. a VIII-a C 20
Eroilor Independenței — Calistru Ancuța, cl. a IX-a D 21
Prin Flămînzi, după 70 de ani — Calistru Ancuța, cl. a IX-a D . . 23
Soldatul necunoscut — Ivan Creola, cl. a VII-a B 25
Portretul unui luptător „Peneș Curcanul" — Amihăesei Cristina, cl. a VIII-a C 27
Popas în antecamera morții — Mungiu Alina, cl. a VIII-a C 28
Columna — Mungiu Alina, cl. a VIII-a C 30
Adio — Mungiu Alina, cl. a VIII-a C 32
Iarna singură — Paiu Mona-Liana, cl. a IX-a E 34
Învățătoarea mea — Ionescu Diana, cl. a IX-a D 35
Omul — Dincă Lăcrămioara, cl. a VIII-a B 37
Părinții — Dincă Lăcrămioara, cl. a VIII-a B 37
A fi român — Dincă Lăcrămioara, cl. a VIII-a B 38
Gînd de copil — Mungiu Alina, cl. a VIII-a C 39
Tînărul cu ochi albaștri — Mungiu Alina, cl. a VIII-a C 40
Opțiune — Lascu Roxana, absolventă 41
Cuvintele se rosteau calm, sensurile se organizau limpede — Lazăr Ovidiu, cl. a XI-a D 43
Dorobanțul — Ungureanu Carmen, cl. a VIII-a C 44
Monumente din Moldova — Luca Manuela-Anca, cl. a IX-a C 45
Pe-un picior de plai — Lazăr Ovidiu, cl. a XI-a D 49
Pe urmele Mioriței — Roibescu Manuela, cl. a X-a C 53
Miorița — Mandric Mirela, cl. a XII-a F 56
Impresii din călătorie — Roibescu Manuela, cl. a X-a C 57
Note de călătorie — Raiciu Irina, absolventă 59

Scanned with OKEN Scanner

Delta Dunării — Ungureanu Carmen, cl. a VIII-a C 61
Lui Eminescu — Strat Adriana, cl. a X-a D 62
Eminescu — Turcea Mirela, absolventă 63
Eminescu — Dincă Lăcrămioara, cl. a VIII-a D 63
Lui Eminescu — Chiteală Georgeta, absolventă 64
„Luceafărul" la bojdeucă — Mungiu Alina, cl. a VIII-a C 66
Poetului — Simion Mirela, absolventă 66
Teiul — Amihăesei Cristina, cl. a VIII-a C 67
Lui Eminescu — Toma Anca-Roxana, cl. a X-a D 68
Adevăr — Gherghel Doina, absolventă 68
Mihai Eminescu — Popic Mihaela, cl. a X-a D 70
Manuscrise si obiecte aparținînd lui Mihai Eminescu aflate în muzeele ieșene — Arhip Cristian, cl. a XII-a D 71
La steaua confluențelor de ere — Ciongradi Ioana, cl. a X-a D 74
Locurile unde nu se întîmplă nimic — Fălticenii astăzi — Popic M., cl. a X-a D 76
Chipuri de copii în opera lui Sadoveanu — Strat Adriana, cl. a X-a D . 78
Chipuri de copii în opera lui Sadoveanu — Samson Cristina, cl. a X-a D 80
Aduceri aminte — Toma Anca-Roxana, cl. a X-a D 81
Noi crestem odată cu țara — Roibescu Manuela, cl. a X-a C 82
Amintiri despre... viitor — Alina Mungiu, cl. a VIII-a C. 85
Închinare — Samson Cristina, cl. a X-a D 87
Viață — Toma Anca-Roxana, cl. a X-a D 88
Paleta timpului — Ciongradi Ioana, cl. a X-a D 88
Si poate sînt — Toma Anca-Roxana, cl. a X-a D 89
Primăvară — Mandric Mirela, cl. a XII-a F 90
Lacrimă — Mandric Mirela, cl. a XII-a F 90
Ultima plimbare — Lazăr Ovidiu, cl. a XI-a D 91
Mamei — Lazăr Ovidiu, cl. a XI-a D 91
Pseudoreportaj de aprilie — Sava Mihaela-Doina, cl. a XII-a F. . . . 92
Noi — Turcea Mirela, absolventă 93
...despre noi — Turcea Mirela, absolventă 93
Comunist — Turcea Mirela, absolventă 94
România — Turcea Mirela, absolventă 94
Comorile acestor plaiuri — Turcea Mirela, absolventă 95
Pămîntul — Turcea Mirela, absolventă 95
Dragoste de țară — Mandric Mirela, cl. a XII-a F 95
Hora — Calistru Anculța, cl. a IX-a D 96
Pastel alb — Sava Doina-Mihaela, cl. a XII-a F 97
Întuneric — Sava Doina-Mihaela, cl. a XII-a F 98
* * — Sava Doina-Mihaela, cl. a XII-a F 99
Elegie de primăvară — Sava Doina-Mihaela, cl. a XII-a F 99
Cîntec — Sava Doina-Mihaela, cl. a XII-a F 100
Poeziei — Sava Doina-Mihaela, cl. a XII-a F 100
Geneză — Gherghel Doina, absolventă 101
Om — Ciomaga Cezar, cl. a XI-a D 102
Sfioasa în vis — Vasile Mihăescu, absolvent 103
Adolescența (II) — Vasile Mihăescu, absolvent 103
Conteplație — Angela Traian, absolvent 104
Stampă — Angela Traian, absolventă 104
...Et studio — C-tin Radu, absolvent 105
Blestem — C-tin Radu, absolvent 106
Pentru toate — C-tin Radu, absolvent 107
Cînd arde-n jar pădurea — C-tin Radu, absolvent 108
Eu călătorind lîngă ei — Ion Mînzatu, absolvent 109
Nori albi, corăbii fugare — Lascu Roxana, abbsolventă 110
Așteptare — Lascu Roxana, absolventă 110
Tu nu chemi — Buiuc Alexandrina, absolventă 111
Vis — Buiuc Alexandrina, absolventă 112
Zbor — Popa Cătălina, absolventă 113
Culorile timpului meu — Lascu Roxana, absolventă 114
Cîntec de leagăn — Buiuc Alexandrina, absolventă 115

Scanned with OKEN Scanner

Bătrînul mi-a spus — Lascu Roxana, absolventă 115
Imn — Popa Irina-Nicoletai, absolventă 116
Ultimul poem de Robert Desans — traducere de Sava Doina, cl. a XII-a F. 117
Îți trimit buchetul... de Pierre Ronsard — traducere de Lazăr Ovidiu, cl. a XI-a D 118
Creativitatea — dimensiune fundamentală a personalității umane — Sava Doina, cl. a XII-a F 119
Clubul curioșilor — Mungiu Alina, cl. a VIII-a C 123
Mări și oceane — izvor de mister și bogăție — Sofronie A., cl. a IX-a A, Strat Liliana, cl. a VII-a C 124
Problema nr. 1377 — rezolvare dată de Pănescu Dan, absolvent . . . 126
Wernher von Braun — Pogîngeanu Adriana, cl. a XI-a C 128
Nevroza astenică — Popa Irina, absolventă 130
Interviu printre picături — Popa Irina, absolventă 132
Imn — text Mandric Mirela, cl. a XII-a F, muzică — prof. Ana Fochi . . 134
Sînt o pasăre călătoare — text C. Petrușca, muzica — Iuliana Proca, absolventă 137
Ura! am cîștigat — Axinia Adelina, cl. a XI-a C 138
Junioarele pe podium — Vlăgea Elena, cl. a XII-a B 139
Atletismul în școala noastră — Ioniță Adriana, cl. a XI-a A 140
Elevii școlii la concursuri și olimpiade 141
Rebus — Onofrei Viorel și Claianu Daniel, absolvenți 146

Scanned with OKEN Scanner

coli tipo: 9,50

Tiparul executat sub comanda nr. 1508 la Întreprinderea poligrafică Iași, Str. Vasile Alecsandri nr. 6, Iași.
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Scanned with OKEN Scanner